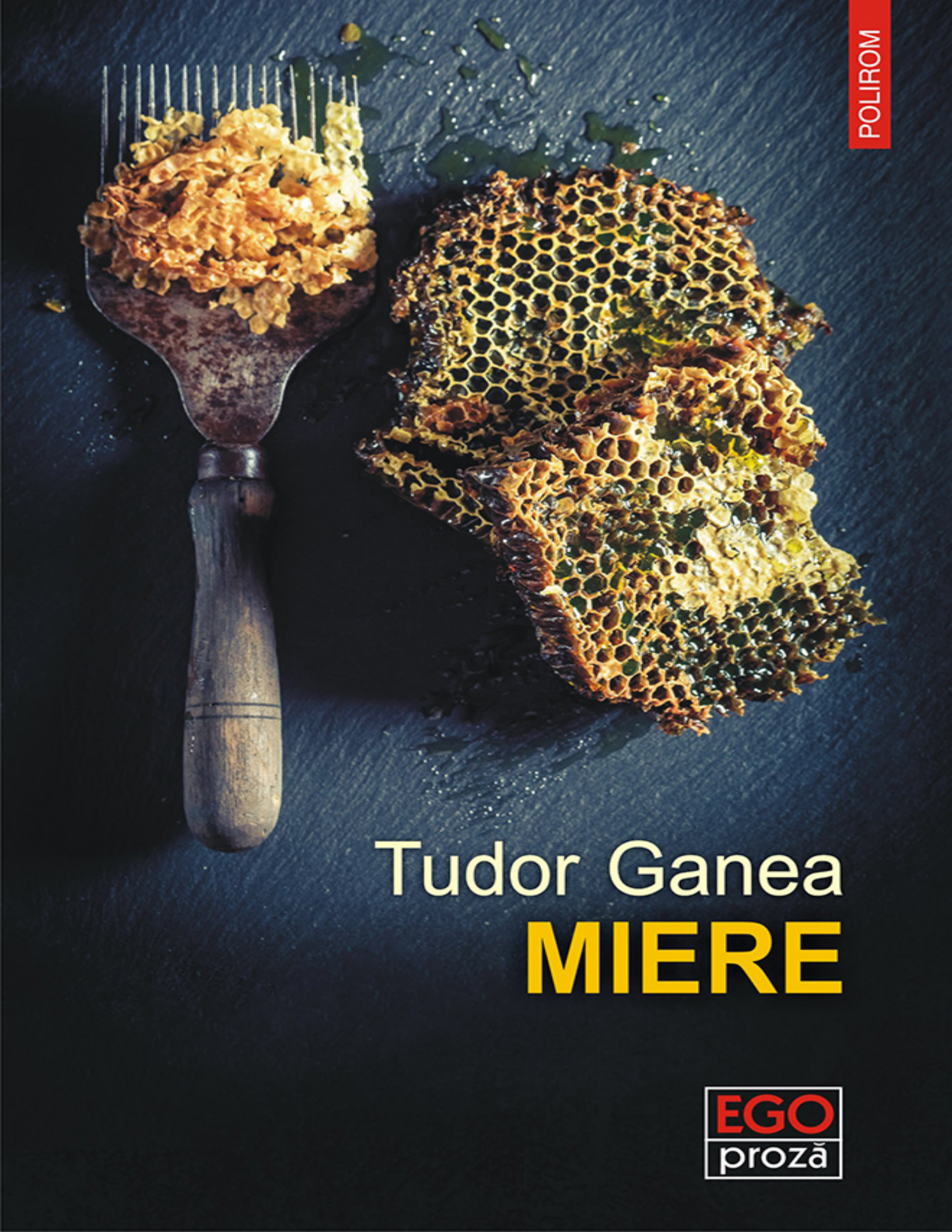

POLIROM

Tudor Ganea

MIERE

EGO proză

Tudor Ganea

MIERE

roman

POLIROM

2017

© 2017 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub : 978-973-46-6834-2
ISBN PDF : 978-973-46-6835-9
ISBN print : 978-973-46-6763-5

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © iStockphoto.com/Shaiith
Foto autor: din arhiva personală

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

TUDOR GANEA (n. 1983, Bucureşti) a absolvit în 2008 Universitatea de Arhitectură şi Urbanism „Ion Mincu” din Bucureşti şi este arhitect. În clasa a X-a a scris prima sa povestire, care i-a adus locul I la un concurs de proză între liceele din Constanţa, la care fusese înscrisă fără ştirea lui de profesorul său de limba şi literatura română. De atunci a început să scrie – în special povestiri – şi nu s-a mai oprit. În toată această perioadă a fost însă unicul său cititor şi critic. În 2015 participă la un curs de *creative writing* ţinut în tandem de Florin Iaru şi Marius Chivu, care îi apreciază prozele şi îi dau încredere în scrisul său. La Editura Polirom a mai publicat romanul *Cazemata* (2016), prezent, alături de alţi 17 debutanţi europeni, în antologia *European First Novel Festival – Budapest 2017*, pentru care a fost recompensat cu Premiul „Tînărul prozator al anului 2016” şi Premiul pentru debut al revistei *Observator cultural*.

I
Afară

1

Deşi dormise cu geamul închis, Stelu se trezi în miros de salcâm. Se ridică în fund şi rămase cu privirea pierdută între plăcile sobei de teracotă. Transpirase în timpul nopţii şi-şi simţi sudoarea cum îi alunecă pe spate. De afară se auzeau cocoşii din sat. Îşi ridică palmele de pe genunchi, le apropie de faţă şi îşi inspectă bătăturile mari şi galbene. Duse o palmă la gură şi începu să-şi roadă o bătătură. Desprinse cu dinţii o pieliţă moartă pe care o mestecă şi apoi scuipă pe duşumeaua din lemn de brad. După câteva minute în care privi soba fără să clipească, cu râuri de transpiraţie scurgându-i-se pe spatele lat, se ridică în picioare şi ieşi din cameră. Trecu prin alte două încăperi şi ajunse în bucătăria de vară luminată puternic de un geamlâc.

Soarele abia răsărise şi praful din bucătărie plutea în lumina dimineţii ca o ceaţă roşie. Stelu ieşi în curte mijindu-şi ochii, orbit de răsăritul sângeriu. Răcoarea îi zvântă sudoarea şi îşi simţi spatele rece. Trase puternic aer pe nări. Vântul adia şi aduse dinspre coteţe miros de găinaţ şi paie. În curtea vecină, aproape lipit de o casă cu cerdac, se întrezărea coama unui cort de festivităţi. Lângă cort, doi bărbaţi trăgeau de sfori că să-i întindă prelata din pânză. O femeie în vârstă se învârtea pe lângă ei, inspecta lucrul şi le tot dădea indicaţii.

După ce-i urmări un timp, Stelu intră sub şopronul din prelungirea geamlâcului şi reapăru în curte, împingând de coarne un motocultor cu roţi de cauciuc pe care îl duse lângă un Logan parcat în faţa porţii. Deschise portbagajul, propti motocultorul pe un genunchi şi-l împinse înăuntru. Urcă

la volan şi demară. Trapa portbagajului rămase deschisă, rezemată în mânerele de cauciuc ale sapei.

Când Loganul trecu prin dreptul curţii lor, bărbaţii care montau prelata cortului se opriră din lucru şi priviră către maşina cu portbagajul rabatat:

— Dacă apare diseară p-acilea, îi dau omoru'! zise unul din ei.

Ajuns la viile de la marginea satului, Stelu îşi parcă maşina într-un lan de trifoi, scoase motocultorul din portbagaj, îl porni şi se puse pe lucru. Cu motorul ambalat, strânse coarnele în mâini, îşi lăsă greutatea corpului pe antebraţe şi împinse. Frezele motocultorului intrau în pământ şi întorceau bulgării negri plini de râme şi pir, aşa că, în scurt timp, Stelu simţi în nări mirosul amar de brazdă răscolită. În urma lui, pe rândurile dintre butuci, aterizau graurii şi ciuguleau coropişniţele ieşite din pământul umed.

După ce termină primul rând, tânărul îşi dezbrăcă tricoul şi îl aruncă în vârful unui arac. În capătul viei, întoarse ghidonul şi porni pe următorul rând. Muşchii îi tremurau în vibraţia motorului şi câteva picături de transpiraţie i se prelinseră de pe gât pe rezervor. Soarele urcase sus şi îi bătea acum în faţă, arzându-i fruntea. Vibraţia motorului îi clănţănea dinţii, iar mirosul de benzină îl ameţi. Când ajunse în capătul celui de-al treilea rând, întoarse, îşi încordă toţi muşchii, împinse cu forţă şi porni pe rândul patru, în viteză. Graba cu care împingea acum sapa motorizată bloca din când în când cuţitele frezelor, care nu mai făceau faţă şi dădeau rateuri. Ajunse la capătul rândului, ieşi din vie şi străbătu trifoiul împingând în ghidon. Când trecu pe lângă Loganul său, ridică piciorul şi lovi cu talpa în oglinda laterală a şoferului. Oglinda se desprinse de pe caroserie şi se făcu ţăndări. Cu palmele încleştate pe coarnele motocultorului, se îndepărtă de maşină, ieşi din vii şi o luă de-a curmezişul, tăind un teren viran şi îndreptându-se spre o livadă de meri. Împingea în forţă maşinăria şi privea în faţă fără să clipească.

Un bătrân ce-şi săpa via la cazma se oprise din lucru şi privise toată scena fără să zică nimic. Rezemat în coada cazmalei, îl urmări cum iese dintre butuci şi se pierde printre meri, cu mâinile încleştate pe ghidonul ce trepida şi sălta pe denivelări.

Ajuns la şoseaua principală, Stelu se opri şi-şi îndreptă spatele fără să dea drumul mânerelor tremurânde. Soarele îi strălucea atât de tare în pielea transpirată, încât, atunci când un copil trecu pe lângă el, îşi puse palma cozoroc deasupra frunţii, orbit de lumina reflectată din pieptul lui Stelu. Acesta măsură pentru o clipă şoseaua, ambală motorul şi se urni împingând motocultorul prin şanţul de pe margine. Când intră în sat, câteva gâşte îşi luară zborul din calea sa, dezvăluindu-i silueta masivă cu muşchii încordaţi şi bine definiţi, cu carotidele întinse până sub maxilarul proeminent, cu buzele lipite strâns şi nările mari prin care aerul expirat se auzea şuierând de la câţiva metri. Trecu de primele case. Până să ajungă în mijlocul satului, strânse în urma lui buluc de lume. Atraşi de zgomotul motocultorului, oamenii ieşeau din curţi, apăreau curioşi pe la porţi şi completau cârdul ce se strânsese în jurul tânărului. Unii mergeau în spatele lui direct prin şanţ, pe urma săpată în pământ, alţii, desculţi, pe asfaltul fierbinte al străzii, în timp ce un grup de copii coborâseră în faţa lui şi-şi făcuseră un joc, fugind din calea frezelor ce retezau păpădii, întorceau bulgări sfărâmicioşi şi zdrobeau ameninţător PET-uri de bere, catapultându-le plasticele la zeci de metri în aer. Când întâlnea câte o podişcă, Stelu trăgea aer în piept, urca din şanţ pe şosea – împingând pieptiş sapa –, decupla frezele, ocolea podişca şi cobora din nou în şanţul de pe marginea drumului, unde cuţitele îşi reluau săpătura.

Ajuns aproape de centrul satului, Stelu ieşi din şanţ şi viră dintr-odată la dreapta, intrând pe poarta deschisă a unei curţi. Ceata din spatele său îl urmă şi, curând, curtea se umplu de fulgii găinilor ce săreau speriate din calea sa şi a oamenilor veniţi din stradă. O femeie în vârstă ieşi pe prispa casei sale şi privi cu gura căscată cum urma lăsată de sapa huruitoare îi

împarte curtea în două, coteşte pe lângă porumbar, iese pe poarta din spate şi se pierde pe o pârloagă, trăgând după ea cârdul de curioşi care îi traversaseră ograda fără s-o bage în seamă şi pe care îi pierdu din ochi când capul lor de formaţie viră brusc şi intră cu măgăoaia zgomotoasă într-o altă curte.

Curând, numărul oamenilor din spatele lui Stelu depăşi suta. Cu roţile motocultorului suind şi coborând denivelări, tânărul intra şi ieşea din curţi, impasibil la înjurăturile unor proprietari care, trezindu-se cu puhoiul de lume invadându-le bătătura, dădeau să se repeadă, furioşi, către Stelu, însă erau imediat potoliţi de privirile ameninţătoare ale tinerilor strânşi în spatele său.

Frezele săpau pământul grădinilor, făcând prăpăd şi tăind din calea lor orice obstacol: tufe de viţă-de-vie ce, odată retezate şi învârtite în tăişul lamelor, îşi aruncau coardele în sus, căzând apoi printre butucii smulşi din rădăcini, trandafiri culcaţi la pământ şi tocaţi, cu petalele luminând aerul înserării ca o ninsoare ciclamen-fosforescentă, araci de fasole trântiţi şi făcuţi ţăndări, cu cârceii ondulaţi încolăcindu-se de gleznele oamenilor ce păşeau în urma sapei, murdari de pământul aruncat de freze şi pigulindu-şi râmele reci ce le aterizau pe frunţile transpirate.

Până seara, satul era brăzdat de urma neregulată a motocultorului, al cărui rezervor fusese umplut de câteva ori, din mers, de tinerii strânşi în spatele lui Stelu – un fel de brigadă protectoare la vederea căreia până şi cei mai fioroşi bărbaţi se înmuiau resemnaţi şi-şi lăsau curţile şi grădinile să fie străbătute de sapă. Tânărul ocolea case, cotea pe după fântâni şi tăia – transversal sau longitudinal – curţile, după o logică ştiută numai de el. Şanţul rezultat se deschidea ca o incizie în pământul terenurilor virane, livezilor sau grădinilor. Tăişul sistemului rotativ îşi făcea cu greu cărare prin uscăciunea pârloagelor, pentru ca, atunci când ajungea în preajma coteţelor, să-şi croiască săpătura cu uşurinţă prin bălegarul moale, lăsând în urmă o cicatrice din care se ridica mirosul amar de cernoziom.

Ajuns în dreptul cimitirului, Stelu intră cu sapa printre morminte. O mare parte a cârdului însoţitor rămase afară, făcându-şi cruci în faţa porţilor din lemn de nuc în baiţul cărora străluceau feţe de sfinţi sculptaţi şubred. Îl urmară doar cei cincisprezece-douăzeci de tineri din primul eşalon, care-i asiguraseră până atunci protecţia. Mormintele cimitirului erau săpate în deal şi îşi adunau crucile spre vârf, acolo unde trona biserica. Soarele apusese şi sângeriul înserării se adunase în cupola turlei, de unde tabla cutată îi arunca strălucirea pretutindeni, ca un far roşu. Cu grijă să nu le dărâme gărduleţele fragile, ale căror uluci putrede îşi umflau fibrele cu umezeala nopţii, Stelu săpa printre morminte, ocolind crucile din marmură îngălbenită de timp – cu fotografiile morţilor privindu-l de sub ovalul sticlelor lucioase –, urcând şi coborând panta dealului, prelungind printre cruci bucla neîntreruptă pe care o începuse la intrarea în sat. Ascunşi de întunericul nopţii, motocultorul şi cel care-l manevra nu mai putură fi văzuţi de cei rămaşi jos, în faţa porţilor. Numai huruitul motorului ce-şi amplifica din când în când zgomotul, precum şi luminile lumânărilor ce se stingeau pe sub cruci desenau în imaginaţia celor de jos traseul săpătorului.

După un timp, becul unui stâlp de iluminat dezvălui silueta lui Stelu ieşind din curtea bisericii. În urma lui, cei douăzeci de tineri. Ambală motorul şi se îndreptă spre curtea din care ieşise în acea dimineaţă. Trecu prin faţa casei sale şi îşi continuă traseul, împingând motocultorul prin şanţ spre curtea vecină. Acolo, în faţa porţilor larg deschise, se strânseseră bărbaţi ce ieşiseră din cortul de nuntă ridicat lângă casa cu cerdac. Văzându-i pe Stelu şi pe tinerii din spatele său, bărbaţii îşi dădură sacourile jos şi îşi suflecară mânecile.

Se întâlniră pe podişcă. Un tânăr în tricou roşu dădu primul pumn. Cel din faţă căzu. Urmă al doilea pumn, încasat de un nuntaş gras în ceafă. Nuntaşul se dezechilibră. În cădere, îl lovi pe un altul cu capul în gură. Un dinte îi rămase înfipt în frunte. Căzură unul lângă altul. Un bărbat în costum veni în viteză. Îl lovi pe tânărul în tricou roşu fix în rinichi. Tânărul se

încovoie şi se lăsă pe vine. Primi un picior în cap din lateral. Îşi simţi urechea desprinsă. Primi al doilea picior în gură. Căzu pe o parte. I se scurse o bală cu sânge şi bucăţi de dinţi. Primi şi al treilea picior, în ficat. Nu-l mai simţi. Gemu şi închise ochii. Peste el începu bătaia. Îl călcau în picioare. Şi ai lui, şi nuntaşii. Din când în când gemea, inert. Tălpi se urcau pe el, îl apăsau, îi scoteau sângele pe gură. Monturi crestate de canini. Obraji muşcaţi. Antebraţe lovind cu sălbăticie. Genunchi spărgând coaste, cu trosnet uscat, de surcele. Pumni în tâmple, pumni în burţi umflate. Vomă ţâşnind din guri. Dinţi înghiţiţi, zgâriind esofagul. Gâturi strânse ca în cleşte, între biceps şi antebraţ. Oameni căzuţi pe jos, leşinaţi. Tălpi strivind pomeţi. Mandibule dislocate şi buze crestate, fluturând nefiresc. Ochi striviţi – ca nişte gălbenuşuri sparte – sub arcade de carne vie. Uluci rupte din garduri, crăpând zgomotos pe spinări transpirate, ca de tauri. Sânge ţâşnind din nasuri, scurgându-se din guri, şiroind din urechi sau picurând din ochi. Sânge amestecându-se cu praful fin, înmuindu-se într-un noroi roşiatic. Râuri subţiri de sânge alunecând de pe frunţi, intrând în ochi şi întunecând priviri de sălbăticiuni. Limbi sfârtecate ce nu mai articulau decât icnete de fiare. Subraţe transpirate, emanând miros de amoniac. Smocuri de păr smulse cu tot cu scalp. Durere. Bărbaţi mergând în patru labe, asemenea câinilor. Bărbaţi căzuţi pe spate, pe burtă, cu urechile înfundate în mocirla carmin. Bărbaţi gemând, înjurând şi icnind. Bărbaţi încordaţi, cu pulsuri accelerate şi timpane zvâcnind.

Prin grămada de trupuri vlăguite, protejat de câţiva tineri ce făcuseră de la început cerc în jurul său – încasând şi expediind pumni şi picioare –, Stelu împingea motocultorul, impasibil la măcelul din jur, ocolindu-i pe cei căzuţi în calea sa şi adâncindu-se în curte. Cuţitele rotative săpau şi îi împroşcau cu gemul de sânge pe nuntaşii bătrâni ce nu participaseră la bătaie şi care se aranjaseră într-un defileu uman, stânga-dreapta, căscând ochii la cel ce le întrerupsese petrecerea.

Când Stelu intră sub prelata cortului, lumea amuţi. Zgomotul motorului umplu fundalul sonor. În cortul de festivităţi, sapa îşi continuă deplasarea ghidată de mâinile celui care o împingea, fărâmiţând pământ şi aruncând smocuri de iarbă umedă în laterale. Când ajunse în dreptul unei mese, cuţitele frezelor îi retezară picioarele de lemn. Masa căzu şi mesenii săriră în lături, lipindu-se speriaţi cu spatele de prelată. Odată răsturnate, fleicile, micii şi fripturile fură tocate şi aruncate în sus. O ploaie de cărnuri începu să-i bombardeze pe nuntaşii rămaşi prin cort. Cuţitele rotative despicară un purcel de lapte şi-i aruncară şoriciul şi umplutura de tocătură pe pânza interioară a prelatei. Bucăţi de friptură, jumări şi grăsimi moi, tremurânde ca nişte piftii, erau expediate cu forţă spre mesenii care nu ştiau cum să se mai ferească şi unde să se ascundă de torentul de frigărui, pastramă şi cârnaţi zemoşi ce-i loveau necontenit şi a căror unsoare le mânji feţele, le pătă hainele şi le alunecă pe sub cămăşi. Pieliţe prăjite îşi fluturau pretutindeni crustele arse, picurându-şi zeama tulbure – ca o ploaie călduţă – peste creştetele oamenilor, lipindu-se de frunţi transpirate şi şuierând prin aer. Zgârciuri gelatinoase, sărite de pe oase, nimereau – asemenea gloanţelor – în piepturi păroase, lăsând mici vânătăi ce înfloreau numaidecât pe piele. Bucăţi de caltaboş fierbinte erau catapultate, iar maţul lor translucid plesnea la impact şi îşi vărsa umplutura printre sâni deja unsuroşi de la stropii de untură. Un ciolan de vită fu zdrobit, iar aşchiile de oase cu bucăţi de măduvă zburară ca nişte schije, pretutindeni. Între timp, Stelu îşi oprise înaintarea şi înţepenise în mijlocul cortului, învârtindu-se în acelaşi punct şi bombardând cu cefe de porc marinate în jurul său. Zgomotul de pălmuire al fleicilor mustind de ulei, ce loveau obraji proaspăt raşi, răsuna printre ţipetele femeilor care nu ştiau cum să-şi mai scoată foile de varză şi firimiturile din carnea sarmalelor ce le nimerise în păr. Aerul frigea şi sub cort se instalase o zăpuşeală umedă, plină de vapori grei, de grăsime prăjită. De pe nuntaşi se scurgeau zoaie uleioase, mirosind a usturoi şi a ceapă călită.

După ce făcu zob toate mesele, împingând motocultorul cu naturaleţea domestică a unui om ce-şi aspiră cu simţ de răspundere încăperile casei, Stelu se opri pentru o clipă în faţa mesei prezidiului. De cealaltă parte, murdari şi pătaţi din cap până în picioare, mirele şi mireasa se uitau la el îngroziţi, ţinându-se de mână. Stelu privea prin ei de parcă nici n-ar fi fost în faţa lui. Asemenea unei feline, părea să se fi oprit doar cât să-şi tragă răsuflarea înaintea atacului final. Când cele două râuri de transpiraţie coborâte din perciuni i se întâlniră sub bărbie şi picurară, Stelu ambală motorul şi se repezi spre masă. Din fugă, îşi lăsă greutatea pe coarne până când frezele ieşiră din pământ şi-şi ridicară cuţităraia în aer. Sapa, sprijinită acum numai pe roţile de cauciuc, îşi dezvălui sistemul de cuţite ale căror tăişuri aduceau cu chelicerele unei imense insecte ce se ridicase pe picioarele dinapoi pentru a-şi lansa atacul mortal. Ajunse la masă, frezele o făcură ţăndări. Aplecat, cu mânerele atingând pământul, Stelu trecu prin masa prezidiului şi printre cei doi miri – care îşi desprinseră strânsoarea mâinilor şi săriră în lături –, despică prelata cortului, ieşi din curte şi se pierdu în întunericul nopţii. Nu-l mai urmă nimeni. Cei rămaşi prin cort ascultară cum huruitul motorului se aude din ce în ce mai încet, din ce în ce mai departe, pierzându-se undeva spre păduricea de salcâmi…

Sleit de puteri şi tot împingând sapa, Stelu ajunse la marginea satului. Frezele scormoneau pământul, iar zgomotul motorului stingea cântecul greierilor, ce-şi încetau frecarea elitrelor pe o rază de câţiva metri în jurul lui, de parcă huruitul aducea, totodată, o alveolă de tăcere ce contamina totul în preajmă. În faţa lui, cu luna imensă înţepenită pe cer, apăru pădurea de salcâmi. Intră în pădure şi o adiere de vânt fojgăi printre frunzele arborilor înfloriţi. Începură să cadă petale. Florile de salcâm se cerneau de sus, încet, şi îi aterizau pe umeri cu delicateţea unor fulgi de zăpadă. Stelu împingea motocultorul slinos prin ninsoarea parfumată, cu urdori de polen pe la colţul ochilor şi cu genele grele de stamine. Sute de flori i se lipiră de pielea uleioasă, îmbrăcându-i mâinile şi trupul într-un pulover de petale

albe. Străbătu astfel pădurea, spărgându-i liniştea şi tocând tufele de urzici, făcând slalom printre trunchiurile copacilor şi afundându-şi paşii în moliciunea muşuroaielor de cârtiţă, până când se pomeni pe islaz.

Cele două păduri, de salcâm şi de tei, împrejmuiau islazul ce-şi deschidea ochiul verde de câteva hectare la graniţa dintre ele. Imensa poiană era tăiată în două de şinele unei căi ferate ce ieşea din întunericul pădurii şi se înfunda într-o gară părăsită. De-a lungul căii ferate erau înşiraţi câţiva stupi. Nu departe de stupi, o drezină înţepenită pe şine îşi profila silueta pe fundalul pereţilor albi ai gării, completând impresia de loc părăsit, lăsat în paragină.

Ieşit din pădure, Stelu părea o arătare a nopţii: un imens păsăroi ce-şi scutura penajul parfumat în vibraţia maşinăriei. Motorul începu să dea rateuri, semn că benzina era pe terminate. Ajuns lângă vatră, repetă figura de la nuntă: apăsă pe coarne şi se lăsă pe vine, până când cuţitele rotative ieşiră din pământ şi fură ridicate în aer. Se repezi spre stupi. Motorul se înecă, însă frezele mai merseră o vreme din inerţie şi sparseră carcasa de lemn a primului stup. Un bătrân cu barbă albă ieşi buimac din clădirea gării şi privi cum Stelu distruge stup după stup. Se trase mai în spate, lângă o grădină de zarzavaturi care se întindea până în spatele clădirii dărăpănate. Trosnetul lemnelor răsuna pe tot islazul. Şipcile erau zdrobite în tăişul de drujbă al sapei care le împrăştia rumeguşul şi aşchiile în aerul nopţii. Odată dezvăluiţi în lumina lunii, fagurii crestaţi de tăiş îl împroşcau cu miere pe Stelu, care închise ochii, strânse din dinţi şi, cu o sforţare supraomenească, făcu zob toţi stupii, strivindu-i în malaxorul frezelor. În tot acest timp, mierea îi înecă florile de salcâm de pe piele, acoperindu-le în vâscozitatea sa dulce. Înţepat de albine, abandonă sapa – care între timp se oprise – şi o luă la fugă spre drezină. Albinele nu-l urmăriră, ci năpădiră motocultorul fierbinte ce rămăsese înnămolit în fagurii spintecaţi.

Suit pe platforma drezinei, Stelu îşi încleştă mâinile cleioase pe manivelă şi se puse în mişcare. Roţile de fier se urniră şi tânărul părăsi

islazul unde acum răsuna zumzetul roiului. Gâfâia şi îşi auzea pulsul vâjâind în urechi. Tot corpul părea să-i zvâcnească, de parcă el însuşi s-ar fi transformat într-o mare inimă pulsând, de pe care se scurgeau zoaie de miere amestecată cu petale de salcâm. Şina îl purtă în întunericul pădurii, lăsând în urmă islazul. Epuizat, Stelu căzu în genunchi. Drezina prinse viteză şi vântul rece îi răvăşi părul îmbibat de gelul dulceag. Adormi cu braţele atârnate pe manivela metalică.

2

— 325, în stânga, la ora zece, ai o cursă pe cap o sută zece grade, la opt mii de metri.

— Confirm. O văd. Am zece mii de metri.

Intervenţia navigatorului din punctul de comandă suna metalic în imensitatea albastră şi rece. Meteorologul avusese dreptate, tropopauza era foarte sus, deci condiţiile de urcare şi lansare erau excelente. Deşi era în viraj la douăsprezece mii de metri, în regimul maximal al motorului, avionul încă urca cu zece metri pe secundă. Costumul de compensare pentru altitudini mari făcuse cute sub braţul stâng şi îi provoca durere. Mişcă umărul sus-jos cât îi permitea cabina strâmtă. Cutele costumului îşi schimbară poziţia, fiind mai uşor de suportat. La douăsprezece mii cinci sute de metri, pilotul strânse clapeta de pe maneta de gaze, pe care o împinse în faţă până la pragul de forţaj total, urmărind cu atenţie turajele rotoarelor şi temperatura gazelor. În câteva secunde simţi şutul cuplării forţajului. În spatele turbinei, cele o sută două injectoare pulverizau combustibil cu nouăzeci de atmosfere. Împinse uşor de manşă până când viteza verticală se stabiliză la patruzeci de metri pe secundă. Urmărea cu încordare aparatele, ascultând în acelaşi timp gâfâitul motorului şi zgomotele venite dinspre dispozitivul de admisie. Numărul lui Mach crescu rapid, se poticni câteva secunde înainte de Mach 1, după care avionul făcu saltul la viteză supersonică. În cabină, altimetrul sări la plus o mie de metri, variometrul o luă razna, iar viteza începu să crească: Mach 1,1, Mach 1,2. Pilotul redresă lin avionul, trecându-l în uşoară urcare pentru lansarea în

viteză în stratosferă. De la Mach 1,4 se făcuse mai multă linişte în cabină. Debitmetrul îi arăta consumul de combustibil în ritmul secundarului unui ceas. Turajele rotoarelor oscilau în limite normale. Afară, culoarea cerului se transformă într-un albastru închis. Vizorul căştii etanşe începuse să se aburească. La Mach 1,7 îşi concentră atenţia asupra indicatorului de ture şi verifică declanşarea limitatorului de turaj al rotorului de înaltă presiune. Comanda de şandelă, pentru a ajunge la plafonul practic, o dădu la Mach 1,9. Acul vitezei adevărate indica două mii trei sute treizeci de kilometri pe oră. La şaisprezece mii de metri, Mach scăzuse la 1,65. Menţinu avionul în şandelă şi atinse plafonul de optsprezece mii de metri cu Mach 1,55. Continuă escaladarea stratosferei cu ochii pe acul vitezei indicate. La douăzeci de mii de metri împinse manşa uşor şi puse avionul la orizontală cu Mach 1,4 şi viteza indicată patru sute de kilometri pe oră. Din inerţie, MiG-ul mai urcă cinci sute de metri. Pilotul aruncă o privire în jur. În sus, cerul era negru. Spre orizont avea nuanţe de albastru-închis, iar spre pământ, albastru-deschis. Pentru o clipă i se păru că levitează printr-o mare de cerneală. Privi în spate prin sticla cupolei. Curbura Pământului se dilua în albul norilor care îi mângâiau suprafaţa ca o pânză de mătase albă. Soarele strălucea ca o flacără de sudură în albastrul întunecat dinaintea cosmosului. Sub pânza de nori, planeta îşi pulsa fluorescenţa de neon ce intra în contrast cu spaţiul întunecat ce o înconjura. Soarele îi lumină pentru o clipă cupola şi străluci în limbile altimetrului, care trecuseră de douăzeci şi unu de mii de metri. Înclină avionul pe stânga şi îl introduse în picaj. Decuplă forţajul şi stabili un cap către radiofarul aerodromului. Ca să nu alunece în spaţiul aerian al Bulgariei, schiţă câteva viraje pentru frânare şi intrarea în regim subsonic. Sub aripile MiG-ului defilau reperele terestre ca pe o hartă colorată: în stânga, braţele Dunării, munţii Măcin şi delta; în dreapta-faţă, râurile Ialomiţa şi Buzău, şerpuind prin caroiajul culturilor. La cinci mii de metri deschise vizorul căştii etanşe.

— *Tesla dispecer*, sunt 325, cap o sută optzeci şi cinci de grade, înălţime patru mii, gaz nouă sute litri.

— 325, aprob la radiofar la trei mii de metri.

La verticala radiofarului, pilotul intră pe capul calculat şi, după două minute, execută virajul de axare. Pentru că nu mai avea decât şase sute de litri de combustibil, scoase trenul şi flapsul pe douăzeci şi cinci de grade la zece kilometri. Auzi un zgomot metalic şi simţi o lovitură în fuzelaj. Urmări în linişte aparatele. Nimic în neregulă. Trecu printr-un nor cumulonimbus şi în faţă îi apăru pista.

— *Tesla start*, sunt 325, tren scos, flaps 25, la zece kilometri, aprobaţi aterizarea.

— 325, aprob aterizarea, vântul din optzeci de grade cu zece metri pe secundă.

La radiofarul îndepărtat, pilotul scoase flapsul, reduse viteza la trei sute optzeci de kilometri pe oră şi aprinse farurile. Vântul din dreapta îl abătea de la direcţie, aşa că înclină avionul câteva grade pe dreapta şi presă puţin palonier stânga, pentru a nu fi scos din axul pistei. Până la radiofarul apropiat, la un kilometru de pragul pistei, reduse viteza la trei sute douăzeci de kilometri pe oră şi îl survolă la înălţimea de şaizeci de metri. Intră la pragul pistei cu trei sute de kilometri pe oră, aduse avionul în filare, reduse motorul la ralanti, luă contact cu pista şi scoase paraşuta de frânare, parând vântul lateral. Frână avionul cu levierul de pe manşă, largă paraşuta de frânare şi degajă pe ultima bretelă. În timp ce rula către gurile de alimentare, auzi în căşti vocea conducătorului de zbor:

— Victor, a sunat Ruxandra adineauri. Du-te acasă. Lasă-l dracu’ de raport, îl dai tu altădată.

— Ce s-a întâmplat?

— Radu…

Tânărul pilot opri avionul, tăie contactele, desfăcu chingile paraşutei din lacătul de pe piept, rabată cupola şi sări pe scara din aluminiu. În timpul

coborârii observă o concavitate în fuzelaj. Adâncitura avea dimensiunile unui degetar şi era murdară de sânge. O luă la fugă de-a lungul pistei, prin spatele MiG-urilor. Când trecu de celula de alarmă, îşi dădu seama că merge încovoiat şi se sufocă din cauza jugului metalic de fixare a căştii. Slăbi din alergare cataramele bridei de abdomen şi a celor de la gât. Trecu de clădirea comandamentului, ieşi pe poarta unităţii, sparse formaţia unor soldaţi în defilare şi ajunse numaidecât în colonia militară. Intră în primul bloc de pe stânga, urcă până la etajul doi şi se repezi pe uşa apartamentului său. Îşi găsi soţia în cămaşă de noapte, privind pe geamul bucătăriei. Inspectă, în fugă, şi celelalte camere. Reveni în bucătărie:

— Unde e? spuse el printre gâfâituri.

— Sss… vino aici, îl chemă ea în şoaptă, fără să se întoarcă.

Victor se apropie.

— Uite, acolo, la scara trei, zise ea tot în şoaptă, îl vezi?

Veni lângă geam până îl atinse cu casca. Abia atunci soţia sa observă:

— Doamne, Victor! Eşti în costumul de zbor.

— Sss… repetă el, ducându-şi mâna sub bărbie şi desfăcându-şi clapeta de prindere.

Îşi dădu jos casca şi o puse pe calorifer fără să-şi desprindă privirea din geam. Cei doi îl urmăreau, într-o linişte desăvârşită, pe copilul din faţa blocului de vizavi. Băieţelul de jos pipăia stâlpul de susţinere al intrării în acea scară şi se învârtea în jurul lui, oprindu-se din când în când şi sugându-şi degetul. Apoi îl văzură cum îmbrăţişează coloana şi rămâne nemişcat, cu mâinile strânse în jurul circumferinţei de beton.

— Cum? întrerupse Victor liniştea din spatele geamului.

— Azi-dimineaţă.

— Cum? repetă el şi un zâmbet îi apăru pe faţă.

— M-am trezit cu el în pat. După ce ai ieşit tu pe uşă.

— Şi perfuzia, acul?

— Am găsit-o în pătuţ. L-am controlat, n-are nimic. Şi eu m-am speriat. S-a smuls singur şi i-a ieşit acul.

— Nu i-a curs sânge?

— Puţin, spuse Ruxandra şi îi prinse faţa transpirată între palme. Victor, s-a făcut bine! Băiatul nostru s-a făcut bine! şi o bufni plânsul.

Victor o strânse la piept. În timp ce o mângâia pe spate, observă că încă poartă mănuşile de zbor. Şi le dădu jos şi o întrebă, privindu-i ochii înlăcrimaţi:

— Cum?

— Nu i-am dat nimic, începu ea să turuie, pur şi simplu şi-a revenit. Am sunat în unitate. Mi-au făcut legătura cu turnul de control. Deja decolaseşi. Mi-au spus că o să-ţi zică la aterizare. Când am văzut că poate să şi vorbească…

O bufni din nou plânsul. Victor o strânse în braţe. Îi mângâie părul şi privi pe geam la copiii care se alergau în faţa blocului. Băieţelul nu părea să-i bage în seamă. Rămăsese încleştat în acea îmbrăţişare, cu mâinile strânse în jurul coloanei de susţinere.

— Hai, ajută-mă să-mi dau asta jos, fierb! spuse el şi se întoarse cu spatele.

Ruxandra îi dezlegă şireturile costumului de compensare. Unul câte unul. Nu se grăbea. În tot acest timp priveau amândoi pe geam.

— Nu înţeleg, spuse Victor, atâţia şi atâţia doctori… sigur nu i-ai dat ceva? Reţeta lu’ neurologu’ ăla, cum îi zice…

— Nimic, Victor, nimic. Doar perfuzia cu glucoză. Atât. Doar ştii că asta-i dăm de o lună. Şi puţin ceai, aseară, înainte de culcare…

— Ce ceai? interveni el.

— De tei, ca de obicei. Am înmuiat tifonul în cană şi i-am picurat pe buze. Era inert.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse el şi se pomeni cu costumul tras până la brâu.

Un miros aspru de transpiraţie umplu bucătăria. Simţi cum i se răceşte sudoarea şi se întoarse către Ruxandra. Reluă, zâmbind fericit:

— Nu mai înţeleg nimic. Se stingea, din ce în ce, în fiecare zi, şi acum…

— Ştiu…

— I-ai dat cumva lapte?

— Nu, de ce?

— Păi, mă gândeam, ţi-am mai zis io.

— N-are legătură, Victor, ai văzut, am încercat cu lapte de la toate mămicile din colonie.

— Nu mai contează! se lumină el dintr-odată. Hai, du-te să-l aduci tu în casă, a început să picure. Văd că s-a îndrăgostit de stâlpu' ăla. Am să-ţi dau o veste.

— Ce veste?

— Ăştia de la comandament. Mi-au aprobat transferul.

— Pe bune? se entuziasmă ea.

— Pe foarte bune: ne mutăm la Constanţa. Am primit şi repartiţia. O să stăm într-un bloc, fix pe malul mării.

— Victor! izbucni ea în lacrimi de fericire şi i se repezi în braţe.

— Hai, fugi de-l adu încoa'! Plouă ca lumea. Asta-i dată de însemnat cu roşu-n calendar. Ia uite: iese şi alaiul de înmormântare de la săracu' Doru. Of, Doamne!

Ruxandra îmbrăcă un capot peste cămaşa de noapte, deschise uşa şi ieşi din apartament fără să mai audă întrebarea lui Victor, care observase unul din cele douăsprezece borcane cu miere aliniate pe masă, desfăcut, cu o linguriţă scufundată lângă fagurele dinăuntru:

— Cu ce i-ai îndulcit ceaiul?

3

După patruzeci de ani fără vreun seism semnificativ, cutremurul de noaptea trecută va intra în istorie ca fiind cel mai puternic şi mai devastator, înregistrând o magnitudine de 8,2 grade pe scara Richter conform INFP. Bucureştiul este în stare de alertă, stimaţi ascultători. Clădirile istorice au fost afectate în proporţie de 90%. Circulaţia pe principalele artere este blocată: un adevărat exod are loc în aceste momente în capitală. Preşedintele a decretat alertă naţională. Armata, pompierii şi mii de voluntari caută supravieţuitori pe sub dărâmături. Este o adevărată tra-ge-di-e! Nu se cunoaşte până la această oră numărul victimelor, dar se estimează undeva la peste o sută de mii de morţi. Spitalele sunt total depăşite de situaţie. Pe bulevardul Magheru s-au montat corturi de prim ajutor, iar primarul general…

Tânărul întinse mâna şi închise radioul. În maşină se făcu linişte. Îşi aprinse o ţigară. Trase un fum şi-şi rezemă podul palmei de volan. Parcase cu botul maşinii spre est, aşa că prin parbriz putea vedea acum răsăritul. În dreapta şoselei, lanul de floarea-soarelui se întindea cât cuprinde. În stânga, după clădirea gării distruse, un lan nesfârşit de porumb. Din albastru-închis, cerul căpătă o nuanţă oranj care străluci şi se aprinse în şinele de cale ferată. Nicio pasăre, nicio maşină, niciun om, nicio adiere de vânt. Plopii de pe margine, şinele şi şoseaua păreau să conveargă spre singurul punct de fugă al perspectivei adunate în parbriz: jarul ţigării din mâna sa rezemată de volan. Nu mai trase niciun fum. Privi cum hârtia arde până la filtru, lăsând în urmă turnul nesigur – ca de castel de nisip – al scrumului. Suflă şi cenuşa

se dezintegră, împrăştiindu-se pe bord. Deschise portiera şi ieşi. Soarele abia apăruse şi îi bătea în faţă. În spatele său, umbra de câţiva metri i se lungea de pe asfalt până în şanţul de pe margine. Traversă strada plină de crengi şi ocoli clădirea gării. Ajuns pe peron, se aşeză direct pe ciment. Îşi sprijini antebraţele pe genunchi şi privi spre mica clădire pe care abia o ocolise. Un plop de pe marginea drumului se prăvălise fix peste ea. Trunchiul arborelui spărsese acoperişul şi-i aruncase ţiglele pe tot peronul. Astereala şi căpriorii fuseseră zdrobiţi. Coroana plopului reuşise să-şi strecoare crengile elastice prin ferestrele clădirii. Privită de la înălţimea ochilor săi, gara părea să fie distrusă dinăuntru, de parcă plopul ar fi crescut dintr-odată în sala de aşteptare, explodându-şi ramurile pretutindeni. Ieşite prin ancadramentele geamurilor, arcurile nuielelor încremeniseră în aerul nemişcat. Gara părea parazitată de încrengătura ce-şi scosese frunzăraia prin acoperiş, uşi şi ferestre. Din când în când, tânărul se uita la ceasul de la mână.

Deodată, venind pe calea ferată, dinspre răsărit, ceva părea să înainteze pe şine, apropiindu-se din ce în ce mai mult de gară. Tânărul se ridică în picioare şi privi cu atenţie în acea direcţie. Curând, drezina ajunse în dreptul peronului. Căzut în genunchi, cu braţele atârnate de manivelă, un bărbat acoperit de flori părea să fi leşinat peste sistemul de propulsie mecanică al vagonetului. Tânărul privi cum drezina trece prin dreptul său şi se îndepărtează, ieşind din gară, la fel de încet cum intrase. Rămase împietrit, nevenindu-i să creadă ce văzuse. Se dezmetici, o luă la fugă pe traversele şinei şi, din doi paşi, se sui pe platforma mobilă. Trase frâna de mână şi drezina se opri cu scrâşnet de roţi. În acel moment, bărbatul masiv se scurse de pe manivelă şi căzu pe o parte. Din nou linişte. De pe platformă, tânărul măsură cu privirea împrejurimile. Nimeni. Trupul unsuros al bărbatului emana un miros dulceag. Prinse sub cleiul care făcuse cruste în unele locuri, petalele albe îi căptuşeau trupul. Tânărul se lăsă pe vine şi-i atinse pielea, culegându-i cu un deget o dâră din siropul de culoarea chihlimbarului. Fără

să stea pe gânduri, îşi băgă degetul încleiat în gură. Plescăi de două ori şi înghiţi. Când vru să mai culeagă o dată, bărbatul gemu şi se răsuci pe burtă. Tânărul sări ca ars şi făcu doi paşi în spate, gata să cadă de pe platformă. Îl privi un timp fără să schiţeze nicio mişcare. Când simţi soarele arzându-i ceafa, coborî pe şine, se întoarse la maşină şi o aduse în dreptul drezinei, lăsându-i motorul pornit. Rabată scaunul din dreapta şoferului şi îl acoperi cu un sac de rafie scos din portbagaj. Reuşi cu greu să-l coboare şi apoi să-l urce în maşină pe bărbatul plin de miere. După ce-l asigură cu centura, închise portiera, urcă la volan şi demară.

Stelu deschise ochii la intrarea în Bucureşti. Apoi îi închise. Se dezmetici din nou când maşina ieşi de pe cheiul Dâmboviţei, virând pe lângă magazinul Unirea şi îndreptându-se spre Universitate. Întoarse capul şi privi către şofer. Îşi desprinse centura şi se aplecă spre parbriz, îndreptându-şi coloana şi căscând cu zgomot. Sacul de rafie i se lipise de spate. Tânărul de la volan trase pe dreapta în dreptul spitalului Colţea. După ce-şi dezlipi de pe spate sacul, Stelu îl mototoli şi îl aruncă la picioare, pe preşul de cauciuc. Privi pe geam şi făcu ochii mari. Îşi întoarse capul şi inspectă oraşul prin parbriz şi geamurile laterale. Rămase cu gura căscată. Observa uimit împrejurimile fără să-l bage în seamă pe şofer, de parcă tânărul nici n-ar fi fost acolo, pe scaunul de lângă el. După un timp îl întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cutremur, îi răspunse tânărul, privindu-l cu atenţie.

După ce primi răspunsul, Stelu dădu din cap că înţelege şi privi din nou prin parbriz. Cu nesiguranţa în mişcări a unui om abia trezit din somn, deschise portiera şi ieşi. Urcă pe trotuar şi rămase în dreptul maşinii.

— Eşti bine? se auzi vocea tânărului de la volan.

Stelu rămăsese pironit pe trotuar. Măsura cu ochii căscaţi împrejurimile, rotindu-şi capul cu încetinitorul, de la stânga la dreapta şi apoi de la dreapta la stânga. Oraşul era în ruine. Sunetul sirenelor de salvare se auzea

pretutindeni. Două maşini de pompieri, ce până în acel moment opriseră în dreptul lor, demarară, aşa că Stelu putea vedea acum întregul tablou apocaliptic: vizavi, Palatul Şuţu, prăbuşit în el însuşi, cu pereţii exteriori rupţi de la jumătate – de parcă o imensă gură ar fi muşcat din carnea roşie a cărămizilor –, cu blazonul familiei ce căzuse de pe frontispiciu şi trecuse prin marchiza călcată acum în picioare de pompierii ce mişunau asemenea termitelor, escaladând movila de moloz ce se zărea prin tocurile ferestrelor rămase intacte. Peste drum, una din cupolele Universităţii se prăbuşise peste ieşirea de la metrou, iar tabla ei ondulată strălucea prin praful ce se ridica de pretutindeni, învăluind siluetele oamenilor ce apăreau şi dispăreau ca nişte năluci. O fisură verticală străpungea balcoanele Intercontinentalului, iar o imensă bucată de beton se desprinsese din cornişa Teatrului Naţional şi se prăvălise pe trepte. Nu departe de locul unde tânărul parcase maşina, Biserica Colţei dispăruse din peisaj. În locul ei rămăsese în picioare doar unul din pereţii semicirculari ai naosului, cu picturile sfinţilor privind spre doi soldaţi ce tot trăgeau de două mâini ieşite de sub dărâmături, până reuşiră să scoată jumătate din trupul fără viaţă al unei femei.

— Eşti bine? reluă tânărul din maşină şi tuşi.

— Da, zise, absent, Stelu. Cum am ajuns aici?

— Te-am luat dintr-o gară de lângă Feteşti.

— Feteşti?

— Înainte de Feteşti. Ţi-e frig?

— Ce?

— Ziceam dacă ţi-e frig. Ia hanoracu' ăsta şi pune-l pe tine, spuse tânărul şi-i aruncă prin portiera deschisă o bluză cu glugă, recuperată de pe bancheta din spate.

Stelu se aplecă şi ridică hanoracul ce-i aterizase pe adidaşi.

— Am vrut să te duc în Feteşti, da' am auzit că-i făcut făină. Erai rupt. Ai băut?

— Nu, zise Stelu, ce să caut la Feteşti?

— Păi, io să ştiu? Doar treceam pe acolo. Pe lângă gară. Şi te-am văzut, te-am dat jos de pe drezină şi te-am luat cu mine. Voiam să te duc la Municipal. Da' văd că ţi-ai revenit. Eşti bine, zici?

— Drezină? Aoileu!… La Feteşti? Cum dracu'?

— Nu eşti de acolo?

— Nu. Io sunt din Mireni, zise Stelu, privind din nou la soldaţii care întinseseră jumătatea de trup pe asfalt şi o acopereau acum cu o pătură.

— De unde? făcu ochii mari tânărul.

— Din Mireni, repetă Stelu în timp ce îmbrăca hanoracul.

— Asta nu-i între Snagov şi Gruiu?

— Ba da, cum treci de pădure, pe stânga.

— E şi o troiţă la intrare, parcă.

— Da. Vopsită în…

— Albastru, îi smulse vorbele din gură tânărul.

— Acolo. Aţi fost? îl întrebă Stelu şi îşi privi mânecile hanoracului, rămase la jumătatea antebraţelor.

— Cum să nu? Păi, e aici, lângă Bucureşti, zise tânărul şi-i arătă din cap spre parbriz.

Stelu însă nu-l mai urmărea. Privea din nou spre rămăşiţele bisericii, acolo unde soldaţii luară pătura de pe cadavru şi o întinseră alături. Târâră apoi de mâini jumătatea de trup până o potriviră în pătratul păturii. Îi pliară colţurile şi le înnodară în dreptul pieptului femeii. Un altul introduse pe sub nod coada unei lopeţi şi ridică încărcătura, sprijinindu-şi lemnul pe umăr. Cu bocceluţa în cârcă, soldatul trecu pe lângă Stelu şi o aruncă într-un camion cu prelată de camuflaj. În urma lui, bobiţele sângelui ce picurase din pătura umedă se acoperiră de praf.

— Păi, şi ce căutai la Feteşti dacă zici că eşti din Mireni? reluă tânărul, privindu-l cu atenţie.

— Nu ştiu, dom'le! se enervă Stelu. Nu-mi amintesc nimic. Dracu' să mă ia! şi se lăsă pe vine.

Îşi puse mâinile la urechi şi-şi lăsă ochii în pământ. Tâmplele începură să-i zvâcnească. Îşi presă şi mai tare palmele peste urechi, până când îşi simţi pulsul zbătându-i-se în timpane. Ridică privirea din pământ şi-i observă buzele tânărului, care articulau cuvinte, îi adresau întrebări, fără sunet însă. Îl luă ameţeala şi se lăsă pe vine. Se ridică, îşi desprinse palmele şi auzi din nou piuitul sutelor de sirene.

— Unde pleci?! îi strigă tânărul, văzându-l pe Stelu că îi întoarce spatele şi se îndepărtează.

— Acasă, răspunse Stelu încet, ca pentru el.

Lăsă maşina în urmă şi se îndreptă spre Intercontinental fără să-l mai bage în seamă pe tânărul care ieşise în dreptul portierei şi îl chema înapoi. Simţi cum stomacul îi pulsează şi un val de transpiraţie rece îi năpădeşte fruntea. Grăbi pasul şi intră pe bulevardul Magheru. În dreptul Intercontinentalului se lăsă pe vine şi vomită. Sirenele salvărilor ocupau întregul fundal sonor al oraşului. Urechile îi ţiuiau. Se ridică în picioare şi merse spre Strada Batiştei. Aici, puhoi de lume, câteva maşini de armată, salvări SMURD, pompieri. Circulaţia era deviată în dreptul blocului Dalles. Faţada clădirii îşi întrerupea rectangularitatea în mijlocul ei, unde câteva tronsoane se surpaseră, vărsându-şi molozul ca o vomă solidă pe tot carosabilul. Oamenii căutau supravieţuitori, căţărându-se şi scormonind în grohotişul de cărămizi şi tencuială fărâmiţată, trăgând de armăturile ieşite din betoane sub care descopereau trupuri sfârtecate, cranii zdrobite şi membre amputate pe care le dădeau din mână în mână, transportându-le jos, pe caldarâm, unde medicii şi soldaţii încercau să le asambleze, să le pună laolaltă, să ghicească cărui trup aparţine fiecare. Astfel, când Stelu ocoli ruinele clădirii Dalles, se trezi păşind printr-o mare de cadavre întinse pe şosea, unul lângă altul, aliniate într-un puzzle macabru ce-şi întindea imaginea carnagiului de-a lungul întregului bulevard, până spre Piaţa Romană. Printre oamenii morţi păşeau plângând cei vii. Îşi căutau apropiaţii

cu mâna la gură şi ochii îngroziţi, inspectând trup după trup şi răbufnind în icnete sfâşietoare atunci când şi-i descopereau întinşi, fără viaţă, pe şosea.

Stelu străbătu bulevardul Magheru făcând slalom printre sacii de plastic, apropiindu-se când de faţadele din stânga, când de cele din dreapta, în funcţie de clădirile prăbuşite în fronturile stradale, pe care le ocolea, oprindu-se din loc în loc ca să ajute vreun pompier să împingă o lespede de sub care se zărea un picior nemişcat, răsucit într-o poziţie nefirească, sau să rostogolească clopotul desprins din turnul bisericii italiene, sub care găsiră, vie şi nevătămată, o fetiţă ce supravieţuise cutremurului. Scoasă de sub clopot, fetiţa rămase în picioare în aceeaşi poziţie în care încremenise cu o seară în urmă, când campanila bisericii se prăbuşise, iar clopotul zburase prin aer, aterizând peste ea şi făcând-o prizoniera cojii sale de bronz, exact ca pe un gândăcel prins sub cupola de sticlă a unui pahar întors cu faţa în jos. Lăsă în urmă echipa de pompieri şi infirmiera care îşi tot trecea palma prin dreptul ochilor larg deschişi ai fetiţei ce nu schiţa niciun gest, de parcă ar fi fost hipnotizată, şi merse mai departe. Pompierii, soldaţii şi voluntarii scoteau încontinuu de sub rămăşiţele prăfoase ba o mână, ba un picior, ba câte un cap desprins de trup, dându-le din mână în mână şi aranjându-le în mijlocul şoselei, pentru recunoaştere. Acoperite de praf, resturile umane păreau nişte manechine dezasamblate, împietrite în cele mai nefireşti poziţii.

Acolo unde odată se înălţa blocul ARO, nu mai găsi nimic. Întreaga clădire părea să se fi dezintegrat. Niciun perete, interior sau exterior, nu mai rămăsese în picioare. Construcţia părea să-şi fi pliat faţadele pe orizontală, una peste cealaltă, iar rupturile plafoanelor suprapuse aduceau cu straturile geologice dintr-o faleză de argilă.

Insectarul de oameni fără suflare se întindea de-a lungul întregului bulevard, transformând artera oraşului într-o plajă plină de morţi din care se ridicau încontinuu praful înecăcios şi un miros greu care-l făcu pe Stelu să vomite din nou când ajunse în Piaţa Romană. Plânsetele celor ce-şi

descopereau morţii, sirenele salvărilor, strigătele pompierilor şi huruitul elicopterelor răsunau printre ruinele clădirilor de pe Lascăr Catargiu. Aici, toate fronturile stradale se prăbuşiseră. Din Piaţa Romană până la Guvern, casele neoclasice şi clădirile interbelice se transformaseră în uriaşe movile ce-şi uneau resturile într-o siluetă continuă şi lui Stelu i se păru că străbate un defileu de moloz înalt de câţiva metri. Arborii fuseseră şi ei rupţi în avalanşa prăbuşirilor şi-şi răsăreau crengile pe orizontală, direct din masa molozului. Sărind în continuare peste sacii de cadavre, Stelu descoperi în asfalt o crăpătură de-a lungul căreia merse, urmărindu-i deschiderea din ce în ce mai mare. Îşi fixă privirea în jos şi urmă fisura ce îşi atingea lăţimea maximă, de aproape un metru, în Piaţa Victoriei. Armata o acoperise cu panouri de tablă oţelită, formând adevărate punţi peste care puteau trece maşinile.

De-o parte şi de cealaltă a fisurii fuseseră ridicate corturi de prim ajutor. Aici, imaginii carnagiului de mai înainte îi luase locul o simfonie a durerii. Zăcând pe paturile de campanie şi pe tărgile de sub prelate, zbieretele, plânsetele şi urletele răniţilor îşi pulsau reverberaţia în întreaga piaţă. Trecând printre ele, marile corturi păreau întruchipări ale suferinţei ce-şi cânta prin prelate chinul pe zeci şi sute de voci. În faţa lor erau lăsate de izbelişte suporturi de perfuzii cu pungile chircite şi pătate de sângele ce fusese scurs în venele cine ştie cărui muribund, iar printre ele, pe jos, piaţa era plină de feşe, tifoane, pansamente şi guguloaie de vată aruncate pretutindeni, ce păreau să-şi fi înflorit bulbii bumbacului însângerat direct din asfalt.

4

— Ce zici, nea Jărcău, ţi-l repară?

— Futu-l în cur pă mă-sa!

— Hai, bre, că nu-i pagubă mare, nu mai fi supărat…

— Uşor de zis, Onule, uşor de zis…

— Văd că lu’ mata ţi-a ieşit pân spatele casei, la alţii a intrat şi pân grădini.

— Fir-ar al dracu’ să fie el cu cine l-a făcut. Mă, Onule, tu ştii că abia îl reparasem?

— Gardu’?

— Azi voiam să-l vopsesc. Ia un loc aci, pă băncuţă.

— Hai, bre, că n-ai decât cinci uluci rupte, le înlocuieşti mata.

— Cu cinci uluci pe spinare trebuia io să-l altoiesc! Da’ s-a mişcat repede, spurcatu’!

— Bre, tu-l ştii! Nu-i băiat rău. L-a băgat în boale aia…

— Băgat, nebăgat… io-i bag în pizda mă-sii şi pă el, şi pă ta-su ăla ciacâr. Futu-le neamu-n… aşa rude cum suntem! Păi, chiar aşa, mă, Onule, să-şi bată joc şi să facă prăpăd pân curţile oamenilor? Păi, noi pentru ce muncim? Ca să ne dărâme ăsta casili? Mă mir că n-a tăiat vreun copchil! Jar mânca! Îţi zic io că-l tăiau ca pă curcan.

— Bre, nu începe şi mata… ţi-am mai zis, e din cauza lu’ aia a lu’ Spirea. Dacă nu era muianca aia, era pace-n sat. A băgat zâzanie-ntre ei. Ai văzut ce curuţ are!

— Dracii s-o perie şi pă aia, că, de când a apărut în sat, au început ăştia să se uite urât unu' la altu'. Nu erau, până să vină asta, amândoi cu gemenele lu' Cojocaru?

— Erau. Şi acuma plânge gemenele după ei.

— Erau, nu? Stelu c-o geamănă, Spirea c-o geamănă! Am dreptate?

— Aşa e, bre. Până s-apară asta. Zambilica, fut-o-n cur!

— Chiar că Zambilică… mai bine o lăsa Spirea acolo, la şină.

— Păi, acolo şi e acum.

— Unde?

— La şină, n-ai auzit?

— Ce să aud?

— Bre, aseară, după prăpădu' lu' Stelu, s-a luat după el. A ieşit din cort şi-a fugit în urma lui. Aşa, în rochie de mireasă. L-a lăsat baltă pă alde Spirică.

— E, pă dracu'! A fugit cu Stelu?

— Nu, bre. A fugit după el, da' nu l-a prins. Tâmpitu' a rupt toţi stupii, s-a urcat pe drezina aia de la gară şi a dispărut.

— Şi asta?

— Asta… a rămas la gară. A intrat la nea Petrică şi n-a mai ieşit.

— La nea Petrică apicultoru'?

— Da, bre, la el, acolo, la gară. Am văzut-o io cu ochii mei. Şi Spirea şi toată lumea care ne-am luat după ea pân pădure. A încercat Spirea să intre, da' n-a putut de albine. E o albinăraie p-acolo de ţi-e frică să te apropii. Am fost şi azi-dimineaţă, cu ăştia a' lui Mocoiu, să vedem ce şi cum.

— Aoleu… am auzit că şi-a cam luat omoru' ăla micu' a' lu' Mocoiu.

— I-au rupt o ureche, ăştia a' lu' Spirea, da' şi-a revenit. Nu mai scuipă sânge. Io l-am tras de pe podişcă. A ieşit scandal mare, nea Jărcău, s-au rupt ulucile din gardu' de la biserică. Toate! Bine că n-a murit nimenea!

— Mă, Onule, mă… şi voi să vă omorâţi aşa între voi, mare păcat.

— Ce vrei, nea Jărcău? Mi-e văr! Avem brigada noastră aici, în sat. Ei o au pe-a lor. Lasă, că şi-a meritat-o Spirică. Futu-l în inimă! Am primit şi io. Da' am şi dat. Am dat cu sete, sănătos. Nea Jărcău, pă mine când m-apucă nebunia, să fugi din calea mea! Ia pune mâna pă beceps: aici stă forţa lu' Onu. Toată lumea se fereşte. Dacă am luat şi ceva la bord, nu mai simt! Dai în mine şi nu cad şi fac cărare printre duşmani. I-am culcat aseară pă ăştia a' lu' Spirea ca pă coceni. Vezi pumnu' ăsta? Picamăr!

— Voi ştiţi. Nu mă bag. Da' nu-i bine!

— Haide, bre, că eşti şi matale de-al nostru, eşti pă partea aia bună.

— Cum adică, Onule?

— Vezi matale, io şi cu ăştia ai lui Mocoiu, cum s-a făcut ziuă, ne-am dus înspre gara de pe islaz. Fuseserăm şi seara cu femeile noastre… da' las că-ţi zic pă urmă. Voiam să vedem dacă s-a întors Stelu. Acolo ne-am întâlnit cu alde Spirea şi cârnaţii lui. Ne-am înjurat în gând şi ne-am despărţit. N-avea sens să facem din nou scandal. Le-am arătat picamăru' şi s-au calmat. Şi-aşa eram betegi toţi. Ne-am rupt cu bătaia. De gară, nici rost să te apropii. Şi acum bântuie roiu' ăla. Doar nea Petrică poa' să treacă prin el. Aşa a apărut din gară, a traversat islazu' şi i-a zis lu' Spirea că Ana e la el şi că nu vrea să-l vadă nici pă el, nici pă Stelu, nici pă nimeni. Noi am luat-o spre şină. Am intrat în pădure. A' lu' Spirea au intrat şi ei. Pă partea ailaltă. Mergeam noi de-o parte, Spirea de cealaltă. Să vezi ce urât ne uitam unii la alţii! Păi, au vrut smardoială, le-am dat smardoială! Onu te înregistrează şi nu uită!

— Păi, şina aia se opreşte în mijlocu' pădurii…

— Ştiu. Aşa-i. Voiam să găsim măcar drezina, da' aici vine beleaua: nici urmă de drezină. Şinele se termină acolo, la puţu' lu' Oaie. Ajungem la puţ. Drezina nicăieri. Cine dracu' s-o fure, că are zece tone! Şi nu se pricep ţiganii s-o demonteze. Intrată în pământ!

— E, pă dracu'!

— Stai, bre, să-ţi termin. Ne întoarcem şi ce zice ăsta mare a' lu' Mocoiu: că hai să vedem urma lu' Stelu, să dibuim pe unde a făcut prăpăd cu motocultorul. Bre! Să vezi nebunia dracu': tâmpitu' de Stelu a împărţit satu' în două: rubedeniile şi pretenarii lui de-o parte, Spirea şi ai lui de partea ailaltă. Aia e! Nu te mai cruci, nea Jărcău, că eşti de partea bună. Eşti de-al nostru! Şi-n cimitir e la fel: morţii lui de-o parte, morţii lu' Spirea peste şanţ. Am inspectat cruce după cruce, mormânt după mormânt, uite, mă-nchin, nea Jărcău, să mor dacă te mint!

— Doamne iartă şi păzeşte! Şi părintili? Ce-a zis părintili?

— Ce să zică? A aprins câte-o lumânare la fiecare mormânt şi a aruncat cu aghiasmă pe unde a trecut Stelu. A sfinţit urma şi-a zis *Tatăl nostru* de ne-am plictisit.

— Şi cum, măi Onule, măi, tot satu' e aşa?

— Tot, nea Jărcău! Nu-ţi zic că au început să se uite urât unii la alţii. Şi-a dat seama lumea de şusta lu' Stelu şi acum fierbe zâzania-n toţi. A intrat viermele-n ei. E rost de chelfăneală. Ăştia de pe o parte se uită urât la ăia de pe partea ailaltă. E tensiune, nea Jărcău, e tensiune mare în sat! Nu-ţi zic că azi-dimineaţă a' lu' Vlăsceanu l-a plesnit pe Ghiulea ăla marele că îi trecuseră gâştili pân' şanţu' lu' Stelu şi erau acum pă tarlaua lui. Zbang! Croşeu! Jos a' lu' Ghiulea! Scurt!

— Aoileu!

— Tanti Ioana Ţânculeasa – stă la două case de mine –, nevasta lu' Ţâncu cu vaca, o văd cum iese cu noaptea în cap în bătătură şi taie cu o foarfecă sfoara pe care-şi uscau rufele şi ea, şi vecină-sa, Cocoţata. Căzuseră mai demult de acord să-şi lege sfoară: ea de un prun şi Cocoţata de un corcoduş. N-au gard între curţi, ştii şi matale cum îs ăştia de pe luncă. Iese Ţânculeasa, îşi culege rufele, le pune-n lighean şi taie sfoara. Boarfele lu' astalaltă cad pân' şanţu' lu' Stelu. Şanţu' trecea fix pe sub sfoară. Se înjură de când a dat soarele. Să vezi ce-i la gura lu' Cocoţata. Cu blesteme… căcarea lumii! Se porcăie babele de te-apucă râsu'! Matale? Te

pomeneşti că-l iei la trei păzeşte pe vecină-tu, Iorgu! Ia uite ce şanţ v-a făcut Stelu între case!

— Onule, tată, io n-am nimic cu Iorgu junior. Numai să nu mai dea muzica aia aşa tare. Că-n rest n-am nimic cu el. Fiecare cu ce-l doare. Chiar, Onule, tu vezi ce liniştie e de azi-dimineaţă?

— Adevăru' e că are Iorgu junior un sistem din ăsta cu boxe, belea! Se aude din centru când mai bagă câte un Salam. Meserie! Nu-i băiat rău, da-i pă partea greşită. L-am luat în colimator mai demult. Aştept să greşească cu ceva. Aşa face Onu: te aşteaptă. Şi când ai greşit: zbang! Te-a capsat la ureche! Ţi-ai luat somnu'! Pa-pa!

— Să vezi cum se aude de acilea, Onule! Uite aşa zbârnâie geamurile. Păi, când se apucă să facă câte un grătar şi mai cheamă şi pă alde Spirică cu ai lui, duduie muzica aia de nu mi se mai ouă găinili trei zile. Ce să-i faci? Dacă atât îl duce memeaca! Şi ta-su era tot aşa, dădea în gropi. Beţiv mare. Se mai şi lăuda. Mă întreba tot timpu': a' lu' Jărcău, ştii ce fel de beţiv sunt io? Nu – îi răspundeam io. Mare, zicea el. Cum să adormi cu picioarele în jar? Zi tu, măi, Onule!

— Categoria grea, nea Jărcău!

— Să bei până nu mai ştii de tine şi să adormi cu picioarele în jar. De la şold i le-au tăiat! Dă-i dracului de proşti! Cum îţi aşterni, aşa dormi. Prostălăi! Aşa le e neamu'. Mai bine zi-mi de Stelu: ce ziceai, c-a făcut prăpăd şi pă islaz? Da' cu stupii ce-a avut?

— Nu ştiu, acolo a greşit. Am văzut motocultoru' ăla al lui. E acolo, pă islaz, înnămolit în faguri. Roiesc albinele p-acolo ceva de speriat.

— A greşit rău, Onule tată, a greşit rău. Păcat de voi, că sunteţi tineri.

— Ştiu, nea Jărcău, ştiu… ai dreptate. Până şi io l-am înjurat când am văzut stupii ferfeniţă.

— Ce-o fi fost în capu' lui?

— Nu ştiu, ai matale dreptate, nu trebuia să se repeadă-n stupi.

— Câţi eraţi anu' asta?

— Mulţi, nea Jărcău, multe familii. Şi io cu Tănţica voiam să mergem pă islaz. Am şi mers, de fapt. Toată lumea se pregătise. Ca în fiecare an. După nunta lu' Spirea era programată treaba. Cre' că şi Spirea avea de gând, d-aia şi-a pus nunta fix ieri-noapte. Voia s-o lase borţoasă pe Ana fix în noaptea nunţii, să iasă treaba rotundă: nuntă, nevastă, copil. Am auzit sifonări, cum că în spatele lui Stelu mulţi de acolo, de la nuntă, au mers şi ei pă islaz, la albine. Anu' ăsta, mai mulţi ca niciodată! Şi noi am mers, nu zic nu.

— Păi, da! A înflorit salcâmu', era timpu'!

— Era… să sperăm că se aşază albinele pe undeva.

— Faceţi-le stupi, voi, ăştia tineri.

— Ne-am gândit, nea Jărcău, păi, s-a apucat mai adineauri Rică. De la el vin. Îl ajută mai mulţi. Până diseară cică-s gata stupii. Numa' că nu s-a anunţat nimeni cu curaj să-i ducă pe islaz. Ţi-am mai zis lu' mata: roiu' e acolo!

— Măcar de s-ar duce în salcâmi!

— Ne! Aşa am zis şi noi! Da' n-au început… şi e de rău! Stau albinele în aer şi nu intră la polen. Şi aseară… a cam fost lume pe lângă islaz… ştii?

— Lasă lumea, zi de nea Petrică. Nu poate să care el stupii?

— La el ne-am gândit şi noi.

— Duceţi stupii la margine şi să vină nea Petrică să-i ia unu' câte unu' dacă ziceţi că pe el nu-l pişcă.

— Păi, aşa o să facem şi să dea Domnu' să între albinele înăuntru şi apoi să iasă la polen.

— A încercat careva? Ai auzit ceva?

— Da, nea Jărcău, am încercat mai mulţi, nu-ţi zisei?

— Când?

— O parte ieri-seară, o parte azi-dimineaţă, spre ziuă… nu-i chip! Degeaba! Pe islaz, unde se întâmplă treaba de obicei, nu-i chip să te apropii de albine. Înţeapă. Doar aşa, la margine… da' n-a mers…

— Urâtă treabă!

— Păi, am fost şi io cu Tănţica. Ieri-noapte. Când s-a potolit zarva cu nunta. Mă dureau pumnii de câte fălci am rupt, da' am zis că tre' să începem de anu' ăsta. Tanţa face anu' ăsta treizeci. Nu se mai poate. Îi trece timpu' p-ormă. Am luat-o pe ocolitelea. Ne-am oprit la marginea pădurii, că pe islaz era jale de la albine, nici chip să te apropii. Stai să mă dau mai aşa, să nu m-audă tanti Jana…

— E-n casă, Onule, nu te-aude.

— Matale ştii unde se întâmplă treaba de obicei, nu?

— Cum să nu, între stupi.

— Între stupi, exact. Acum nu s-a putut de albine. Aşa că am rămas la marginea islazului, în pădure. Ne-am dezbrăcat şi ne-am frecat ca iepurii. Da' nu-ţi zic că era plină pădurea de alde d-ăştia ca noi: şi a' lui Jantă, a' lui Fifi, a' lui Petrache, a' lui Vlăsceanu, gemea pădurea. Toţi pitiţi ba după un salcâm, ba după boscheţi, toţi cu femeile lor, toţi dezbrăcaţi, toţi puşi pe treabă. Am tras la jug până spre ziuă, când am căzut lat peste Tanţa. Mă uit pân jur: ăştia se ridicaseră, se îmbrăcau. Măciuci şi ţâţe goale prin toată pădurea. Înainte să plecăm, ne uităm la roi. Colcăia peste islaz şi nici chip să se repeadă-ntre flori. Mijea de ziuă şi roiu' nu plecase. Ne-am frecat degeaba. Albinele nu s-au dus în flori. Şi-acuma, ţi-am zis, tot acolo e! Zumzăie de te ia cu frică când te apropii de islaz. Şi-nţeapă, ale dracu', înţeapă! E agresive!

— Onule, tată, trebe remediată treaba urgent. Ştiu că ştii ce-o să zic…

— Ştiu, nea Jărcău.

— Fără miere, se duce dracu' tot Mireniu' nostru! Nea Petrică ce-a păzit?

— E bătrân, bre, şi el…

— Bătrân, bătrân, da' el are grijă de albine. El ştie cel mai bine cum stă treaba. Of!… şi fata zici că e la el, în gară?

— Acolo e. Cică plânge.

— După Stelu?

— Tocmai asta-i faza: nu vrea s-audă nici de Stelu, nici de Spirea. Aşa i-a zis nea Petrică lu' ăsta, că l-am auzit şi noi, eram acolo.

— Mă, Onule, mă… de unde-i fata asta? Parcă nu-i d-acilea, din Mireni, de la noi. De unde e? Din Gruiu? Snagov? Ghermăneşti?

— Nu ştii, nea Jărcău?

— Nu ştiu, ghilane! Zi-mi! E din Bucureşti? Ştiu doar c-a găsit-o Spirea la şină.

— Nu Spirea. Aşa se presupune, c-ar fi din Bucureşti. Da' nimeni nu ştie, nea Jărcău, nici măcar ea.

— Cum adică?

— Uite aşa: nu-şi aduce aminte. E din asta, zi să-ţi zic, care nu-şi aduce aminte…

— Sări, zi mai departe.

— Mă, nea Jărcău, a găsit-o nea Petrică la şină. Adică n-a găsit-o, acolo a apărut ea, cică.

— Când? Nu demult, nu?

— Mai acu' un an. S-a trezit cu ea lângă stupi. Nu-şi aducea aminte nimic. Ea. Nici cum o cheamă. Ana i-a zis nea Petrică. El a botezat-o. A băgat-o-n gară şi a avut grijă de ea până a venit poliţia. Îi anunţase p-ăştia ai lui Dihoru, pădurarii, că s-a trezit cu fătuca asta lângă stupi şi ăia au chemat poliţia. Au venit, au luat-o, au dus-o la Bucureşti, dă-i cu amprente, dă-i cu poze, anunţuri, au căutat liste de dispăruţi. Nimic. Fata nu-şi amintea nimic. Da' absolut nimic. Au dus-o la nebuni, au verificat-o şi ăia. Sănătoasă tun. Amnezie. Gata, mi-am adus aminte: amnezie, cică! E amnezică, bre!

— N-am mai auzit, da' mă rog…

— După o lună au adus-o înapoi. Zicea că n-are unde să se ducă şi că i-a plăcut la nea Petrică, la gară, că a avut grijă de ea şi că vrea la el. Gaborii l-au întrebat, nen-tu Petrică a zis că da şi fata a rămas la el. Îl ajută cu stupii.

I-a curăţat o cameră din gară şi acolo a rămas până a pus ochii alde Spirea pă ea.

— Am văzut-o şi io, la magazin. Io am crezut că-i vreo nepoată de-a lui sau ceva.

— Nu-i, bre. Nea Petrică e singur de când se ştie. A, şi încă o chestie…

— Ia zi.

— Tot de la ăştia a' lui Dihoru ştiu: cică fata ar fi fost borţoasă.

— Aoileu, cu cine?

— Nu ştiu, bre, adică, când apăruse la şină, era deja… da' au văzut ăştia a' lu' Dihoru, ei bântuie pădurile şi trec des pe lângă gară. Şi, cică, l-au văzut într-o seară pe nen-tu Petrică cum se învârtea printre stupi cu fătuca asta. Munceau la stupi. Ea îl ajuta. Asta la început, după ce a readus-o poliţia la el. Primăvara trecută. Îi vedeau dintr-un tufiş. Şi fătuca, dintr-odată, a icnit de durere şi şi-a dus mâna la burtă. Aşa, fără să-i facă nimeni nimic. S-a străfulgerat. Apoi a căzut în genunchi. Şi dintre picioare a început să i se scurgă sânge. Nea Petrică s-a aşezat lângă ea şi a ajutat-o să se întindă pe spate. Fata a leşinat. Nea Petrică a ridicat-o pe braţe şi a băgat-o în gară, apoi a ieşit afară cu un mănunchi de cârpe. S-a aşezat pe vine şi a înfăşurat ceva, de jos, de unde căzuse mai devreme fata.

— A avut copil în ea?

— Aşa se pare.

— Doamne, iartă-ne. Al cui?

— Nu ştiu, bre. Ăsta mai marele a' lui Dihoru – Niculae – a rămas pitit în spatele gării şi ăl mai mic – Florin – s-a luat după nea Petrică. Niculae mi-a zis că s-a uitat pă geam şi era fata în cămaşă de noapte, plină de sânge între picioare şi plângea. Îşi revenise între timp. Florinel s-a luat după moş. S-a dus moşu' şi a îngropat cârpele alea tocmai în coada satului, unde se termină pădurea şi începe câmpul, la Groapa Porcului. Florinel l-a văzut cu ochii lui. Cum am auzit, am luat a doua zi câinii şi i-am pus să amuşine. Da'

n-am găsit nimic. Ba mai mult, se sperie dulăii şi trag de zgardă îndărăt când se apropie de locu' ăla.

— A avut copil în ea.

— Şi matale zici la fel, nu?

— Păi, clar a avut copil în ea.

— L-a dat afară.

— Unde ziceai că l-a îngropat?

— La Groapa Porcului.

— Fix acolo?

— Fix!

— Păi… e cam aproape, nu?

— Aproape rău, nea Jărcău. Acuma mi-a picat fisa: păi, cre' că câinii mei d-aia nu s-au apropiat să zgârme unde le-am arătat. Trăgeau de zgardă îndărăt.

— Se mai vede asfaltu'?

— De văzut, nu se mai vede. A crescut buruianu' mare. L-a acoperit.

— L-ai prins şi tu?

— Când eram mic, mai mergeam cu alde Stelu şi ăştia a' lui Dihoru. Ne plimbam cu bicicletele pe acolo. Nea Jărcău, al cui e terenu', pân' la urmă? Că tata zice una, mama îmi zice alta… io-l ştiu acolo de când m-am născut.

— E a' lu' unu', din Gruiu. Da' l-a abandonat. Acu' e al nimănui. Nu te născusei tu, Onule. Şi io aveam porumbu' tot acolo. Era pă timpu' lu-mpuşcatu'.

— Ştiu că-i demult…

— Stam în centru, la magazin, şi beam o bragă. Nu vă născuseră̆ţi nici tu, nici Stelu, nici ăştia tineri. Şi apare cu căruţa ăsta din Gruiu, zi să-i zic… a' lui Călin – aşa-i zicea –, turbat şi speriat. Ne zice că i-a asfaltat cineva, peste noapte, terenu'. Mai întâi am râs. P-ormă, ăia care eram p-acolo ne-am suit în căruţă şi ăsta a dat bice. Ieşim din sat, ajungem la Groapa

Porcului, sărim din căruţă şi o luăm la pas, fix prin porumbu’ meu. Mergem puţin şi ne pomenim pe terenu’ lu’ Călin: acolo, ce găsim? Ce ştii şi tu…

5

Blocurile din colonie aveau intrările pastişate după arhitectura templelor greceşti. Aparatele de intrare se repetau asemenea unor paraziţi de rasă desprinşi dintr-altă epocă şi înfipţi în faţadele lise ale clădirilor staliniste. Timpanele prefabricate îşi sprijineau triunghiul masiv pe frize din beton crăpat, iar din rosturile frizelor mustea o igrasie ce-şi adunase zeama tulbure în mici stalactite, sub arhitravă, ale căror picături reci cădeau tot timpul în capul locatarilor, ca o perdea de apă. Pe cele două coloane ionice crescuseră licheni ce-şi urcau ciupercăraia aspră spre capitelurile cu abacă subdimensionată. Acolo, printre şanţurile năpădite de muşchii şi lichenii de pe coloanele ionice, Radu îşi plimbă degeţelul, apăsând din loc în loc moliciunea – ca de burete – din care mustea umezeală. Apoi îmbrăţişă stâlpul, lipindu-şi buzele de pâsla verzuie şi sorbi apa rece. Mierea ce i se uscase pe buze se înmuia şi îndulcea zeama suptă din betonul îngheţat. Cu dinţii înfipţi între canelurile ciobite, simţi cum izvorul se încălzeşte. La început imperceptibil, apoi din ce în ce mai mai evident, lichidul înghiţit ajunse în scurt timp să-i frigă esofagul. Strângând cu putere stâlpul, îşi simţi mânuţele adâncindu-se tot mai mult în masa betonului, sugrumându-l de-a dreptul, până când reuşi să-şi atingă şi apoi să-şi prindă palmele în jurul întregii circumferinţe din interiorul căreia răzbătea acum un zbucium pulsatil. Când duritatea elementului de susţinere lăsă locul unei moliciuni organice, de muşchi încordat, băieţelul începu să muşte din tencuiala devenită zgârcioasă, ca de şorici. Precum un şoricel ce-şi săpa o galerie în pâine, mâncându-i miezul, Radu rupea, mesteca şi înghiţea, înfundându-şi

capul prin pielea tencuielii, până când intră cu totul în adâncul coloanei. Incizia se închise în urma lui şi se pomeni purtat spre capitel. Deschise ochii şi văzu, prin mucilagiul în care urca, silueta întunecată, nedefinită a blocului de vizavi care se distorsiona, se lăbărţa şi îşi modifica încontinuu marginile, ca o nălucă. Clădirea îl purtă prin sistemul de armare al stâlpului, cu fierul transformat în oase. Pline de fracturi, barele scheletului de susţinere se calusaseră strâmb şi-şi repetau bulbii ţesutului osos de care se agăţa în ascensiunea sa, folosindu-se de priza pe care i-o ofereau, ca un scafandru ce urcă la suprafaţă pe o funie plină de noduri. Ajuns în vecinătatea capitelului, copilul îşi schimbă direcţia la nouăzeci de grade şi fu propulsat pe orizontală, alunecând prin betonul – devenit moale ca o piftie – al grinzii, până când se strecură în peretele faţadei. Acolo, prins între tencuială – pe care o simţea elastică, mulându-i-se pe spate – şi cărămizile însângerate ce-i frigeau burta, îşi începu deplasarea pe sub solzii blocului stalinist. Băieţelul îşi înfigea degetele în musculatura pereţilor, ale căror fibre se rupeau numaidecât, escalada faţada principală, ajungea pe cea laterală, înconjurând astfel de câteva ori carcasa clădirii şi schimbându-şi de fiecare dată direcţia urcuşului sau coborârii. Asemenea unei cârtiţe, îşi săpa galerii, vârându-şi mâinile printre cărămizile ce abia se mai ţineau în ligamentele liantului prin care putea privi înăuntrul încăperilor. Văzu, într-o cameră, multă lume adunată în jurul unui sicriu suit pe o masă. În sicriu era întins un costum de zbor. Când preotul ridică în braţe coliva în mijlocul căreia era înfiptă o lumânare subţire, mâinile oamenilor din spatele încăperii se ridicară şi se odihniră pe umerii celor din faţa lor. „Veşnică pomenire“, răsună glasul preotului, al cărui cântec reverberă în carnea clădirii, ce prinse a tremura, iar spasmele scurte îi desprinseră mâinile din peretele viu şi se simţi alunecând spre fundaţii. „Veşnică pomenire“, auzi băieţelul cuvintele din ce în ce mai îndepărtate, din ce în ce mai înfundate şi peretele-tobogan îl purtă cu viteză, înfigându-l între alveolele cuzineţilor. Aici, în întunericul umed, sulfuros, începu să orbecăie ca o râmă, scormonindu-şi o ieşire prin

bronhiile pline de vâscozităţi ale fundaţiei. Corpul buretos al cuzinetului se mărea şi apoi se micşora în ritmul respiraţiei clădirii şi numai pe inspiraţie Radu se putea târî de la unul la altul, înotând prin gelatina grinzilor de fundare şi trezindu-se în alt şi alt plămân rectangular, aşa că se puse din nou pe muşcat, tăindu-şi o ieşire şi rupând cu dinţii – asemenea unei sălbăticiuni –, până când se trezi, în cele din urmă, în cazanul de ardere – inima clădirii – ce încălzea atât de rar caloriferele piloţilor. Pătruns sub carcasa pulsatilă a atriului, băiatul se ridică în picioare şi-şi sprijini mâinile pe pereţii – din carne arsă şi înnegrită de funingine – ce-şi uneau curbura zvâcnindă deasupra capului său. În mijlocul atriului, într-un culcuş de pieliţe, ardea mocnit un jar. Se apropie, murdar de vâscozităţile prin care se scursese, şi întinse o mână deasupra cărbunilor roşietici. Degetele i se carbonizară şi se dezintegrară instantaneu, fără să simtă însă vreo durere. Cu un antebraţ lipsă, dispărut dintr-odată – şi convins de necesitatea gestului pe care urma să-l facă –, copilul se aşeză pe o parte, în mijlocul jarului, ghemuit în poziţie fetală. Trupul i se dezintegră cât ai clipi, iar în următoarea fracţiune de secundă îşi simţi funinginea luată pe sus şi evacuată cu rapiditate prin hornul clădirii. Lăsă în urmă întunericul de pucioasă al coşului şi se împrăştie în aerul strălucitor. Se pierdu printre ramurile salcâmilor din colonie. Vedea acum cu o sută de ochi, cu o mie de ochi totul: faţă, spate, sus, jos. În acelaşi timp. O rafală de vânt îl înşurubă în jurul unei crengi de salcâm şi în acel moment se prăvăli într-o cută a scoarţei de adâncimea şi grandoarea unui canion, alunecă prin valea adâncă a fibrelor lemnoase, unde întâlni un ambuteiaj de furnici, mari cât elefanţii, se izbi şi alunecă pe suprafaţa oceanică a frunzelor, care-i gâdilară trupul nevăzut şi-i fojgăiră în cele un miliard de timpane, pentru ca apoi să se repeadă cu viteză printre blocurile din colonie. Trecu prin dreptul ferestrei sale, unde-şi văzu mama zâmbind, înţepenită în cadrul geamului, cu cearcăne mari sub ochi, dar fericită, atât de fericită, pentru ca apoi o adiere să-l preia şi să-l coboare, într-un zbor planat, în spatele blocului, printre

coteţele pline de găini şi curcani pe care piloţii îi creşteau cu acordul tacit al comandantului de unitate, se strecură prin fanta de câţiva centimetri dintre două garaje şi ajunse la groapa de gunoi în jurul căreia o adunătură de copii îşi strigau numărătoarea pentru de-a v-aţi ascunselea. Acolo se lăsă absorbit prin nasurile lor, le intră în plămâni şi fu evacuat, silabă cu silabă, pe ritmul cântecelului: „U re se se noi sun tem pri e te ne do uă mii de se co le fă ră în tre ru pe re“, pentru ca un strănut al unui băieţel plin de muci să-l lanseze, la final, cu o viteză nemaivăzută, nemaisimţită, spre bariera şi postul de pază ale coloniei, unde se amestecă cu fumul de ţigară al soldatului ce-şi înfipsese mahoarca în ţeava Kalaşnikovului ca într-un portţigaret şi privea, cu ochii în lacrimi, întinderea nesfârşită de floarea-soarelui şi, deodată, Radu se transformă în dorul soldatului, se pomeni prins în fuiorul de fiere al amintirilor sale întunecate şi urcă asemenea unui păianjen pe firul plin de boabe de rouă, înţepând lacrimile de dimensiunea unor zepeline, în canalele lacrimale şi apoi mai sus, tot mai sus… Văzu – şi din afară, dar şi prin ochii soldatului – cum acesta se aşază pe vine, scoate şi aruncă ţigara, îşi propteşte ţeava mitralierei în gură şi apasă pe trăgaci cu degetele mari suprapuse. Durerea se transformă în viteză. Urca acum cu o mie de metri pe secundă în aerul uscăcios al Bărăganului, lăsând în urma sa, din ce în ce mai mic, postul de pază prin al cărui geam spart şi murdar de creieri fusese catapultat şi văzu minuscula colonie, în toată splendoarea izolării sale, cu cele şase blocuri construite în mijlocul câmpiei, lângă aerodromul militar, cu Feteştiul – cel mai apropiat oraş – întinzându-şi casele şi viluţele tip până spre braţul Borcea, din ce în ce mai sus, din ce în ce mai încet, până gând glonţul atinse viteza zero şi, înainte să cadă, fu izbit în plin de fuzelajul MiG-ului 21 ce cobora din stratosferă. Transferul se făcu aproape pe nesimţite: la fel cum pilotul abia percepu impactul cu micul proiectil ce se turti în fuzelaj, Radu se pomeni, deodată, împrăştiat printre particulele de cupru şi magneziu ale duraluminiului rece ca gheaţa, crescu şi se întinse ca un fior pe sub pielea argintie a aripilor şi îşi simţi în stomac (dar care

stomac?) bolboroseala metalică din măruntaiele avionului, cu toate piesele, şurubăraia şi conductele ce-şi fremătau complicatele îmbinări sub mugetul motorului al cărui forţaj îl propulsa cu o viteză mai mare decât cea a sunetului. Odată ce luă în posesie şi deveni una cu aparatul de zbor, se scurse în carlingă, alunecă printre cadranele bordului şi îl privi din manşă, din scaunul de catapultare, din altimetru, din maneta de gaze, din sticla cupolei şi din costumul de suprasarcină pe tatăl său. Îi simţi pielea şi transpiraţia fierbinte, precum şi apăsarea în scaunul de catapultare, se înşurubă de-a lungul cordonului de alimentare cu oxigen şi-i simţi strânsoarea mâinii pe manşă. Când botul MiG-ului înţepă un nor, Radu se pomeni cernut ca printr-o sită, fu smuls cu violenţă din masa avionului şi rămase între vaporii de apă care-l deposedară de greutatea fierului. Prins ca o muscă într-o pânză de păianjen, văzu cum MiG-ul se îndepărtează, coborând cu viteză spre pista de aterizare. Rămase levitând într-o linişte desăvârşită, printre particulele de praf, gheaţă şi polen, şi se trezi întins peste întreaga colonie. Umbra sa aluneca peste câmpul de floarea-soarelui, peste hangarele şi clădirile unităţii militare, schimbându-şi mereu forma, crescând din ea însăşi, alungindu-se şi acoperind blocurile staliniste, învăluind zecile de aparate de zbor aliniate de-a lungul pistei, până când începu să plouă. Încet, foarte încet, Radu picură din el însuşi şi fiecare strop avea ascuns în el un ochi, o ureche, un glas cu care se strivea de asfalt, un nas cu care mirosea smoala de pe garaje, pata de benzină de pe aleea principală, acreala cojilor de pepene din groapa de gunoi sau transpiraţia din spatele urechii vreunui tânăr căpitan ieşit din aerul înăbuşit al popotei, până când picăturile se îndesiră, se îngreunară şi se porni să plouă torenţial. Odată cu tonele de apă ce se scurgeau din cer, se scurgea şi Radu, plouat în miliarde de stropi ce se striveau de ţiglele clădirilor, preluat fiind apoi de jgheaburile prinse în cornişe şi evacuat prin burlane în bălţi ce-şi deschiseră imense ochiuri în mica aşezare. Privea acum colonia care-şi găsea inversul imaginii în oglinda apelor sale. Cerul întunecat se oglindea în privirea sa,

care se tulbură când un câine începu să bea din apa ce băltea pretutindeni, împrăştiindu-i undele printre blocurile staliniste până departe, spre barieră.

Stropii se scurseră de pe capitelul cu abacă subdimensionată şi picăturile din părul Ruxandrei alunecară pe mâna cu care îşi zgâlţâia copilul, ce nu voia să-şi desprindă braţele din jurul stâlpului de susţinere.

— Hai, Răducule, hai în casă, mamă! A venit şi tati, uite-l, e la geam.

În acel moment, băieţelul îşi descleştă mânuţele din jurul coloanei, se întoarse şi îşi privi mama.

— Hai, că ai stat lipit de stâlpul ăsta o oră întreagă. Ia uite-l pe tati, fă-i cu mâna!

Radu se desprinse de coloană, îi dădu mâna mamei sale şi păşi alături de ea. Ploaia torenţială îi udase pe amândoi până la piele. Se îndreptară spre blocul de vizavi pe urmele cortegiului funerar care ieşise mai înainte din vilă. Înainte să intre în scară, băiatul îşi ridică privirea. În dreptul unui geam îşi văzu tatăl. Îi zâmbea din spatele ferestrei, cu costumul de zbor tras pe şolduri şi atârnându-i în dreptul brâului ca o coajă de banană desfăcută.

6

Stelu ieşi din marea intersecţie şi grăbi pasul pe Kiseleff. Maşinile se blocaseră într-un nesfârşit ambuteiaj. Claxoanele, sirenele salvărilor, motoarele ambalate, elicopterele de sus. I se făcu din nou rău. Se aşeză pe o bancă şi privi spre clădirea Muzeului Ţăranului. Catul median dispăruse. Toţi stâlpii de susţinere ai logiei se rupseseră de la mijloc, surpând astfel ultimul nivel direct peste parter. Foişorul îşi prăvălise arcadele brâncoveneşti peste balconul ce acoperea intrarea principală. Acoperişul îi alunecase într-o parte, ca o pălărie uşor înclinată. Printr-una din ferestre, un cordon de oameni scoteau tot felul de măşti, ceramice şi costume tradiţionale pe care le încărcau într-o basculantă parcată pe peluza din faţa intrării centrale. Văzu, sprijinită de bancă, o bicicletă. Prin preajmă nu se zărea nimeni. Forfota începea în jurul primului cort din piaţă. Trotuarele erau pustii. Se sui pe bicicletă şi împinse în pedale. Muşchii începură să-i lucreze. Roţile se învârtiră. Se urni şi prinse viteză. Vântul îl răcori. Îşi veni în fire. Mergea în paralel cu sutele de maşini ce abia se mişcau. Ambuteiajul se întindea până departe, spre Arcul de Triumf. Aerul era îmbâcsit şi mirosea a noxe de eşapament. Praful îi intră în ochi şi-şi simţi privirea împăienjenită. Se ridică din şa şi pedală în picioare. Viteza crescu.

Trecu pe lângă ambasadele din casele boiereşti în faţa cărora erau parcate maşini de poliţie cu luminile girofarurilor pâlpâind. Dărâmături după dărâmături. Tot ce mai aducea aminte de casele vechi de un secol erau porţiuni de portice rămase în picioare, cu stâlpi şi bucăţi de arcade frânte ce tronau, ca nişte semne de întrebare, pe mormanele de cărămizi. Ici-colo se

zăreau porţiuni de pereţi verticali pe care odihneau triunghiuri masive de streşini în consolă. Căpriorii sculptaţi erau frânţi de la mijloc de astereala ce se surpase şi căzuse prin ei. Acolo unde erau rupte, bârnele explodau în aşchii ascuţite. Frizele bogate îşi întrerupeau faianţa policromă în dreptul dărâmăturilor. Pe pridvoarele şubrede, arcele în acoladă îşi repetau motivele orientale prinse într-un plan atât de înclinat, încât păreau adevărate capcane, gata să-şi prăbuşească greutatea la cea mai mică atingere. De-a lungul fronturilor se zăreau scări exterioare, cu rampele rupte de la jumătatea de jos. Treptele porneau de la mijlocul faţadelor şi urcau către foişoare rămase, ca prin minune, intacte, cu ceramica lor multicoloră reflectând, de la înălţime, luminile girofarurilor. Butoni de faianţă căzuţi de pe timpane îşi străluceau porţelanul, sclipind pe jos, prin molozul strâns la baza soclurilor monumentale, asemenea unor perle ce strălucesc din mâlul apelor.

Trecu prin dreptul Hotelului Triumf, transformat acum într-un imens morman de zgură. Praful roşiatic fumega dintre grămezile de cărămizi. Văzut din capătul aleii centrale, hotelul părea o gigantică grămadă de jar pe care vântul o mai aprindea din când în când, suflându-i praful de pe cărămizi. Împinse în picioare şi merse mai departe. Ocoli prin partea dreaptă giratoriul blocat din jurul Arcului de Triumf. Masivitatea arcului era şubrezită de o fisură ce-i pleca din soclu şi se ascuţea spre cornişa terasei. Aici, aerul era din ce în ce mai încins. Cutremurul scuturase monumentul de ornamente. Spărturile din ipsos şi piatră formaseră sub marea arcadă un strat de cretă al cărui praf plutea prin toată intersecţia, făcându-i pe şoferi să-şi aprindă luminile de ceaţă. Fiindu-i imposibil să străpungă ambuteiajul călare pe bicicletă, Stelu se dădu jos şi se strecură printre maşini ţinând cadrul în aer, deasupra capului. Praful de ipsos, huruitul ţevilor de eşapament, mirosul de benzină, claxoanele şi poliţiştii neputincioşi, încremeniţi ca nişte statui printre maşinile ce-şi ambalau ameninţător motoarele, lăsau impresia că Bucureştiul fusese bombardat şi se află în stare de asediu.

Când ajunse în sfârşit pe trotuar, simţi în nări miros de fum. În faţa Muzeului Satului, câteva maşini de pompieri blocau pietonalul. Tot ridicând şi apoi coborând roţile bicicletei peste furtunuri şi ferindu-se din calea pompierilor aflaţi într-o continuă alergătură, Stelu privi spre gardul muzeului: nu numai casele, ci şi arborii dintre ele ardeau ca nişte torţe. Căldura focului îi uscă instant ochii şi în nas simţi cum i se întăresc cruste. Complet depăşiţi de puterea incendiului, pompierii se retrăseseră spre limitele împrejmuirii şi îşi canalizau energia spre împiedicarea extinderii pârjolului. Acoperişurile din paie ale caselor maramureşene ardeau sălbatic. Trosnetul lemnelor ce crăpau sub flăcări acoperea sirenele pompierilor. Funigei subţiri erau lansaţi în aer ca nişte artificii, pentru ca apoi să cadă într-o ploaie inaudibilă şi mistuitoare ce aprindea imediat şindrile, porumbare, grajduri, şuri şi prispe prin care flăcările fluturau ameninţător, scoţându-şi văpăile prin ochiurile mici ale geamurilor sau înfăşurându-şi limbile în jurul stâlpilor. Ceva mai în spate, Stelu văzu cum turla unei biserici se apleacă într-un unghi de câteva grade, rămâne secunde bune în acea înclinare ceremonioasă şi se prăvăleşte, într-un final, peste pridvor. O mare de funingine scânteietoare completă, în acel moment, ninsoarea de foc ce îşi lansa fulgii aprinşi de jos în sus, astfel că deasupra Herăstrăului cerul capătă o nuanţă roşiatică, de apus.

Ajunse în rondul de la Casa Scânteii, acolo unde erau parcate câteva maxi-taxi-uri. Se dădu jos şi lăsă bicicleta să cadă într-un gard viu. După ce inspectă numărul – etalat în parbriz – al primelor două maşini, îl întrebă pe un şofer ce-şi fuma ţigara în faţa microbuzului:

— Patru-patru-patru?

— Primu’. Pleacă acum.

Stelu se repezi în fugă spre primul microbuz, deschise portiera şi intră. Cum urcă, maşina porni. Găsi singurul loc liber fix în spatele şoferului. Ceilalţi pasageri nu-l priviră. Stăteau toţi cu ochii în telefoane. Unele femei plângeau. Se scotoci în buzunarul blugilor şi scoase o bancnotă de cinci lei,

mototolită. I-o întinse şoferului, care o trase cu două degete peste umăr, fără să se întoarcă.

— Până la Mireni, zise Stelu.

— Unde? se auzi vocea şoferului, care pusese maşina în mişcare.

— Mireni, repetă Stelu.

— Ăsta-i *patru-patru-patru*, zise şoferul şi se încadră pe prima bandă.

— Ştiu că-i *patru-patru-patru*, de-aia şi zic: până la Mireni.

— Ce Mireni, domne? Unde vine asta? se răsti şoferul şi întoarse uşor capul. Ăsta-i *patru-patru- patru*, repetă el apăsat.

— Cum unde vine? După Snagov. Între Snagov şi Gruiu! ridică vocea Stelu.

Şoferul demară şi urlă prin geamul întredeschis:

— Ţine-ţi banda, cârnatule!

Apoi începu să culeagă bancnotele făcute sul ce erau înfipte între fantele sistemului de ventilaţie. Îşi rândui banii conducând volanul cu antebraţele şi numărând cu voce tare. La fiecare frână, cruciuliţele prinse cu ventuză de interiorul parbrizului se bălăngăneau unele-n altele. Înăuntrul maşinii mirosea a benzină şi a odorizant cu aromă de lămâie.

— Deci între Snagov şi Gruiu, zise el cu ochii când la bancnote, când la maşina din faţă. La şină, voiai să zici? îl întrebă fără să se întoarcă.

— E bine şi la şină, zise Stelu şi tăcu.

Privea acum prin geam cordoanele de maşini care mergeau bară la bară într-un ambuteiaj ce-şi întindea tentaculele pe sub podul Otopeni, se încolăcea pe bretelele de ieşire spre centură şi se degaja spre autostradă.

— Al dracu' patron, începu şoferul, nu merg reatebeurile, da' pă noi ne-a scos pă traseu.

Deşi nimeni nu părea să-l bage în seamă, continuă de unul singur:

— Noroc că stau în bloc făcut pă vremea lu' Ceaşcă. Acolo nu s-a făcut economie la fier. În rest, jale, tăticule, jale. Cică astea noi, rezidenţialele, s-au surpat toate. Aşa e când ai bani şi te tragi pă cur. Te doare-n bască de cui

vinzi. Ţi-a luat banu’ şi sănătate! Cu rafia şi-au luat banu’, fir-ar mă-sa lor a dracu’!

Din telefonul aruncat pe bord răsună instrumentalul dintr-o manea. Şoferul răspunse şi-l potrivi între ureche şi umăr:

— Ce plângi, fă? Că n-a murit nimenea. Păi, muncesc. Pă la aeroport, acu’ ies din Otopeni. Bă, voi vreţi să mă băgaţi în mormânt, lângă mămica? Asta vreţi? Zi-i să stea potolit, că ajung acasă şi mă reped în el. Ia dă-l la telefon. Ce-i, mă, cu tine? Ce te-a apucat? Ai frecuş? Tu nu vezi ce prăpăd e afară? Mişcă la tine-n cameră! Auzi, fă? Pâine mai e? Să opresc să iau din Gruiu? Alo? Alo!…

Îşi desprinse umărul de ureche şi lăsă telefonul să-i alunece în poală. De acolo îl culese şi-l aruncă pe bord. Crăpă puţin geamul şi trase un scuipat. Flegma zbură prin aerul de afară şi se turti fix de geamul prin care Stelu privea un ansamblu de blocuri noi care, într-adevăr, căzuseră toate.

— Ce v-am zis io? reluă, euforic, şoferul. Uite: blocuri noi! Făină! Făină! Crimă au făcut!

Stelu privea prin dârele scuipatului siluetele blocurilor ruină care se lăbărţau, se rotunjeau şi-şi comprimau formele prin efectul de lupă dat de vâscozitatea salivei. În şanţul garniturii de cauciuc a geamului, atât de mizerabil, erau lipite gume de mestecat ce se întăriseră. Înnegrite de murdărie, încă păstrau amprentele celor care le apăsaseră acolo. Stelu le atinse şi-şi plimbă buricul degetului peste ele. Privi în jos şi văzu sub tălpi linoleumul tăiat, ca o julitură, prin care strălucea tabla oţelită a pardoselii. Vinilinul cu care era căptuşit interiorul maşinii îşi urca striaţiile înnegrite, ca o piele de reptilă, până sub geamurile murdare, acolo unde câteva muşte moarte alunecau prin şina perdeluţelor din poliester. În tot acest timp, clădirile şi casele dărăpănate îşi modificau perspectivele în scuipatul ce tăia transversal geamul. Pădurile, câmpurile şi oamenii de pe margine se amestecau unele în altele ca într-un caleidoscop a cărui substanţă de amestec fusese expediată din faringele şoferului. Microbuzul făcu dreapta

spre Snagov şi ieşi de pe şoseaua naţională fix în momentul în care Stelu adormi buştean.

Se trezi într-o zdruncinătură. Şoferul oprise microbuzul şi-l scutura acum de umăr. Stelu deschise ochii.

— Am ajuns. E bine aici, la şină?

— E bine şi acilea, zise Stelu şi se ridică, greoi, de pe scaun. Păi, imediat după şină, cum se termină pădurea de salcâm, e Mireni. Se vede şi de la stradă. Eşti nou, da' înveţi tu, completă el şi trânti uşa în urma sa.

După ce luă distanţă, şoferul îl privi pe Stelu în oglinda laterală cum se făcea din ce în ce mai mic.

— Auzi, tanti Florica! Cică-s nou. Fac cursa asta de doişpe ani şi-s nou, îi zâmbi şoferul unei bătrâne cu batic, din spatele său.

— Era nebun, săracu', îi răspunse bătrâna care stătuse lângă Stelu.

— Păi, de-aia mi-a fost şi frică să mă iau în gură cu el. N-ai văzut ce carabe avea? Ditamai ghilanu'!

— Văzui, mamă, văzui, da' mirosea frumos, a salcâm, zise bătrâna.

Stelu traversă şoseaua şi o luă în urma microbuzului. După câteva sute de metri, ieşi din pădure şi vru să facă stânga, spre sat. Nici urmă de drum. Ridică privirea de pe asfalt şi se opri. Rămase pe marginea şoselei, măsurând cu privirea câmpul din faţa sa. Se uită din nou la pădurea de tei, din stânga. Apoi la câmp. Inima porni să-i bată din ce în ce mai tare. Îşi simţi palmele reci şi gâtul uscat. Ieşi de pe şosea şi o luă de-a curmezişul, prin câmpul necultivat. Începu să alerge, urcând panta uşoară a micului deal. Ajunse pe culme. Se învârti în loc, scrutând împrejurimile. În jurul său, câmp cât cuprinde. Undeva, departe, se vedeau acoperişurile caselor şi turla bisericii din Gruiu, satul următor. Până acolo, nimic. Numai câmp. Pădurea de salcâm intrase în pământ. La fel şi satul. Nici urmă de Mireni.

Leşină înainte să-l vadă pe tânărul ce-şi parcase Loganul albastru, cu parbriz crăpat, la marginea pădurii. Tânărul fugea acum spre locul unde bufnitura trupului lui Stelu ridicase praful în aer.

7

— Şi cum, nea Jărcău? A apărut aşa, peste noapte, ditamai pista de aterizare pă terenu' lu' ăla din Gruiu?

— Dintr-odată, Onule, tată, dintr-odată. Au venit, p-ormă, ăştia de la judeţ. Era plin de Volgi negre pân centru. Au luat probe din asfalt, au măsurat… da' ce mă-sa-n cur n-au făcut? Că mie mi s-a uscat porumbu' necules în anu' ăla. Nu ne-au lăsat să intrăm nici pe noi, nici p-ăia de la CAP. Nu-ţi zic ce tărăboi a fost… cu armata, cu miliţia. Huruiau TAB-urile p-aci. Ne-au luat la întrebări pă toţi. Erau speriaţi. Şi, de speriaţi ce erau, ne-au speriat şi mai tare pă noi. Au răscolit tot satu'. N-a scăpat porumbar neverificat sau pod luat la lupă. Ştiu ai tăi…

— Şi ăsta din Gruiu, proprietaru'?

— L-au luat la întrebări. A şi dispărut câteva zile din peisaj. Se zvonea că l-au cam şters din acte. Da' a apărut, pân la urmă. Omu' nu ştia nimic. I-au dat drumu'. La câteva zile a venit revoluţia şi a crescut buruianu'. A' lu' Călin nici c-a mai călcat p-acolo vreodată. Nici noi, ăştia din Mireni, n-am mai vrut băieţi cu ochi albaştri pân sat şi am lăsat-o aşa, îngropată. La revoluţie au trimis două camioane cu soldaţi înarmaţi. Au stat non-stop lângă pistă. Se gândeau să nu aterizeze americanii sau ceva. După ce l-au împuşcat p-acela, s-au urcat în basculantă şi-au plecat. Toată revoluţia a fost linişte şi pace aici, în sat. Şi pă terenu' lu' Călin la fel. Totu' în regulă. Pân' la treaba cu stabilopozii ăia… unşpe ani mai târziu.

— Eh, nea Jărcău, acolo s-a ţinut careva de glume… gata! S-a tranşat treaba!

— Glumă, neglumă, Onule, pă noi – ăştia mai în vârstă –, care trecuserăm pân controlu’ cu pista, când am văzut pietroaiele alea, ne-a cam luat cu gheară la inimă. Dacă a fost glumă… atunci fu una proastă.

— Pă mine m-a enervat cordelniţa aia de la televiziune, reporteriţa aia cu *de unde aţi reuşit să strângeţi fonduri pentru o glumă ca asta*… Ieşi, fă, de aici! Aşa îmi venea să-i zic, da’ mă filmau ăia. Eram al dracu’ de mic! Io i-am şi dus la pistă. Toată ziua eram p-acolo.

— Ne-au luat toţi de mincinoşi, Onule. N-ai văzut ce mişto s-a făcut prin presă despre Mireni? Ţi-e şi ruşine să zici că eşti de aici. De unde dracu’ să avem noi bani să facem stabilopozi şi să-i aranjăm ca pe dig, în capătu’ pistei? Când au mai văzut şi pista şi le-am povestit de a’ lu’ Călin şi toate alea, chiar ne-au luat de mincinoşi. Şi pă Sandu, de la magazin, l-au întrebat că ce urmărim noi cu senzaţionalu’ ăsta regizat? Regizat. Mi-a rămas cuvântu’ ăsta în cap. Nu ne-a crezut nimeni că n-avem nicio treabă cu regizatu’. Ba umbla vorba că suntem mână în mână cu nu ştiu ce bogătan de la Bucureşti şi că ăla a finanţat toată scamatoria, doar aşa, să se distreze pă seama televiziunilor. Căcat! Dacă a făcut vreunu’ o farsă, a făcut-o pe cârca lui. Nimenea de aici nu ştie cum a apărut digu’ ăla fix lângă pistă, la Groapa Porcului. Şi cine a făcut asta, să-i fie ruşine. Că noi pătimim. Nouă ne merge vorba de mincinoşi! Cât am lucrat în Otopeni, la aeroport, am suportat numa’ glume proaste. Mai ales de la ăştia din Gruiu şi Snagov. Toţi mă luau la japcă. Până şi ăia din Micşuneşti: mă întrebau ce mai face digu’ din Minciuneşti. Ăla nu-i Rică?

— A, uite-l pă Rică! Rică, gata stupii?

— Ce stupi, bă, voi nu vedeţi? N-aţi auzit?

— Ce s-auzim, bă?

— Onule, nea Jărcău, nu stupii-s problema. Dă-i în mă-sa! Beleaua-i alta. Voi chiar nu vedeţi?

— Ce să vedem, Rică?

— Aţi văzut vreo maşină azi, prin Mireni?

— Cum să nu, adineauri a trecut a lu’ Gioale şi ne-a dat un claxon.

— Da, lasă-i p-ăştia din sat, mă refeream la alte maşini, adică altele, înţelegi? Care nu-s de aici.

— Nu ştiu, Rică tată. Nu mă uit. Onule, tu?

— Vorbeam. Nu-s atent la altele în timp ce vorbesc.

— Nea Jărcău, Onule, ia uitaţi-vă înspre staţia de maxi-taxi.

— Am văzut, Rică, că e lume strânsă. Ce, întârzie maşina? A fost accident pe traseu?

— Mai rău. N-a trecut niciun patru-patru-patru de azi-dimineaţă.

— Cum să nu treacă! Nici unu’?

— Io făceam la stupi şi-mi zice şi ăsta a’ lu’ Dihoru, Niculae, că nici pe lângă canton n-a trecut niciun camion. Şi acolo huruie camioanele zilnic de când se lucrează la tronsonu’ ăla de autostradă.

— Ce zi e azi?

— Marţi. Şi nu e sărbătoare sau ceva. Hai, să nu vă mai fierb, că nu e de glumă, şi să vă zic pe şleau: nu mai este şosele!

— Cum adică? Păi, tu pe ce stai acu, nebunule?

— Nu mai este şosele: de la ieşirea în sat se întrerupe şi e câmp. Şi-nspre Snagov, şi-nspre Gruiu.

— Rică, ai băut otravă? Îţi arde de caterincă? Cum să nu mai fie şosele? Adică cum?

— Adică aşa cum auzi, Onule. Nu-mai-es-te-şo-se-le!

— Păi, cum să nu mai fie? Onule, e beat?

— Ia suflă înspre-ncoace, futu-ţi faţa aia!

— Bre, mă-nchin: să moară ce-am mai scump dacă te mint. Mă jur pă copiii mei. Făceam la stupi şi l-am rugat pe Dinamo să se repeadă până la depozitu’ din Gruiu să-mi ia nişte cuie şi sârmă de fierar. Nici nu pleacă bine, că aud maşina lu’ ăsta la poartă. Se dă Dinamo jos. Tremura, aşa mare cum e el, tremura şi-l întreb: Dinamo, unde-i cuiele? Şi el îmi zice că a dat să iasă cu maşina din Mireni şi şoseaua se întrerupe fix în dreptu’ la

pancarta aia cu Mireni tăiat. În faţă: câmp. Nici urmă de şosea, cică. Câmp cât vezi cu ochii. Ba mai mult, cică nu se mai văd nici casele din Gruiu. Uite-l pe Dinamo. Ia uite câte maşini s-au strâns. Faceţi-i cu mâna să oprească aici.

— Ai noroc! Dinamo, ce zice nebunu' ăsta?

— Ce-am văzut, bre. Suntem blocaţi aici. Acu m-am întors dinspre Snagov: aceeaşi treabă.

— Dă geamu' ăla mai jos, că nu se aude ce zici!

— Zic că şi-nspre Snagov e la fel: se-ntrerupe şoseaua şi începe buruianu'.

— Măi, băieţi, ce glumă mai e şi asta? Vă ţineţi de prostii aşa, cu noaptea-n cap?

— Nea Jărcău, ia urcă-te matale pe casă şi zi-mi ce vezi înspre Gruiu.

— Îs bătrân, băiatul meu, nu mă mai urc io, să alunec pe tabla aia. Şi nici de glume din astea nu-mi prea arde.

— Suie tu, Onule, frăţioru' meu, în corcoduşu' ăsta, că văd că nu mă credeţi! Ia uite cum îmi bate inima. Să nu fac, dreacu', infarct! Am copii!

— Ia suie, Onule, aşa, pune picioru' pe gard. Vezi la craca aia, că-i ruptă. Suie până sus. Ia zi! Zi, mă, ceva! Ce-ai rămas aşa?

— Ce ţi-am zis, Onule? Aşa-i?

— Ce vede ăla acolo? Mă, Onule, ce vezi tu acolo? A-nlemnit Onu!

— Io când vă zic! Zi, bă, Onule! Zi-le că nu se mai vede Gruiu. E câmp în locu' la Gruiu! Zi!

— Onule, tu ai surzit? Zi, Doamne, iartă-mă, ceva!

— Dă-te mai aşa, că se coboară, dă mâna, Onule, aşa, hop! Te-a luat cu tremurat ca şi pă mine, nu?

— Ce-i cu scamatoria asta, Dinamo? Cum de nu se mai vede Gruiu?

— Ia uite-l ce tremură! Stai jos, Onule!

— Păi, nu se mai vede că nu mai e, Onule! A luat-o a' lu' Fifi pe jos, că cu maşina mi-e frică să intru, tre' să se întoarcă acum. A plecat mai devreme

înspre Gruiu să inspecteze. Vlăsceanu a luat-o înspre Snagov. Noi, ăştia cu maşinile, ne-am strâns şi am patrulat pe uliţe. Nici spre Siliştea nu mai e asfalt şi nici spre autostradă. Plus că din breteaua aia nu se mai vede nici autostrada. Bă, voi sunteţi atenţi la ce vorbesc io aci: nu se mai vede nici autostrada!

— Măi, băieţi, mă luasem io de gânduri azi-noapte, că n-am auzit niciun avion dinspre Otopeni.

— Aoileu, ai dreptate, nea Jărcău! Că găinili mele fug de nebune spre coteţ când vin avioanele la aterizare. Azi au stat toată ziua pân curte, m-am împiedicat de ele. Ia uitaţi-vă pe cer: vedeţi vreo dungă?

— Nicio dungă, ai dreptate, Dinamo!

— Uite-l pă Fifi. Ai ajuns, bă? Ia zi!

— Lasă-l, mă, să-şi vină în fire. Nu vezi cum gâfâie? Vrei o cană de apă, băiatule?

— Nu vreau, nea Jărcău. Bă, fiţi atenţi aici la mine: ne ia mama dracu', vă zic io, ne ia mama dracu'! Au dispărut casele din Gruiu. Bă, nu mai e nimic acolo, voi înţelegeţi? Ştiţi dealu' ăla pe care e biserica şi cimitiru'? E, dealu' e acolo. Da' biserica şi cimitiru' nu! Pajişte cât vezi cu ochii şi nicio casă, niciun om, niciun cal, nimic. Bă, şi de pe dealu' ăla din Gruiu nu se mai vede nici Lipia, nici Bâra!

— Ialomiţa?

— Ialomiţa curge. E acolo. Da' nu se mai vede niciun sat. Nu te mai ciupi, Onule, că şi io mi-am înroşit pielea de pe mâini de cât m-am ciupit. Nu visezi!

— Mă, băieţi, dacă e vreo glumă de-a voastră şi vreţi să mă băgaţi în mormânt…

— Lasă-ne, nea Jărcău, nu-mi arde de ce crezi matale acum… Vlăsceanu! Vine Vlăsceanu!

— Vlăscene, e de rău, nu? Zi, mă, ceva! Aţi muţit toţi?

— Du-te-n pumnii mei, Dinamo, hai la biserică! Io mă duc la biserică.

— Bate clopotu’! Auziţi? Bate părintili clopotu’!
— Vlăscene, stai aşa, că venim şi noi!

8

La câteva sute de metri de mal văzu prin apă scoicile. Se ridică în picioare. Marea îi venea până la genunchi. Înotase craul, în forţă. Tricepşii îi zvâcneau. Deşi abia răsărise, soarele îi ardea pielea. Legată de el, bărcuţa de cauciuc aluneca pe marea fără valuri. Înainte să sară de pe dig îşi făcuse o buclă prin care-şi strecurase capul şi braţul drept. În timp ce înota – trăgând barca în urma sa –, sfoara îşi strângea ochiul şi-i irita subraţul. Radu îşi scoase frânghia de pe cap, o prinse cu o mână şi trase scurt de ea. Bărcuţa primi impulsul, se smuci şi alunecă rapid spre el. Sfoara nu avea mai mult de patru, cinci metri. Cu bucla în mână, se lăsă pe vine. Apa i se strecură la subraţ şi-l ustură. Pipăind pe sub apă, prinse legătura de un pietroi de calcar şi sui în bărcuţă. Culese dintr-un colţ un recipient de plastic cu dop etanş. Îl întoarse de câteva ori cu susul în jos şi privi cum lichidul gros se scurgea cleios dintr-o parte în alta. Scoase dopul, bău mierea şi se lăsă pe spate. Privea la blocul său înfipt în dealul de argilă al falezei. Pe cărarea flancată de castraveţi sălbatici apărură oameni ce coborau spre plajă. Bărcuţa era mai mică decât el, aşa că gleznele îi intrau în apă. Stătea pe spate, cu picioarele atârnând din bărcuţă şi cu mâinile sub cap. Soarele îi prăjea pielea bronzată şi apa clipocea pe dedesubt. Din când în când deschidea ochii şi atunci lumina puternică îi tăia vederea. Simţea în tălpi apa rece a mării şi îi plăcea. Spinarea primului delfin ce trecu pe sub bărcuţă îl zdruncină serios. Cel de-al doilea îi săltă fundul şi spatele, iar cel de-al treilea îl aruncă în apă. Radu plană preţ de două secunde prin aer şi căzu în mare. Se ridică buimac în picioare şi văzu cele trei înotătoare

dorsale ce-i dădeau târcoale. Delfinii făcuseră cerc în jurul său şi înotau cu viteză. În urma lor se învolburase o elipsă de turbioane şi spumă. Le vedea clar spinările şi pielea întinsă, ca o ebonită moale. Simţi strecurându-i-se între picioare un al patrulea. Fu din nou aruncat în aer. De data asta câţiva metri buni. Atinse apa şi se scufundă. Din locul în care ancorase bărcuţa, apa se adâncea rapid spre golfuleţ. Delfinul îl împinsese într-acolo. Ieşi la suprafaţă. Bătea apa cu picioarele. Nu mai atingea nisipul. Pescăruşii se strânseseră deasupra şi chirăiau asurzitor, ca atunci când delfinii încolţesc chefali. Un delfin veni din adânc, i se strecură din nou între picioare şi-l aruncă şi mai sus. Azvârlit cu viteză prin aer, apa se scurse numaidecât de pe el. La a treia aruncare se înălţă atât de mult, încât, până atinse din nou apa, şiroaiele de pe el se şi uscară. Delfinii îl plimbară pe Radu de-a lungul şi de-a latul golfuleţului, aruncându-l unul după altul în aer. Căzut din cer, abia apuca să se scufunde de-a binelea, că se trezea călărind un alt delfin ce-l arunca cu forţă din apă. Se pomeni lansat asemenea unei rachete de pe un submarin nuclear, din ce în ce mai sus, din ce în ce mai puternic. Înainte să cadă, Radu atingea viteza zero la zeci de metri în aer. Ajuns din nou sub apă, se scufundă cu un pufnet puternic şi imediat îşi simţi tălpile împinse de boturile a doi delfini ce urcau spre suprafaţă. Viteza cu care era lansat îi lipi mâinile pe lângă corp şi-l făcu să închidă pleoapele. Catapultarea fu atât de puternică, încât Radu nu avu curaj să deschidă ochii de îndată. Suişul îi răcea pielea udă şi urcuşul dura acum mai mult. Când simţi descreşterea vitezei, îşi făcu curaj şi deschise ochii. Văzu sub el golfuleţul mic cât o scoică, cu dealul falezei şi antenele pline de pescăruşi de pe blocul său, ochi linia lui o sută doi pe care tramvaiul urca dinspre Delfinariu, observă parcul Tăbăcăriei şi întreaga Constanţă şi se opri pentru o clipă într-un stol de pescăruşi care-i piguliră algele verzi ce i se uscaseră pe umeri. Căzu. Lovi apa cu forţă şi coborî în adâncul mării, până când atinse cu picioarele cochiliile scoicilor de pe fund. Aici, linişte deplină. Ţignalele sonore ale delfinilor se auzeau din ce în ce mai încet, semn că se îndepărtau. Liniştea

de pe fundul apei părea să i se strecoare direct în creier, apăsată de presiunea mare în care-şi auzi timpanele zvâcnind. După ce apa – tulburată până atunci de slalomurile delfinilor – se limpezi, înotă spre stabilopozi. Când ajunse sub protuberanţele din ciment, îşi încordă spatele şi, cu aceeaşi forţă şi aceeaşi uşurinţă cu care delfinii îl aruncaseră puţin mai devreme, împinse în picioare, desprinse stabilopodul de pe fundul mării şi-l aruncă în sus. Apoi trecu la următorul, şi următorul, şi următorul… până când ajunse la performanţa de a ridica cu un singur deget imensele blocuri de beton şi a le lansa afară din apă. Privea de pe fundul mării cum stabilopozii expediaţi din mici impulsuri ale degetelor se ridică cu viteză în sus, despică apa şi dispar în înaltul cerului, lăsând în urma lor pete mari de clăbuc în care clocotea lumina soarelui. După ce curăţă tot fundul mării de stabilopozi, se opri la ultimii trei, cu care începu să jongleze asemenea unui clovn. Chefalii şi guvizi ascunşi până atunci pe dedesubt fugeau speriaţi din calea lui Radu, care îşi făcea numărul de circar sub apele mării. Din trei bobârnace consecutive îi lansă spre suprafaţă. Împinse în picioare şi se luă după ultimul. Apa se scurgea cu viteză pe lângă el şi-i vâjâia în urechile înfundate. Ajunse din urmă stabilopodul şi-l încălecă în şaua dintre braţe. Pietroiul ieşi din mare, mai sui puţin şi înţepeni în aer, planând la câteva zeci de metri deasupra valurilor. Cu apa scurgându-i-se din ochi şi urechi, Radu ridică privirea şi văzu cum toţi stabilopozii lansaţi de el încremeniseră în jur şi levitau la înălţimi diferite. Pietroaiele, ce mai devreme se odihneau pe fundul mării, se ridicaseră şi pluteau deasupra golfuleţului precum nişte nave extraterestre, oglindindu-şi în mare braţele solide din care picurau apă şi mâl. Unii stabilopozi îşi fluturau în briza sărată franjurii lungi de alge ca o barbă rară şi moale, în timp ce pe alţii aterizaseră pescăruşi care piguleau garizii ieşiţi dintre midiile crescute pe braţele tronconice. Din betoanele umede picurau stropi tulburi prin golfuleţ şi cartierul de pe faleză, căci Radu ţopăia acum ca o lăcustă, sărind de pe unul pe altul şi scuturându-i de mâlul cleios ce îşi scurgea guguloaie pline de râme de mare. Ploua printre

blocuri cu noroi de pe fundul mării şi pe străzi începu să miroasă a scoică putredă. După ce se lipeau cu zgomot de asfaltul fierbinte, petele de mâl îşi evaporau instant apa şi râmele se chirceau şi mureau uscate de soarele puternic. Braţele stabilopozilor îi amortizau aterizarea şi apoi îl lansau într-o nouă săritură, asemenea unor trambuline, aşa că reuşi să urce, ţopăind de pe unul pe altul, până sus, în cartier. Urca pe crestele rotunjite ale protuberanţelor din beton ca pe o scară elicoidală cu vangul invizibil. În suişul săriturilor sale observă că stabilopozii se înfăşuraseră în jurul clădirii, ca o beteală. Se folosi de impulsurile lor făcând tumbe sau flic-flacuri, aterizând când pe unul, când pe altul, din ce în ce mai sus, apărând şi dispărând din cadrul ferestrelor vecinilor săi, până când spirala îl purtă mult deasupra blocului. Ajuns pe ultimul element, observă cum fuiorul de betoane începe să se clatine, apoi să se mişte, să se rotească, tot mai repede, şi mai repede până când, căzut şi rămas suspendat în ochiul tornadei de stabilopozi, văzu cum blocul de dedesubt este smuls din fundaţii, cum tencuiala se desprinde ca un leucoplast de pe pereţii exteriori, cum plăcile sunt rupte de pe grinzi şi grinzile scoase din stâlpi. Odată cu dezasamblarea tuturor elementelor constructive ale blocului cu şapte etaje, tornada îşi porni deplasarea spre mare, purtând în torentul stabilopozilor – pe care Radu îi percepea ca pe nişte dâre lungi şi cenuşii ce se topeau una într-alta – armături, plăci de faianţă, fâşii de parchet, calorifere de fontă, vase de veceu cu pete de rugină în porţelanul ciobit, cabluri electrice ce-şi fluturau prizele şi întrerupătoarele din plastic, ţevi învelite în vată de sticlă, grile de ventilaţie, liftul cu căblăraia unsuroasă a cărui formă aducea cu o imensă sepie, grinzi cu barele ieşite, ca nişte peri groşi – tornada se aşeză deasupra golfuleţului şi îşi foră circumferinţa în adâncul mării. Turbionul stabilopozilor despică apa şi formă un vârtej cu un diametru de câteva sute de metri. Aşezat încet pe fundul mării, Radu fu martorul reconstruirii blocului său: prinse până atunci în viteza cojii perimetrale, pilonii şi grinzile de fundare se desprinseră şi apoi se înfipseră în mâlul de jos. Urmară stâlpii,

care se aşezară perfect în locurile din care fuseseră mai devreme desprinşi, apoi grinzile, care se îmbinară şi-şi împletiră ţesătura de fier cu cea a plăcilor, până când întreaga structură se refăcu, cu toate etajele sale, care fură închise perimetral de blocurile mari de BCA ce se îmbinară ca un lego. Lăsat pe nesimţite în jos, se pomeni în camera sa de la parter, ce se reconstruia sorbindu-şi tocăria, parchetul şi mobilierul din marele vârtej dimprejur. În scurt timp blocul era gata. Când fâşiile de tencuială se lipiră de faţade – marcând astfel tuşa finală –, stabilopozii îşi opriră rotirea şi vârtejul dispăru, lăsând apele mării să acopere imobilul. De la fereastra sa, privea acum fundul mării, pe care aterizau, uşor, stabilopozii. De fiecare dată când atingeau nisipul, blocul se cutremura şi Radu simţea pardoseala tremurându-i sub picioare.

Prin apa limpede cădeau stabilopozii încet, atât de încet, încât Radu reuşi să-şi regleze bătăile inimii după curgerea şi bufnetul lor înăbuşit.

9

Stelu se dezmetici. Deschise ochii şi îşi văzu picioarele acoperite de o pilotă murdară. În tavan, o lustră în cupele căreia se dibuiau straturi de muşte moarte. În dreapta, lângă patul în care era întins, un şifonier cu două uşi. După şifonier, o uşă larg deschisă. Pe peretele din stânga, lumina zilei se filtra printr-o perdea murdară ce flutura în curentul geamului deschis. De afară se auzeau sirene de salvări. Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi. Îşi privi monturile bombate, murdare de polen şi pline de miere uscată. Se dădu jos din pat şi se apropie, pe vârfuri, de geam. În faţă, o întindere de blocuri muncitoreşti. Numără în gând ferestrele blocului de vizavi şi hotărî că se află undeva la înălţimea etajului patru. Prin coronamentul copacilor de jos, văzu o parcare şi Loganul albastru cu parbrizul spart. Se întoarse pe călcâie şi se apropie pe vârfuri spre uşa deschisă a camerei.

În sufragerie, pe canapeaua aşezată lângă peretele comun cu al dormitorului de unde ieşise, dormea tânărul din a cărui maşină coborâse deunăzi în faţa bisericii Colţea. Era acoperit cu o pătură. Trecu, într-o linişte desăvârşită, de canapea şi se opri în dreptul unei mese. Pe masă, un caiet de matematică cu spiră, un pix şi cheia cu alarmă a unei maşini. Stelu se apropie, îşi trase un scaun cu rotile de sub masă şi se aşeză. Aruncă o privire spre tânărul de lângă el. Dormea dus. Privi prin cameră, apoi pe masă, în caietul cu spiră. Un paragraf plin de tăieturi îi captă atenţia. Îl citi în gând. Făcu ochii mari, îşi ridică privirea dintre foi şi privi din nou spre canapea. Tânărul ţinea în continuare pleoapele închise. Fornăia uşor. Citi din nou

paragraful. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Îl citi încă o dată, pentru a treia oară:

Suit pe ~~podeaua~~ platforma drezinei, Stelu îşi ~~prinse~~ încleştă mâinile cleioase pe manivelă şi se puse în mişcare. Roţile de fier se urniră şi tânărul părăsi islazul în care acum răsuna zumzetul roiului. ~~Respira~~ Gâfâia şi îşi auzea ritmul pulsului vâjâindu-i în urechi. Tot corpul părea să-i zvâcnească, ~~de parcă el însuşi s-ar fi transformat într-o mare inimă pulsândă~~de pe care se scurgeau zoaie de miere amestecată cu petale de salcâm. Şina ferată îl purtă în întunericul pădurii, lăsând în urmă islazul. Epuizat, Stelu căzu în genunchi. Drezina prinse viteză şi vântul rece îi răvăşi părul îmbibat de gelul dulceag. Adormi cu braţele atârnânde pe manivela metalică.

Dădu invers pagina şi citi în continuare:

Ieşit din pădure, Stelu părea o arătare a nopţii: un imens păsăroi ce-şi scutura penajul parfumat în vibraţia maşinăriei. Motorul începu să dea rateuri, semn că benzina era pe terminate. Ajuns lângă vatră, Stelu repetă figura de la nuntă: apăsă pe coarne, ridică cuţitele ~~rotative~~ în aer şi se repezi spre stupi. Motorul se înecă, însă frezele mai merseră o vreme din inerţie şi sparseră carcasa de lemn a primului stup. Un bătrân cu barbă albă ieşi buimac din clădirea gării şi privi cum Stelu distruge stup după stup. Trosnetul lemnelor răsună pe tot islazul. Şipcile erau zdrobite în tăişul de drujbă al sapei care le împrăştia rumeguşul şi aşchiile în aerul nopţii. Odată dezvăluiţi în lumina lunii, fagurii crestaţi de tăiş îl împroşcau cu miere pe Stelu, care închise ochii, strânse din dinţi şi~~ ~~într-o sforţare supraomenească~~, făcu zob toţi stupii, strivindu-i în malaxorul frezelor. În tot acest timp, mierea îi înecă florile de salcâm de pe piele, acoperindu-le în vâscozitatea sa dulce. Înţepat de albine, abandonă motocultorul – care între timp se oprise – şi o luă la fugă, plin de miere, spre drezină. Albinele nu-l urmăriră, năpădind motocultorul fierbinte ce rămăsese înămolit în fagurii spintecaţi.

Stelu citi de la sfârşit la început tot textul. Când termină de silabisit şi ultimul cuvânt:

(capitolul 1) M O T O C U L T O R U L

scris cu litere mari şi îngroşate de pix – ce trona deasupra primului paragraf –, rămase cu privirea pierdută între literele poşate. Capul începu să-i vâjâie. Strânse între degete coperţile caietului până le îndoi. Privi din nou la tânărul de pe canapea. Îşi trase scaunul mai aproape de masă, se aplecă şi se puse pe răsfoit. Paginile de matematică erau pline de tot felul de desene şi schiţe făcute în pix: intersecţii de elipse, dreptunghiuri cu diagonale şerpuite, spirale de-a lungul cărora erau mâzgălite noduri, gâlme îngroşate cu pixul, cercuri concentrice străbătute de raze – asemenea unor pânze de păianjen – între ale căror ochiuri erau scrise substantive comune şi proprii: *Florin*, *Drumul*, *La pod*, *Apa*, *Pădurea de salcâm*. Printre mâzgălituri, matrice, trame şi figuri geometrice, erau aruncate fraze întregi ce îşi scurgeau cuvintele prin înghesuiala dintre desenele abstracte în care Stelu nu găsi, până la un punct, niciun sens. Parcurse, astfel, citind printre porţiuni de haşuri şi arabescuri buclate, întregul caiet ce abunda în inserţii care nu păreau să aibă vreo logică:

Florin?

La pod: covoarele care-şi spală culoarea şi tatuează pielea celor din apă cu modelele lor.

Drumul lui Florin prin sat.

FLORIN: puberul, bolnăviciosul, somnambulul.

S O M N A M B U L U L (excursiile somnambulului pe meleagurile de dincolo – aici injectez în text halucinaţiile)

Sat: Vlaşca? ~~VLAŞCA~~

Legătura puberului cu pădurea („Florin“ sau doar „puberul“?????)

Crescendoul! Ritmul: amestec încet pădurea, pădurea, pădurea

Pădurea:

– Stejarii bătrâni, înalţi cât bisericile, pe ale căror trunchiuri apăreau, din loc în loc, gâlme lemnoase, ca nişte frunţi umane ce păreau să împingă dinăuntrul trunchiurilor (variantă: oamenii din copaci?)

– Râuri subţiri de furnici ce se scurgeau printre ridurile lemnoase, ocolind pojghiţele uscate ale cochiliilor de efemeride

– Umbra deasă şi întunericul din pădure ştampilat de pete de lumină ce tremurau la cea mai uşoară adiere

– Puieţii de carpen crescuţi în smoc, înmănunchiaţi, ale căror nuiele viguroase ţâşneau din pământ în căutarea luminii

– Zgomotul metalic, de zale al frunzelor uscate în adierea vântului

– Rădăcinile ramificate ca o reţea de vene îşi întindeau tentaculele într-o împletitură barocă părând că-şi leagă cârceii de la arbore la arbore

– Văzută de departe, pădurea de la marginea islazului îşi ridica coronamentul greoi, gata de atac, ca o vietate preistorică urmând să se prăvălească peste orice intrus. Prin masa de verdeaţă se iscau, din loc în loc, pliuri de intrare prin care răzbătea răcoarea dinăuntru, de parcă pădurea ar fi expirat aer polar

Taie din adjective!!!

Poveştile bunicii

Lacul

Pădurea

Poveştile erotice ale bagabonţilor

Misterul: trenurile din noapte???? Depozitele în care este interzis accesul sătenilor?

~~*Puberul află de o lume fantastică, ascunsă, o lume în care întemeierea satului coboară în timpuri magice, în adâncul codrilor Vlăsiei*~~ *CLIŞEU!*

ð *Trenul ce se aude în fiecare sezon? (documentează-te apicultură!!!)*

Erotism=>polenizare=>miere=>poveste

Ce rol are apicultorul? Cine e? Care-i treaba cu el?
Apicultorul:???

<u>Poveşti de băgat înăuntru:</u>

– Rilă, câinele lui tanti Jana, pe care bărba-su – nea Jărcău – îl împuşcă în fiecare seară, timp de douăzeci de ani. Câinele intră dimineaţă pe portiţa din spate, urcă pe prispă şi se culcă pe preş

– Puţul din cimitir. În spatele lui, printre cruci, Florin Dihoru face laba. Din sperma lui, cimitirul se umple de lalele, într-o noapte

– Mirosul de moarte, din ultima cameră, care se extinde în toată casa. De aia doarme Iorgu în ultima cameră, cu familia. Moartea ajunge să-i alunge din casă. Se retrag în coteţul din spatele curţii, dorm cu găinile şi sunt fricoşi

– Dinamo – cel care se excită când taie cocoşi şi înjunghie porci. Nu e bun pentru nevastă-sa decât după ce hăcuieşte orătănii

– Forţa lui Onu, care, când înoată în lac, face valuri şi inundă gospodăriile de pe mal

– Teiul – mai înalt ca biserica – ce răsare într-o noapte. Vlăsceanu îl va tăia cu drujba şi-i va împărţi lemnele în sat. Odată focul de tei aprins prin sobe, satul se va cufunda într-un fum respirabil, dar care nu va mai lăsa lumina soarelui să pătrundă. Bezna fumului de tei

– Ina Nebuna – grăsanca feliniană care le arată pizda băieţilor. Urma ei prin sat e mirosită numai de nasurile puberilor

– Nea Ţâncu se iubeşte cu nevastă-sa numai când calul lui călăreşte iepele din sat. Atât!

– Boaba de strugure ce i se înţepeneşte într-o nară lui Florin. Peste noapte încolţeşte şi dimineaţă maică-sa găseşte în camera lui un imens butuc de vie. Coardele şi cârceii ies prin tavan, ferestre şi acoperă casa din

chirpici. Oamenii din sat se strâng în jurul casei şi se pun pe mâncat strugurii copţi

– Copilul lui Fifi începe să plângă şi nu se opreşte un an întreg. Toată lumea din sat e tristă. Nimeni nu râde tot anul. Câţiva tineri se sinucid

– Plapuma grea a lui mamaie Rica e umplută cu fulgii unui înger care îşi năpârleşte aripile pe malurile Ialomiţei

– Exerciţiile de întors ochii şi privit invers, în adâncul creierului, pe care le propăvăduieşte călugărul ce trăieşte în pădure cu o turmă de mistreţi

– Întâmplarea de la storsul mustului: femeile calcă în picioare strugurii şi pânza de deasupra şanţului prin care se varsă mustul le aruncă în sus, ca o trambulină. Femeile sar până în înaltul cerului şi li se văd chiloţii. Bărbaţii le prind şi se reped cu ele în case

– Cocoţata: bătrâna care stă toată ziua pe gard. Nimeni n-a văzut-o vreodată altfel. Stă cocoţată pe uluci zi şi noapte, zi de zi, an de an, deceniu după deceniu

– Nea Jărcău şi tanti Jana pleacă într-o dimineaţă de duminică la slujbă şi văd lume adunată buluc, la o înmormântare din cimitir. Îşi fac loc cu coatele printre oameni şi se uită în groapă. Sunt ei doi, fiecare într-un coşciug. Pun şi ei mâna pe lopeţi şi ajută groparii să umple groapa, apoi pleacă acasă şi se uită la televizor

– Căruţa cu pepeni găsită de Onu la prima oră, abandonată în mijlocul satului. De sub coaja lor se aud plânsete de copii

– Nicu Dihoru se aruncă în lac şi brădişul îl trage la fund. Când iese, bagă de seamă că nu poate să respire. Se aruncă la loc. Rămâne în lac. Acolo trăieşte până la sfârşitul vieţii, când hoitul îmbătrânit se ridică şi pluteşte pe sub patinele copiilor ce se dau pe lacul îngheţat

~~*INTERLOPUL – personaj toxic, tumoarea din carnea satului.*~~

PUBERUL (Florin a lui Dihoru):

– primele puseuri erotice

– somnambul = descrierile onirice (puieţii de carpen ce-i cresc prin piele, vizita în hale – ce se întâmplă în hale???)

– în fiecare dimineaţă este găsit dormind în apropierea locurilor ce-i fuseseră povestite cu o seară în urmă

– „de fiecare dată când doarme cu mă-sa mare ba îl găsim a doua zi prin sat: ba prin cimitir, ba sub cioară, ba pe islaz, ba în şurile lui nea Jărcău“

Unde vărs halucinaţiile mele??

Atmosfera: lumea prin ochii puberului?

Sezonul salcâmului

CINE E APICULTORUL? ce fac cu el?

Dădea paginile una după alta, aproape furios, iar curiozitatea lui atinse punctul culminant în faţa unor cuvinte scrise pe o foaie, undeva în apropierea spirei, înainte de fragmentul cu motocultorul. Reciti de câteva ori cuvintele subliniate:

Loc: Mireni. Între Snagov şi Gruiu. Pe islaz.

Timp: azi.

Personaje: Stelu, Spirea, Onu, Dinamo, Iorgu, nea Jărcău, Rică, Dihorii, Vlăsceanu, nea Ţâncu, Cocoţata, Ţânculeasa, tanti Jana, Fifi, părintele, Jean.

Atenţie! Iar n-ai personaje feminine! ţ ţ ţ!

Tânărul se trezise şi-l privea acum în linişte. Văzându-l treaz, Stelu se ridică în picioare şi-şi suflecă mânecile.

10

Acu, nu ştiu di ci m-a chemat parintili to'ma pi mini s' vă vorbesc. S' vă zic ce? Că nici io nu ştiu ci s-întâmplă? Că nici io nu ştiu undi au dispărut satili? Că şi io-mi fac cruci ca voi di az-dimineaţ' ş' mă rog la Sfânta Ficioară? Că habar nu am di ci s-au întrerupt şoselili? Părintili m-a chemat, pisemni, că aş şti mai multi dicât el ş' dicât voi. Ba da, parinti! Am simţit asta! Aşa-i! Ba mai mult, că ar fi o legătură întri prăpădu' lu' Stelu di pi islaz ş-albinili meli. Ligătura nu cred să fii dicât cu stupii pi cari mi i-a făcut ferfeniţă. Aţi văzut, care aţi fost azi-dimineaţ' pi izlaz la mini: stupii făcuţi aşchii ş' măgăoaia aia înnămolită-ntri faguri. Roiu' a înţepenit deasupra islazului. Şi-acum îi acolo. Am auzit că face Rică stupi: s' facă! Doamni ajutî să şi potoleasc' roiu' şi s' intre-n stupii lu' Rică. Da' dacă nu intră? Dacă nu intră la stupi ş-apoi la flori? A înflorit salcâmu'. I timpu'. Am văzut că v-aţi strâns aseară. V-am văzut din gară. Dacă în urma voastr' nu au plecat albinili în salcâmi, i clară treaba! Asta o ştiţi ş' voi. Nu io am hotărât asta. Nu io li controlez. Nu-i dorinţa mea, cum am mai auzit răutăţi. Io doar am grijă de albini di când mă ştiu. Aud guri pân sat cari vorbeşti di nu ştiu ci blistiem. Nici io, nici părintili nu credem că e vorba di blistiem. S' bateţi în lemn! Toţi copiii voştri s-au născut în urma mierii. Toţi. Nu a fost femeie, di când i Mireniu', să ramâie grea altundiva dicât pi izlaz, întri stupi. Nu ni mai ascundem şi hai s-o zicem pi şleau. Am dreptati? Asta îi minuni, nu bliestem. O ştiţi cu toţii. O ştim cu toţii. Cui nu i-a plăcut s-a dus d-aicişa. Da' apoi s-a întors, când o văzut că nu poate să-şi ducă stirpea mai departi. Cum s-a întâmplat cu alde Iorgu, ştiţi doar: n-a crezut, a plecat din Mireni, a

stat vreo doi ani prin Bucureşti şi s-a întorsu. Muierea nu-i făcea copii. Cum a revenit în sat, au aşteptat până să-nflorească salcâmu', s-au dus pi islaz şi… câţi ai acum, Iorgule, doi baieţi? Doi. Ştiam. Ş' nu numa' Iorgu. Mai ştim cazuri. Cine-i născut acilea, acilea îi e sortit să şi înmulţească. Cini pleacă d-acilea moare singur, fără copii, fără nepoţi: cum am auzit de nen-tu Stan di la moară. A murit singur, plecat nu departi, ci aicişa lângă noi, în Gruiu, de n-a avut cini să-l îngroapi. Nu mă întrebaţ'. Ş' io am stat cu anii şi am albit gândindu-mă di ci. Nu ştiu. Mi-aud vorbe că di ci n-am femeie. N-am şi gata! Mi-aud alti vorbi cum că toată păţania di azi ţini di mini. Măi, oameni, i-adevărat că io am ajuns primu' aici. Pentru cini nu-i lămurit, uiti: vă zic ci ştiţi deja. Să vedeţi că nu-i nicio treabă urâtă sau bliestem, cum zic unii care mi-l aruncă-n cârcă. Mă ştiţi: ies rar din gară şi stau numa-ntre stupi. Acolo-i locu' meu. Şi nu plec. Am ajuns aici primu' înainti s' şi întemeieze satu'. Era câmp întri Snagov ş' Gruiu. Din ucenic mecanic la fabrica di locomotivi m-au făcut şef de gară aicea. Pi vremea lu' Ceaşcă s-a construit linia ferată care si-nfundă-n gară, da' asta ştiţi. Şi, ca să risipesc bârfili, vă zic şi di ce n-am femeie: făceam într-o hală din fabrică drezine pentru gărili izolati din munţi. Şi asta di la gară, care a intrat în pamânt cu tot cu Stelu, tot di mini-i facută. Cu ea am şi ajuns acilea. Şi tot din cauza ei nu mai sunt azi bărbat întreg. Mi-a căzut platforma pi burtă în timp ce şurubăream pi sub ea. M-a prins dădisubt. Zeci oamini s-au chinuit s-o ridici di pi mini. M-au dus la infirmerie ş-apoi la municipal. S-a rupt ceva în mini ş' di atunci n-am mai cunoscut femeia. N-am mai putut. Înţelegeţi? Fericiţi, acum? Na, că v-am zis-o şi p-asta! Şefu' ăl mare di la uzină m-a trimis aici. I s-o făcut milă ş' m-a trimis aici. Aşa am primit ş' gara. S' stau în ea. Abia s' deschisesi linia ferată. Vă povestesc tot, ca să nu-mi mai aud vorbe. În '83 am primit gara în cari stau ş-acu ş' din cari n-am mai plecat nici când au desfiinţat ruta ş-au furat ţiganii şinili. Aţ' văzut, în mijlocu' pădurii se-ntrerupe. Unde să mai plec? E, şi atunci, în prima primăvară, a înflorit pădurea de salcâm de mi s-au tăiat picioarili di la parfum. Şi-o

albinăraie zumzăia pretutindini. Erau d-ale locului, ascunse prin scorburi. Mă plictiseam acolo, di unu' singur, toată ziua, şi am zis ca să-ncerc. Di ci s' nu-ncerc? Mi-am luat cărţi di apicultură, am făcut stupii singur-singurel şi-n '84, cum a înflorit salcâmu' ş-au apărut albinili, au intrat singure înăuntru. Singure! Şi-au părăsit scorburili din salcâmi şi-au intrat în stupii miei. Ş' n-au mai ieşit! A înflorit salcâmu' în anu' următor ş' roiu a rămas în stupi. N-au mai ieşit. Mare belea, mi-am zis! Am zis că am greşit io cu ceva, că s-au blocat acolo. Da' nu, nu era asta. Puteau să iasă oricând. A trecut iarna, a venit vara şi ieli tot acolo. Când li verificam, li videam ţepini. Hibernau mai ceva ca broaştili. Ţepini-ţepini! Am crezut că-s moarti. M' hotarâsem să scot ramili din stupi ş' s' li arunc cu tot cu albini. Dacă erau ţepini? Fix cu o seară înainti să fac asta, a înflorit salcâmu'. Era în '86. Io, în gară. Aud gemete şi fojgăială. Ies pâş-pâş printre stupi şi dau de… nea Jărcău, tanti Jana, să-mi fie cu iertare că povestesc ce numa' noi ştim, da' vreau să-nţeleagă lumea cum stă treaba, nu vă supăraţi! Nu e ruşini. Pân' la urmă toată lumea di aici… Aşa. Dau de nea Jărcău şi tanti Jana, despuiaţi, iubindu-se printre stupi. Ca voi toţi care-aţi venit pi urmă. Ei nu mă văzuseră. Erau tineri şi li vedeam pielea albă ca laptili. Am intrat în gară ş' nu le-am zis nimic. Mi-era ruşini. După ce au plecat, au ieşit albinili. Imediat, în urma lor! Urdinişurili s-au umplut de albinăraie. Colcăia pi buzili stupilor. Minune, mi-am zis! Ş-a plecat roiu în flori ş-uite aşa a început să curgă mierea. Di atunci au intrat pi producţie şi nu s-au mai oprit până ieri-seară. Nea Jărcău şi tanti Jana şi-au făcut prima casă, dincolo de islaz, în vara lu' '86. Abia p-ormă am aflat că si chinuiau s' facă un copil de ani buni. De câţi ani, nea Jărcău? Zeci? I-auzi, zeci! Şi tot în acelaşi an l-au născut pi primu'. S-a dus vorba şi în trei ani s-au adunat oameni din Gruiu, Snagov, Lipia, Siliştea şi satili din jur. Toţi cu probleme, toţi fără copii. Auziseră di stupii mei. Au început să răsară gospodăriili şi, cum vă ziceam, în trei-patru ani Mireniu' şi-a primit numili şi a fost înscris la giudeţ. În fiecare mai, când înfloreşte salcâmu', vă strângeţi pi islaz. Acum treizeci di

ani, la început, eraţi câţiva. Acum colcăie islazu' di împreunare când începi s' miroasă a salcâm. Aşa s-a mărit Mireniu'. Aşa s-o extins. I-au pus pancartele şi a apărut pe hărţili rutiere. Păi, n-a apărut la ziar pi timpu' lu' Ceaşcă? Ni lăudau. Cea mai mare natalitate din giudeţ. La început au fost ai lui Jărcău şi încă două, trei familii. Când au început să curgă plozii, s-au aciuat şi alţii. Au răsărit case. S-au bătătorit uliţe, apoi s-au asfaltat. S-a pus curent electric. Cam asta e pi scurt ce ştiaţi şi voi di fapt. Nu vorbim despre asta ca să nu ne ia lumea di nibuni. Ni bagă la balamuc pi toţi. Cini s' ni creadă? Cini a vorbit a fost luat în râs. Mai bini că am tăcut. Mai bini că tăcem. Aveţi copii? Aveţi! Aveaţi înainte? N-aveaţi! Să ridice mâinili sus toate care aţi rămas gravide între stupi! Păi, vedeţi! Nu-i nicio mână lăsată în jos! Şi, ca să revenim la oili noastri: nu ştiu dacă au vreo legătură albinili cu ci si întâmplă acum. De aia m-a chemat părintili: să vă vorbesc, că-s cel mai vechi. Da! O coincidenţ' tot îi! Toată zarva asta şi nebunia di azi s-au iscat după prăpădu' lui Stelu. Să nu ni facem că nu videm. Să ni gândim la asta. Stau albinili sus ş-au dispărut şoselili. Aista nu-i lucru curat! Aud că au plecat azi-dimineaţ' flăcăi ş' s-au întors di la Ialomiţă. N-au găsit nimic. Nici Bâra nu se mai vede. Nu-i chip s' treci pi malul celălalt decât înot. Nu mai sunt poduri. Nu se mai aud avioani pi cer. A dispărut porumbu', grâu' ş' lucerna. I numai buruian ş' sălbăticie. La ieşirili din sat sunt rupti cablurili di curent. În zare nu si mai văd alţi stâlpi. S-a supărat Ăl di Sus pi noi? Nu ştiu. Aud că o înjuraţ' pi Ana. Ce vină ari ea? Că nu ea l-a pus pi Stelu să facă ce-a facut! Da, e la mine-n gară. Şi? Nu-l vrea nici pi Stelu, nici pi Spirea. Prost am fost io că am lasat-o di capu' ei. Abia îşi revenisi când l-am găsit pe Spirea dându-i târcoali. Mi-e dragă ca şi fata mea. Aşa, de puţin timp. S-o lăsaţi în pace! Nu-i ea de vina! Înjuraţi-l pi Stelu! Ce l-o fi apucat pi nebun să intre cu motocultoru-n stupi? Fix în stupii mei! Nu putea s' si oprească în padure? Acum, ce mai, rău-i făcut! Nu mai i curent, nu ni mai merg telefoanili, radiourili, televizoarili, nimic. Nu ştim ci s-a întâmplat şi nu putem să luăm legătura cu nimeni. Au plecat, câţiva, călări înspre

Otopeni. Noroc cu caii. Aşteptăm să si întoarcă până diseară. Deşi… tari mi-i frică. Tari mi frică că am rămas ultimii, di izbelişti pi pământu' aista! Acum plec! Mă duc la mini în gară. Să mă strigaţi di la marginea islazului când îs gata stupii!

11

Lasă-mă să-ţi desenez cel mai mişto delir interpretativ: să presupunem că aici este mânăstirea Radu-Vodă, spuse el atingându-i cu degetul sfârcul drept, *iar dincoace – mânăstirea Mihai-Vodă*, şi i-l atinse pe cel stâng, *pe buze ai Mitropolia şi aici*, îşi coborî palma pe bazinul ei, din ce în ce mai jos, până când Raisa se încordă şi-i prinse degetele între coapse: *aici e Sfântu' Gheorghe vechi, ucigaşul balaurului*. Râseră. Stăteau: ea pe spate, el aplecat deasupra, cu fundul sprijinit pe coapsele ei. El mânca o portocală. După ce înghiţi ultima feliuţă, scoase mâna dintre picioare ei şi reluă geometria schemei, continuându-i pe piele desenul invizibil. *Un vârf al triunghiului e în Sfântu' Gheorghe. Din el pleacă laturile ce trec prin celelalte două mânăstiri*. Se dădu jos şi se aşeză lângă ea, pe o parte. Erau amândoi goi. *Bisectoarea*, atingerea lui o făcu să tresară şi să inspire profund, *ce pleacă din vârful triunghiului*, degetul îi plecă dintre coapse, trecu peste buric, urcă printre sâni, *se înfige în Mitropolie, care stă fix în mijlocul celei de-a treia laturi*. Când degetele îi atinseră buzele, ea închise ochii şi începu să respire profund, cu gura întredeschisă. Se strecură între picioarele ei. Ea îl primi. Împinse. Raisa gemu, scurt. Îl îmbrăţişă şi închise ochii. *Din vârful triunghiului*, pieptul său lipit de pieptul ei, *pleacă cercuri concentrice*, bazinul său lipit de bazinul ei, *şi pe cercurile concentrice*, pulpele lui lipite de pulpele ei, *sunt plasate toate bisericile din Bucureşti.*

Buzele ei îl înţepară. La început insesizabil, apoi din ce în ce mai intens. Radu le simţi asprimea, apoi tăişul, de parcă fix atunci se uscau şi crăpau, deschizându-şi în moliciunea lor roză şanţuri rigide în care buzele lui se

rănire. Îşi plimbă limba peste suprafaţa lor devenită de-a dreptul solidă şi simţi în gură gust de igrasie. Pipăi fiecare asperitate în parte, apăsând mai tare, mai uşor, până când începu să simtă în diversitatea formelor pe care limba sa le întâlnea, le dibuia silueta cartierului negustoresc de pe dealul Mitropoliei. Fără să deschidă ochii, Radu desluşi în sărutarea sa arcadele brâncoveneşti ale caselor parohiale construite în panta dealului, iar când simţi în gură gust de pământ şi vopsea, se retrase, ştiind că nimerise prin cuiburile de rândunele de sub pridvorul cu sfinţi proaspăt pictaţi. Saliva sa amestecată cu vopseaua din nimburi se scurse ca o cascadă aurie pe scările dintre două clădiri neoclasice, iar turla bisericii îi înţepă cerul gurii. Când papilele sale gustative percepură izul de ceară din paraclisul palatului patriarhal, Radu tresări şi-şi zgârie gingia în acoperişul clopotniţei. Clopotul se bălăngăni şi-i simţi reverberaţia funebră în sinusuri. Deschise în sfârşit ochii. Din şanţurile buzelor, clopotniţa răsuna deasupra oraşului care-şi întindea străzile şi miile de clădiri pe întreaga suprafaţă a pielii Raisei. Astfel, când Radu îi părăsi buzele – pe care urcau acum şiruri de oameni ce auziseră chemarea clopotului – şi-i sărută gâtul, atinse cu vârful limbii statuile alegorice încrustate în pilaştrii Palatului de Justiţie, ce-şi cobora scara monumentală de pe protuberanţa moale a unui ganglion. Un râu de transpiraţie – Dâmboviţa – izvora din spatele urechii şi-i aluneca pe gâtul înţesat de clădirile istorice ce-şi oglindeau cornişele în apa sa cristalină. Cu mâna fremătând moliciunea sânului drept – pe al cărui sfârc îşi ridica turlele biserica Radu-Vodă –, îşi coborî sărutările zdrelindu-şi buzele în mărăcinişul crescut în parcul-pârloagă din faţa magazinului Unirea, în timp ce în căuşul celeilalte palme simţi suprafaţa rugoasă a unei aluniţe crescute pe o coastă, despre care Raisa îi povestise că urmează să şi-o opereze şi în a cărei excrescenţă se înălţa Casa Poporului. Îşi continuă explorarea Bucureştiului crescut pe pielea prin ai cărei pori transpiraţia spăla străzile ce-şi ţeseau păienjenişul în zona plexului, acolo unde nările sale inspirară puternic aroma de ganguri umede ale oraşului vechi. Dacă vreun locuitor al

urbei ar fi ridicat în acel moment privirea ar fi putut vedea întregul Bucureşti oglindit în irisul lui Radu. Însă oamenii îşi vedeau de treburile lor, neştiind că sunt observaţi asemenea furnicilor dintr-o termitieră şi negândindu-se niciodată că briza cu un vag miros de portocală venea din răsuflarea celui ce făcea dragoste în acel moment cu oraşul lor. Crescute pe pielea braţelor, Radu simţi îmbrăţişarea cartierelor de blocuri muncitoreşti ce-i mângâiau spatele, iar când degetele ei îi zgâriară o fesă, ştiu că între şanţurile buricelor răsărise – aspru – cartierul Pantelimon, pe când din căuşul celeilalte palme – ce-i cuprinsese omoplatul – cartierul Militari îi apăsa în muşchii dorsali aticele blocurilor din prefabricate. Gambele, încolăcite pe după şolduri, le simţea reci, căci de acolo Cişmigiul şi Herăstrăul îşi pulsau răcoarea lacurilor cu mirosul lor amar de brădiş şi mâl. Haotica tramă a oraşului îşi tremura împâslitura de străduţe, fundături şi mari bulevarde sub spasmele Raisei – trecută acum deasupra lui –, de pe care începură să cadă oameni. Ploua dintre sânii ei cu mii de bucureşteni. Odată ajunşi pe pieptul său, Radu le simţi viermuiala, ce i se întinse până spre mlaştinile subraţelor. Când sânii Raisei îi loveau pieptul, cohortele de femei, bărbaţi, bătrâni şi copii piereau sub izbiturile năucitoare ale cupolelor Universităţii, îşi urlau spasmul morţii sub tăişul cornişei Teatrului Naţional, erau striviţi ca muştele în reţeaua deasă a pliciului cartierului armenesc sau se stingeau străpunşi de stâlpii de iluminat stradal ai bulevardelor. Bucureştiul se scutura de locuitorii săi şi-i pedepsea pe eşafodul pieptului lui Radu. Bătăile inimii aruncau în aer sutele de mii de morţi ce-i planau la câţiva milimetri deasupra pielii, urmând apoi să cadă în balta ce-şi scurgea şiroaiele carnagiului de-a lungul sternului. Resturile umane erau apoi culese de sânii Raisei, ce se lăsă pe spate cu sângele sutelor de mii de sacrificii îmbibat între cupolele bisericilor ce se înălţau de pe sfârcuri şi-i reflectau strălucirea pretutindeni. Când părul ei îi atinse tibiile, Radu văzu întregul oraş pulsându-şi arhitectura pe trambulina trupului zvelt. Râuri şi fluvii de sânge îşi scurgeau cascadele printre blocuri,

coborând din lacurile din nord ce-şi deschiseseră ochiurile în şanţurile claviculelor, şerpuind pe Calea Victoriei, alunecând în valuri pe Magheru, spălând străduţe şi bulevarde, inundând subsoluri şi aducând din amonte gemetele Raisei. Când trupul începu să-i tremure, Radu se dezlipi de pe cearşaf şi-şi ridică spatele. Îi cuprinse talia între palme şi-i simţi strânsoarea gambelor pe şolduri. Trase puternic aer în piept. Închise ochii, strânse din dinţi şi îşi încordă toţi muşchii. Simţind momentul, Raisa îşi sincroniză mişcările cu ale lui. Împreunaţi şi cu respiraţiile ţinute, cei doi răbufniră dintr-odată şi carnea începu să li se zbată. Radu urlă şi ecoul urletului său răsună prin oraşul pustiu crescut pe pielea Raisei. Ţipătul sparse geamurile tuturor clădirilor, iar vântul respiraţiei sale zvântă străzile pătate de sânge. Tunelurile metroului, subsolurile blocurilor, pasajele şi parcările de sub clădiri fură inundate de sămânţa lui, care umplu arterele subterane şi începu să gâlgâie prin gurile de canalizare.

12

— Cine eşti? îl întrebă Stelu.

Tânărul se ridică cu greu în fund şi-şi aranjă perna mai bine sub spate. Banalul gest de aranjare a pernei părea să-l sleiască de puteri, căci începu să gâfâie. Îşi veni în fire, îşi plie pătura la subraţ şi îl privi pe Stelu în ochi. Schiţă un zâmbet.

— Îmi aduci o cană cu apă? întrebă tânărul, calm.

— Ce, mă?

— Vreau să beau nişte apă.

— Ia-ţi singur, îi răspunse Stelu şi se ridică de pe scaun.

Mânecile hanoracului păreau gata să-i plesnească pe antebraţele groase.

Se apropie de marginea canapelei. Când ajunse în dreptul tânărului, se lăsă pe vine şi îi puse mâna în gât. Cu cealaltă îi arătă pumnul între ale cărui monturi încă erau lipite flori de salcâm uscate, ca nişte cruste:

— Cine eşti, mă, tu?

Tânărul nu schiţă niciun gest de apărare. Îşi lăsă grumazul cuprins de palma aspră a lui Stelu şi-l privi pe acesta în ochi. După câteva secunde, îşi ridică mâinile şi-i prinse antebraţul, schiţând astfel un vag semn de apărare:

— Adu-mi o cană de apă şi-ţi zic tot ce vrei să ştii.

Strânsoarea tânărului, Stelu o simţea moale, fără vlagă. Îşi descleştă degetele din jurul gâtului şi mâinile tânărului îi căzură în poală, ca două cârpe. Se dădu un pas în spate, îl măsură din priviri şi îl întrebă:

— Ce-ai, de eşti moale aşa?

— Adu-mi nişte apă.

Stelu se îndepărtă de canapea şi merse cu spatele spre ieşirea din sufragerie. Intră în sasul din faţa uşii de acces în apartament şi se lovi de un cuier. Cu ochii la tânărul de pe canapea, intră în bucătărie:

— Să nu faci vreo mişculaţie, că te-am spart! zise el şi se îndreptă spre chiuvetă.

Se pomeni că trebuie să-şi facă loc şi să scoată din cuva chiuvetei maldărul de vase murdare ce-şi ridica turnul cilindric alcătuit din zeci de farfurii nespălate. Scoase vasele – care se încleiaseră şi făceau corp comun, lipite unele într-altele – şi le trânti pe marginea de inox. Cât timp umplu o cană cu apă, îşi plimbă ochii prin chicinetă.

— Eşti cuminte?! strigă el cu ochii în cana ce se umplea.

— Sunt aici, se auzi glasul din sufragerie.

Mizeria şi harababura în care erau lăsate cănile, farfuriile, solniţele şi conservele desfăcute erau accentuate de mirosul greu, de mâncare stricată, pe care îl simţise şi mai devreme, în timp ce citea din caietul cu spiră. Mâncare începută, farfurii lăsate de izbelişte pe blatul de lucru, ouă ochiuri ale căror gălbenuşuri sparte se solidificaseră pe suprafaţa porţelanurilor asemenea urmelor de ceară întărită, un borcan de zacuscă în al cărui puf de mucegai se zbăteau viermişori, o conservă de pate de porc deschisă, cu triunghiul pietrificat al pastei maronii dinăuntru, un şervet de vase pătat, uscat şi întărit ca o tablă, toată această dezordine şi împuţiciune, fiind completate de zecile de borcane goale care se vedeau pe blat, pe masă, sub masă şi de-a lungul bufetului. În interiorul borcanelor mânjite de miere îşi prinseseră picioruşele şi muriseră zeci de musculiţe.

Când apa umplu cana şi-i udă mâna, Stelu se dezmetici, închise robinetul, ieşi din bucătărie şi intră în sufragerie. Se apropie de canapea şi îi întinse cana tânărului. În timp ce acesta înghiţea cu gogâlţuri zgomotoase, Stelu trase scaunul din faţa mesei şi îl potrivi lângă canapea. Se aşeză, îşi îndreptă spatele de spetează şi spuse:

— Hai, zi!

— Sunt bolnav.

— Asta se vede. Nu mă interesează. Zi mai departe!

— Ai văzut borcanele din bucătărie, nu?

— Le-am văzut, şi?

— Nu ştiu cum să încep. Ştiu că ţi-e greu să crezi…

— Bă, ascultă aici la mine: mi se rupe de borcanele tale! Tu să-mi zici mie cine pula mea eşti şi ce se întâmplă! M-ai auzit? Îs gata să te arunc pă geam. Nu mă fă!

— O clipă, Stelule…

— Nicio clipă! Sar cu genunchii pă tine! Tu să-mi zici ce se întâmplă! Atâta! Ce-i cu caietu' ăla? Tu ai scris acolo?

— Da… ajung şi la caiet, numai puţin…

— De unde pula mea ştii tu ce-am făcut io ieri-seară-n Mireni, aşa, cu de-amănuntu'? Scrie acolo tot! Văd că îi ştii pe toţi din sat de la mine. Care-i faza? Unde-s Mirenii? Ce-i cu Feteştiu'? Zici că m-ai luat de pe drezină… hai, dă pă goarnă tot că simt că-mi vine iar sângele-n cap şi mi-i că fac vreo prostie, mă-nţelegi? Fac dracu' vreo prostie şi mi-i că ajung în pârnaie. Fierb!

— Ho! Opreşte-te! Mă laşi să-ţi zic?

— Zi! Da' zi odată!

— Caietu' ăla în care ai citit ce-ai citit, da, e scris de mine. Tu, Stelule, eşti scris de mine!

Stelu tresări şi-şi îndreptă spatele. Rămase uimit, cu capul întors într-o parte. Îl privea pe tânărul de pe canapea din profil, cu un ochi. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Tânărul ridicase tonul şi rostise ultima propoziţie tare şi răspicat.

— L-a întrebat careva pe nea Petrică al vostru unde duce toată mierea aia?

Discursul tânărului căpătă un ton ofensiv, autoritar, pe care Stelu îl recepta acum cu un vag sentiment de frică. Se înmuie dintr-odată.

— Mie, Stelule. Mie îmi aduce nea Petrică mierea. Ai văzut borcanele din bucătărie? Acolo e mierea din Mireni. Mă rog… a fost.

Stelu îşi propti talpa piciorului în marginea canapelei şi împinse uşor, îndepărtându-se cu scaunul cu rotile jumătate de metru în spate. Mâinile îi căzură blege pe lângă scaunul în care simţea că se scufundă cu totul, ca într-o apă adâncă.

— De treizeci de ani vine pe drezină şi-mi lasă pe peronul gării din Bărăganu o lădiţă cu douăsprezece borcane de miere.

În cameră se lăsă liniştea. Cei doi se priveau acum fără să-şi mai spună nimic. De afară răsunau sirenele salvărilor şi din bucătărie se auzea clipoceala apei scurse din robinet. Tânărul trase aer pe nări şi-şi umflă pieptul. Se vedea că răsuflă greu.

— Ce căcat mănânci tu acolo? Unde vine asta, Bărăganu? se enervă Stelu.

— Lângă Feteşti. De unde te-am luat azi-dimineaţă.

— Ce e acolo?

— Acolo… acolo apare nea Petrică, an de an, în aceeaşi zi de sfârşit de mai, şi-mi dă mie miere.

— Cum? tresări Stelu şi îşi dădu scaunul şi mai în spate. Păi, şi ce treabă ai tu?

— Păi, cam am! surâse tânărul. Fără mierea asta, cam dau ortu’ popii.

— Cum adică?

— Nu pot să supravieţuiesc fără mierea asta, înţelegi? E un fel de medicament pentru mine.

— Bă, ce-i cu vrăjeala asta? Nu-nţeleg! zise Stelu din ce în ce mai tulburat şi-şi prinse obrajii între palme. Nu-nţeleg! reluă ca pentru el şi începu să-şi maseze tâmplele. Bagi caterinci cu mine? Să nu mă faci…

O formaţie de elicoptere trecu pe deasupra blocului. Sunetul elicelor îi reverbera lui Stelu în timpane, pe care şi le simţea înfundate de zvâcnetul pulsului. Huruiala aparatelor de zbor părea să răsune cumva dinăuntrul lui,

de parcă ar fi zburat acolo – în întunericul giganticei grote a canalului auditiv.

— Calmează-te, auzi ca prin vis vocea tânărului. Ştiu cum te simţi. Şi eu, când te-am văzut, azi-dimineaţă, pe drezină, am înlemnit. Nici acum nu-mi vine să cred ce se întâmplă. N-am putut să te las. Cum să te las acolo, de izbelişte? Ştiam că o să cauţi Mireniu'. M-am luat după tine, te-am adus aici, trebuia să-ţi povestesc. Trebuia să mă conving că totul e adevărat.

— Visez? avu Stelu o străfulgerare.

— Ar fi bine, nu? zâmbi tânărul şi îşi începu povestea:

Mă cheamă Radu. Sunt de două zile fără miere. Normal, după două zile nici să vorbesc nu mai pot. Am avut noroc cu mierea pe care am gustat-o azi-dimineaţă de pe tine. Mi-a dat un shot de energie. Scurt! Altfel nu mă mai auzeai acum. Stelule, încă nu-mi vine a crede că eşti aici, în faţa mea! Că te văd, că mi-ai umplut sufrageria cu miros de salcâm, că mi-ai dat o cană cu apă! Doamne! Ai răbdare, îţi spun tot. Nu mai am nimic de pierdut. S-o iau cu începutul. Gara din care te-am luat, Bărăganu – între Feteşti şi Ştefan cel Mare –, e aproape de o colonie militară. Acolo, în colonia aia militară, am copilărit. Taică-miu a fost pilot de vânătoare. Lui i-a dat nea Petrică, hahaha, deci chiar aşa îl cheamă pe moş? Ce l-am nimerit! De fapt, v-am botezat pe toţi de acolo… Chiar pot să fac ce vreau acolo, la voi! Fantastic! Unde rămăsesem? Aşa! Tata a primit prima tranşă de miere. Revin! Hai să te duc la începutul începutului: m-am născut cu un fel de malformaţie. Mama, biata de ea, a pus-o pe seama Cernobîlului. Niciun doctor nu i-a dat de cap. De când i s-a oprit mamei lactaţia, am devenit letargic. Nu ştii ce-i aia? Îţi explic: am căzut la pat şi nu m-am mai ridicat. Dormeam şi nu mă mai mişcam. Muream. În fiecare zi mai muream câte puţin. Am supt până la patru ani. Până atunci nu am avut nimic. Eram normal, ca toţi copiii din colonie. Cum i s-a dus laptele, într-o iarnă, am înţepenit. Şase luni de doctori, consultaţii, analize, Bucureşti, nimic! O sută

de doctori, o sută de diagnostice, o sută de tratamente, niciunul corect. M-au luat acasă. Mă stingeam. Până într-o zi când tata s-a oprit pe peronul gării ăleia din mijlocul câmpului. Gara de unde te-am luat şi pe tine ieri-dimineaţă. Venea de la Feteşti, pe bicicletă, şi a intrat în gara aia să-şi facă… să se pişe. Când dă să iasă, se trezeşte cu un moş garat pe o drezină fix în faţa peronului. I-a pus la picioare o lădiţă cu borcane de miere şi i-a zis că va veni şi anul următor în aceeaşi zi. Asta mi-a povestit tata când m-am făcut şi io mai mare şi am început să vin singur după miere. Acum e şi el bolnav, săracu' tata… mâine, poimâine se duce şi el. Of!… Mă pierd. Unde eram? Aşa. La început n-a înţeles ce a vrut să spună moşul. L-a luat de nebun. A luat borcanele, le-a pus pe portbagajul bicicletei şi s-a îndepărtat spre colonie. A ajuns acasă şi le-a trântit pe masa din bucătărie. Mama a găsit borcanele şi, ca un făcut, mi-a îndulcit un ceai cu miere fără să ştie ce avea să urmeze. Mi-am revenit instant. M-am ridicat singur din pătuţ şi am ieşit în faţa blocului. Am prins viaţă. Aşa a început. De atunci nu a fost dimineaţă în care să nu iau măcar o linguriţă de miere. Consumam un borcan pe lună, douăsprezece borcane pe an. La fix. Ştia moşu' ce ştia. Au dus ai mei mierea la analize, laboratoare, mostre, du-te la Institutul Cantacuzino: nimic. Miere ca orice miere. Se uitau doctorii la ei ca la nebuni. Cum încercam cu altă miere… nimic! Simţeam cum mă lasă puterile în câteva ore. Numai mierea asta, pe care taică-miu a luat-o din gara Bărăganu, mă ţinea în viaţă. M-a ţinut în viaţă. Până acum.

În plus, are un efect halucinogen, nu ştiu cum să-ţi explic ţie, Stelule, e ca la beţie, e ca un fel de drog, înţelegi? Mă ia de cap. Mă ia de cap rău de tot! Mi se-nvârteşte în creier. Mă face varză! La început mă lovea la scurt timp după ce o înghiţeam. Cu timpul, viziunile veneau şi mai târziu. Mă plesneau când nu mă aşteptam. Dimineaţa, seara, la prânz… mă luau pe nepregătite. Bun.

La câteva luni după prima apariţie a lui nea Petrică al vostru, ne-am mutat la Constanţa. Acolo fusese tata detaşat. Am lăsat colonia în urmă şi

am ajuns pe malul mării. În aceeaşi zi din fiecare mai, tata făcea drumuri şi lua mierea lăsată de moş pe peronul din Bărăganu. Se suia în maşină şi într-o oră trecea Dunărea. Lua mierea şi se întorcea cât ai clipi. Moşul nu i-a vorbit decât o dată, prima dată. Atât. De atunci, lui şi mie mai pe urmă, ne lăsa mierea fără să scoată vreun diftong. Apoi se urca pe drezină şi începea să dea la manivelă. Se îndepărta undeva spre Feteşti. Odată cu pubertatea, viziunile au devenit din ce în ce mai… puternice. Văzându-le, trăindu-le, se întâmpla să rămân împietrit până când treceau. În alte dăţi mă trezeam ca dintr-un vis, în alte părţi ale oraşului. Nu exista o regulă. Puteam să înţepenesc la mine în cameră, în banca din clasă la liceu, călare pe vreun stabilopod sau lipit în scaunul tramvaiului, la fel cum puteam merge de nebun, văzut de vecini – fără însă să-mi aduc aminte de traseul parcurs – pe cărarea falezei, coborând pe şina de tramvai spre clădirea Delfinariului sau bântuind parcul Tăbăcăriei imun la strigătele oamenilor peste care dădeam fără să vreau şi care-mi erau invizibili în traseul meu. Când am făcut optâşpe ani şi mi-am luat permis, tata mi-a explicat ce şi cum. De atunci i-am luat locul şi ridicam eu însumi mierea de pe platforma drezinei. În dimineţile în care ştiam că am drumuri de făcut cu maşina, amânam mierea pentru după-masă. Îmi era frică să nu mă înfig în vreun copac. Nu era nevoie decât de un miros, de-o vorbă auzită-n trecere din gura unui necunoscut, de dulceaţa unei curmale sau un apus de sânge ca să se declanşeze nebuneala.

Talent la desen am avut de mic. Îmi plăcea să mă pierd prin cotloanele Constanţei. Scotoceam străduţele din peninsulă, alergam prin labirintul vestigiilor romane şi urcam ori de câte ori mi se ivea ocazia în minaretul geamiei, de unde priveam cu orele oraşul vechi cu salata lui orientală de stiluri amestecate în acel ţesut ruinat ce se oprea în malurile falezelor. De-aia am şi devenit arhitect. Fascinaţia ruinelor din peninsulă, cu ale căror detalii am umplut sute de blocuri de desen, m-a împins inevitabil spre meseria asta – nobilă prin alte părţi ale lumii. În tot acel timp am încercat să

desenez şi frânturi din halucinaţiile mele. Dacă efectul mierii mă prindea pe esplanada din faţa Cazinoului, ajungeam într-un târziu acasă şi încercam să reconstitui – pe paginile A3 ale caietului de desen Canson – gigantica fereastră Art Nouveau incendiată de fasciculul Farului Genovez, a cărui lumină îi aspirase şi îi topise în strălucirea sa pe toţi oamenii aflaţi la acea oră pe esplanadă şi care le strivise siluetele într-un vitraliu ce prinsese viaţă în ochiul deschis al marii clădiri. Şi nu-mi ieşea. Cum nu mi-a ieşit nici laviul în care am încercat să reproduc asaltul unor pescari cu ace înfipte în pielea lor asupra unui banc de stavrizi ce străluceau cu miile în apele golfuleţului sau acuarela delfinilor care m-au aruncat de pe fundul mării într-un stol de pescăruşi gălăgioşi. Când mi-am dat seama că vârful creionului sau perii pensulelor înmuiate în acuarelă nu dau măsura a ceea ce vedeam, m-am oprit. M-am rezumat la desenele clădirilor şi haşurile – negre ca smoala – ale umbrelor acestora.

Proaspăt student, am lăsat Constanţa în urmă şi am venit aici, în Bucureşti. Nu credeam să ajung să iubesc un oraş mai mult decât Constanţa, după cum n-am crezut prima oară că voi putea trece peste plecarea din colonie. Viziunile de aici au căpătat o cu totul altă magnitudine. Oraşul ăsta ridica scenografia halucinaţiilor mele la un supranivel. Buimăcit de ceea ce mi se întâmplă, m-am găsit în camera mătuşii la care stăteam în gazdă, scriind ultima păţanie. Şi îmi ieşea, Stelule, îmi ieşea: pentru prima oară puteam să vărs aici ceea ce vedeam dincolo. Am umplut caiete întregi. Mi-aduc aminte şi acum seara de mai în care am scris pentru prima dată ce vedeam. Am umplut atunci zeci de pagini despre ciudatul animal cu care galopasem prin parcul Izvor: o căprioară cu cioc de papagal care se oprea să depună ouă în dreptul fiecărui arbore şi ouăle – în care ar fi putut încăpea lejer doi-trei copii – se spărgeau, lăsând în urma lor gălbenuşuri pe care pământul le înghiţea numaidecât, şi copacii creşteau în urma noastră gigantici, mai înalţi ca arborii sequoia, acoperind cu coroanele lor Casa Poporului, al căror fojgăit de frunze – mari cât maşinile – răsuna prin toate

cartierele. Am scris în zilele ce au urmat despre cum coboram de pe turnul CET-ului din Piaţa Sudului, unde mă încolăcisem asemenea unei gigantice anaconde ce supraveghea oraşul, lepădându-mi apoi pielea de-a lungul şoselei Olteniţei până spre delta Văcăreşti, sau despre cum m-am copt şi apoi am plesnit din acneea unui puber pe care-l ochisem în metrou, trist şi atât de singur, fiind apoi călcat, preluat şi împrăştiat de tălpi murdare prin toate colţurile oraşului, pătându-i străzile şi scările de bloc cu materia exploziei hormonale sau, undeva spre finalul facultăţii, despre cum m-am evaporat într-o simfonie, împietrit pe un scaun din ultimul rând al Sălii Radio, în timp ce dirijorul mă azvârlea când în peştera de aur a trombonului care mă sufla în arcuşul unei viori ce mă răzuia într-o explozie de note – aşa cum cuţitul curăţă solzii peştelui –, când făcut ferfeniţe, întins ca un aluat pe membrana tobei şi bătut de băţul percuţionistului sau strivit şi împins de degetele flautiştilor în tunelul de lemn al instrumentelor de suflat. Şi scriam, scriam tot. Aveam străzi pe care le auzeam, margini de cartier care mă frigeau, clădiri care mă răcoreau cu respiraţiile lor de cavou sau parcuri ce mă înnebuneau de tristeţe. Abia aşteptam să ajung acasă şi să umplu paginile vreunui caiet cu ultima excursie de pe urma căreia mă trezeam mereu transpirat şi cu inima rupându-mi pieptul, în cine ştie ce colţ al oraşului. Să nu crezi că totul era roz. Dimpotrivă. Uneori vedeam lucruri îngrozitoare, cum a fost la moartea mamei sau atunci când… dar mai bine să nu-ţi mai povestesc.

Acum un an mi-a încolţit ideea scrierii unui roman. Semnele le-am avut tot timpul lângă mine, zi de zi. Nu le-am văzut. Trebuia să-mi vărs undeva halucinaţiile. Sfârâiam! Sfârâiam precum scuipatul pe carbid. Simţeam că trebuie să împărtăşesc. Voiam ca lumea să rezoneze cu mine şi eu cu ea. Numai aşa armonia s-ar fi desăvârşit. Asta era coarda lipsă. Narcisistic, nu? Ştiu că nu înţelegi. Nici nu trebuie. Ce e de înţeles dintr-un cântec de lebădă? Îmi trebuia un subiect, un plan, înţelegi? Aşa am început să mă gândesc la Mireni. L-am inventat. Locul de unde îmi venea mierea avea să

fie scena unde mi se vor mişca personajele. Mă simţeam binecuvântat. Subiectul fusese lângă mine toată viaţa. Trebuia doar să-ntind mâna. Rodajul mi-l făcusem în sutele de descrieri pe care nu le-am arătat nimănui. Eram pregătit. M-a ajutat şi o excursie pe care am făcut-o într-o după-amiază de iunie, nu departe de oraş. Coborâsem din maşină pe undeva între Snagov şi Gruiu. Nu ştiu de ce am oprit acolo. Aşa am simţit. Am luat-o la pas prin pădure până am dat de o cale ferată ce-şi începea şinele undeva într-o râpă. Le-am urmat şi astfel am ajuns la rămăşiţele unei gări din ochiul pădurii de carpen şi tei – nu departe de locul de unde te-am cules ieri pentru a două oară. Gară e mult spus. Doar betonul fărâmiţat aducea aminte că acolo ar fi fost vreodată un peron. În rest, pustiu. Nicio clădire, nimic. Doar şinele ce brăzdau islazul. În mijlocul islazului, nici ţipenie de om şi un aer… mi s-au tăiat picioarele! O ciudăţenie: mirosea a salcâm, da' nici urmă de vreunul prin preajmă. Am plecat cu locul în cap: acolo avea să se nască Mireniul. Acolo aveam de gând să-l întemeiez. Oamenii din acest sat aveau să se nască în urma mierii. Ăsta era scenariul. Fără miere, satul ar fi pierit. Ca şi mine. Găsisem subiectul, găsisem şi locul. Ajuns acasă, am început să-l cartografiez, să-i schiţez casele, uliţele şi, bineînţeles, să-l populez cu personaje. L-am întemeiat acolo, între paginile caietului cu spiră pe care l-ai răsfoit. Câţi ani crezi că ai, Stelule, treişcinci? Patruzeci? Nouă luni! Acum nouă luni m-am întors de pe islazul ăla şi am început să te pun pe foaie. Eşti nenăscut. Aveam cu totul şi cu totul alte planuri cu tine. Aveai un alt rol. Şi tu, şi Spirea, şi Dihorii, şi nea Jărcău, şi Rică, şi Iorgu, şi Florinel, şi tanti Jana, şi Vlăsceanu, şi Dinamo, şi Gioale, şi Fifi, şi Mocoiu, şi Ghiulea, şi nea Ţâncu – cu vaca –, şi Cocoţata, şi Onu, şi toţi! Povestea avea să fie alta. Şi ce poveste aş fi scris! Ce loc ar fi devenit Mireniul şi oamenii de acolo! Ce minunăţie! Dar n-a fost să fie. Aţi murit cu toţi, în faşă!

Când totul era gata, s-a întâmplat nenorocirea. Fix înainte să mă apuc să vă scriu. În noaptea aia m-am plimbat prin infern. Prin infern, Stelule! Ştii ce-i aia? Nu ştii! Nimeni nu ştie! Şi de atunci trăiesc numai acolo. Mi-aş da

o mână, mi-aş da şi capul, aş da totul numai să fi fost eu, şi nu… Infernul, Stelule! Zi de zi de zi de zi…

Aşa că am hotărât să mă sting. Metodă? Cea mai simplă: stop miere! Părea un plan uşor, dar după două-trei zile instinctul de supravieţuire triumfa şi mă trezeam târându-mă prin casă cu orele, răsturnându-mă pe gresia din bucătărie cu un borcan în braţe din care-mi luam porţia de viaţă. Îmi reveneam. Însă nu era o revenire la viaţă. Era o revenire la moarte. Ca şi acum, Stelu, ca şi acum. Un mort îţi vorbeşte! Pentru că asta sunt. Nu mai am pe nimeni. Tata e şi el pe ducă… Dar am reuşit! Am învins! Ştii cum? Sunt sigur că ştii… doar ai citit adineauri. Cu ajutorul tău, Stelu, dragul meu personaj episodic! Ieri-seară am zis să încerc. Cine ştie? Poate, poate… aşa că am scris primele pagini din roman. Cu unu, Stelu, care face ferfeniţă nişte stupi într-un sat pe nume… Mireni. Am avut şi-o indigestie, aşa că m-am răzbunat şi pe cărnurile din cortul ăla de nuntă. Şi am reuşit! Am reuşit! Ultimul borcan mi s-a terminat alaltăieri. Ce să-mi mai aducă nea Petrică al vostru? Nu mai are ce! Ai distrus stupii! Ba mai mult: te-am pus să împarţi satul în două şi ai semănat ură în urma ta. Gata! Şi, ca să fiu sigur că sursa mierii o să se stingă pentru totdeauna, am lăsat Mireniu' singur pe faţa pământului! A! N-ai citit ultima frază? Trebuia să dai pagina! Albinele n-or să mai facă miere, niciun copil n-o să se nască şi ai voştri or să îmbătrânească şi-or să dispară unul după altul, unul după altul, unul după…

Radu leşină. Patosul cu care îi spusese lui Stelu povestea îl sleise de puteri. Zăcea acum inert, cu părul lipit de fruntea transpirată. Închisese ochii şi se vedea că respiră din ce în ce mai greu. Stelu rămase buimac pe scaunul din faţa canapelei. Ascultase povestea muribundului din faţa sa fără să intervină aproape deloc. Îi prinse mâna într-a lui şi apoi îi dădu drumul. Braţul lui Radu căzu moale pe lângă canapea. După câteva minute de privit în gol – timp în care îşi veni în fire – Stelu se ridică de pe scaun şi se apropie de masă. Deschise la ultima pagină – cea cu care îşi începuse

lectura de mai devreme. Dădu pagina şi descoperi o propoziţie scrisă în mijlocul următoarei foi de matematică:

În urma lui Stelu, şoselele, oraşele şi toţi oamenii dispărură. Mireniul rămase singur pe faţa pământului.

Îşi ridică ochii din caiet şi îl privi pe Radu: pieptul i se urca şi apoi cobora din ce în ce mai rar, iar pielea îi devenise albă ca laptele. Se apropie de canapea, îl ridică în braţe cu tot cu pătură şi îl aruncă pe umăr ca pe un sac de cartofi. Radu gemu. Culese de pe masă cheile maşinii şi-şi vârî caietul cu spiră la spate, prinzându-l în cureaua blugilor. Înainte să deschidă uşa, se opri în faţa frigiderului şi se uită la fotografia unei femei ce-l privea din imprimeul magnetului prins pe uşa metalică. Se apropie şi inspectă cu atenţie fotografia. Desprinse magnetul şi îl băgă în buzunarul blugilor. Ieşi din apartament şi trase uşa în urma sa. Ajuns în faţa blocului, ochi Loganul albastru, deschise portiera, îl întinse pe Radu pe bancheta din spate, se urcă la volan şi demară. Orbecăi pe străduţele cartierului muncitoresc până când dădu de un bulevard. Începu să recunoască repere şi viră în dreptul unui semn ce indica direcţia către Constanţa. Exodul din urmă cu o zi părea să se fi potolit. Maşina rula acum singură spre ieşirea din oraş, ocolind din loc în loc vehicule abandonate, lăsate de izbelişte pe mijlocul carosabilului. Oameni se mai iveau ici-colo, ca nişte fantome ce scormoneau printre dărâmături.

Lăsă ruinele Bucureştiul în urmă şi se pomeni pe drumul naţional. După o oră ieşi din Ştefan cel Mare şi văzu pe stânga o gară cu un arbore prăbuşit peste acoperişul din ţiglă. Drezina era pe şine, nu departe de clădirea distrusă.

Opri maşina în dreptul gării, îl scoase pe Radu şi îl purtă pe braţe până în dreptul vagonetului. După ce îl întinse pe platformă, sui şi el şi se porni să dea la manivelă. Drezina se urni şi prinse viteză. Radu deschise pentru o clipă ochii şi-l văzu pe Stelu, care îşi dezbrăcase hanoracul şi acum ridica şi

apăsa în forţă tija de propulsie. Bărbatul masiv vorbea cu el însuşi. Repeta mereu şi mereu aceleaşi două cuvinte:

— Reparăm noi! Reparăm noi! Reparăm noi!

(Sfârşitul primei părţi)

II
Înăuntru

1

— Hai, că azi avem chef de-o baie! zise Onu şi îl apucă de nas.

Îi strânse nările până când Radu se înroşi şi începu să respire pe gură.

Văzând că a deschis gura, Onu îi înfipse între dinţi un fagure de miere. Radu îl scuipă pe jos, între paiele de pe podeaua remorcii.

— Înghite, futu-ţi faţa aia! se enervă Onu, culese fagurele de pe jos şi i-l vârî din nou în gură.

Cu o mână îi apăsa pe creştet în timp ce cu cealaltă îi împingea maxilarul în sus, forţându-l să mestece, până când fagurele plin de paie îi dispăru în gură. Cu capul şi bărbia prinse ca într-o menghină, Radu înghiţi.

— Aşa, fir-ar mă-ta a dracu'! zise Onu rânjind şi îi descuie lacătul.

Lanţul căzu cu zgomot pe podeaua de fier a remorcii. Onu îi apucă capătul liber şi trase. Smucitura îl aruncă pe Radu pe burtă. Onu sări pe asfalt şi se opri lângă roată. Privi încruntat la Radu, care se întoarse pe spate şi îşi băgă mâna între zgardă şi pielea gâtului. Reuşi cu greu să-şi strecoare degetele prin strânsoarea curelei. Îşi masă mărul lui Adam. Mâinile îi erau legate cu o sfoară de iută. Buclele înfăşurate strâns, de mai multe ori, îi săpaseră în carnea încheieturilor. Palmele îi erau vinete. Privi cerul prin ochiurile de plasă zincată. Cuşca amenajată în remorcă avea pereţii perimetrali făcuţi din panouri de plasă de Buzău.

Cu lanţul în mână, trecut peste umăr, Onu se întoarse cu spatele şi o luă la pas. Inelele se întinseră şi Radu fu tras spre marginea remorcii. Strânse din dinţi şi îşi simţi pielea spatelui cum se hârjâie şi face cărare prin stratul de paie. Târât spre marginea platformei, încercă să se ridice şi să sară, însă

se împiedică şi se prăbuşi pe asfalt. Căzu de la un metru înălţime, pe burtă. Pielea de pe un pomet îi plesni.

— Măi, Onule, ia-l, mă, tată, mai uşor! îi strigă un bătrân de pe partea cealaltă a intersecţiei.

Vocea căpătă contur şi Radu văzu jumătatea de om: bătrânul avea picioarele amputate din şolduri şi se deplasa cu ajutorul unui skateboard. În mâini purta o pereche de mănuşi de piele tăbăcită cu vârfurile degetelor decupate. Ajunse lângă ei.

— Ia mai dă-l în pumnii mei, Iorgule!

— Unde-l duci?

— Mergem să facem o baie. Vii şi matale? zise Onu şi-l privi pe Radu, care se ridicase în picioare şi-şi tampona rana din obraz cu legătura firelor de iută.

Sfoara din jurul mâinilor i se îmbibă de sânge. Privi spre bătrânul de pe skateboard, care se apropie împingând cu mâinile în asfalt.

— Vin, zise el, inspectându-l pe Radu de jos în sus.

Se apucă de tibia lui Onu şi se împinse în ea, folosindu-se ca de o pârghie. Se lansă.

Prinse viteză şi o luă în faţă. Roţile neunse huruiau pe asfaltul grunjos şi-i făceau pe câinii din curţi să latre.

Fără să se mai uite în spate, Onu trase scurt de lanţ şi o luă la pas. Radu primi impulsul şi se urni şi el. Porni în urma lui Onu. Soarele dimineţii îi ardea ochii şi-i usca rana proaspătă de pe faţă. Lumina părea să i se strecoare în tăietură asemenea spirtului. Îl ustura. Din când în când îşi ridica încheieturile legate şi privea sângele care i se scursese pe antebraţe. Onu mergea în faţa sa încet, bălăngănindu-şi umerii grei. Fluiera o melodie orientală şi saluta lumea ieşită pe la porţi. Oamenii îi dădeau bineţe şi-l întrebau unde-l duce pe Radu.

— La baie, le răspundea bucuros, azi facem baie. Care se bagă? Haida-de!

Până să iasă din sat, se adunară vreo douăzeci de tineri şi câţiva bărbaţi. În faţă, drumul le era deschis de Iorgu, care prinsese o pantă şi se îndepărtase. Asfaltul prăfuit era plin de baligi. Excrementele de animale răsăreau din şosea ca nişte muşuroaie de cârtiţă. Dezechilibrat, Radu călcă într-o baligă. Îi simţi pasta călduţă cum îi iese printre degetele de la picioare. Câţiva tineri din faţă îl văzură şi râseră. Onu nu schiţă nicio grimasă. Trase scurt de lanţ. Radu mări pasul şi mai călcă într-una.

Când trecură prin dreptul casei parohiale, preotul – ieşit şi el la stradă – intră în curte şi trase poarta în urma sa.

— Părinte! strigă Onu din drum, adu agheasmă, părinte! Să aruncăm pe spurcat! Ce milă îţi mai e de satană!

Apoi continuă în şoaptă, ca pentru el:

— Firi-al dracu' şi tu!

La două case distanţă, grupul se opri în faţa gospodăriei lui Stelu, care urcase Loganul pe cric şi îi demonta roţile în mijlocul curţii.

— Stel'! strigă Onu de pe podişcă. 'Ai încoa!

Stelu se apropie de gard. Avea în mână o şurubelniţă unsuroasă. Se opri în spatele porţii din fier forjat:

— Iar îl duceţi? zise el şi arătă din cap spre ieşirea din sat.

— Păi, da' ce dracu' altceva să facem cu el? Măcar distracţie să fie, zise Onu şi rânji.

Buza de iepure i se ţuguie şi un firicel de salivă i se ridică şi apoi i se lipi la loc de gingia de sus.

Stelu privi peste gard, la Radu. Ochii li se întâlniră.

— Iar l-ai trosnit?

— A căzut singur, prostu'.

— Ia-l şi tu mai moale, Onule! I-ai dat miere azi?

— I-am dat.

— Tot aşa?

— Tot aşa, cu forţa. Nu-i chip altfel. Ia spune, mai încerci după ce-l aducem? Facem o baie şi-l aducem îndărăt, zise Onu şi-şi înfăşură o buclă de lanţ în jurul mâinii. Şi încă ceva… nu prea mai e miere. S-a cam dus. Gata! A fost cât am strâns de pe motocultor.

— Îhîm! Stai să scot roţile astea, spuse Stelu şi-i arătă din ochi şurubelniţa murdară.

— Ţi-a venit şi ţie mintea la cap! Toţi le-am demontat. Îţi faci şi tu căruţă.

— Păi, ce dracu’ să fac? Fără benzină şi decât să-mi rugínească-n bătătură… Auzi, mă? Nea Ţâncu pe unde mai are calu’ ăla? îl întreba Stelu.

— E-n coada satului, înspre a lu’ Vlăsceanu. Au ăia de acolo numa iepe. Şi tu, tot iapă?

— Iapă am.

— Vrei să vorbesc cu el?

— Zi-i tu, dacă tot mergi încolo. Poate-l vezi. Hai, că mă duc! Bagă-l şi pă el în apă. Lasă-l să se spele. Ia-l mai uşor, da?

— Bine, Stelule! Noroc! Hai, bă, să mergem! strigă Onu şi grupul se puse din nou în mişcare.

Stelu mai rămase un timp în spatele gardului. Privea înspre Radu, care se întorcea din când în când şi îl căuta şi el din ochi. Soarele se ridicase mult deasupra satului. Asfaltul se încinsese şi frigea ca o plită. De pe tineri se scurgeau zoaie de transpiraţie, aşa că îşi dădură tricourile jos. Din cauza căldurii, câinii de pe luncă îl lătrau pe Iorgu de jos, fără să se mai ridice. Şanţul de pe marginea şoselei era plin de corcoduşele căzute din pomii din faţa gardurilor. Bătrânii ieşiţi la poartă stăteau pe băncuţele şubrede şi priveau în linişte la cei de pe drum. Răspundeau la salut cu o uşoară înclinare din cap. Mai toţi erau desculţi, cu tălpile picioarelor ascunse în iarba înaltă. Pe lângă ei, ieşite din curţi, găinile dădeau cu ciocul în corcoduşele storcoşite. Căldura încinsese tot satul. O rafală de vânt mişcă plopii înalţi din curtea bisericii şi din trunchiurile lor uscate răsunară

pârâituri prelungi. Înainte de ultima casă din sat Onu se opri în faţa unei porţi şi strigă:

— Nea Ţâncu, eşti acasă, bre?

— Sunt, sunt! se auzi o voce cuminte.

În poartă apăru un bătrânel mic de statură, cu sprâncenele albe şi curbate în sus. Avea mânecile suflecate. Ieşi din curte şi se apropie, şontâc, de grup. Îşi miji ochi la Radu, ca şi când prizonierul ar fi fost la kilometri distanţă, şi zise:

— Îl duceţi la baltă?

— Da. Mergem să ne îmbăiem. Ia zi, bre, că mă întreba adineaurea Stelu, matale pe unde mai ai calu'?

— E-n grajd, Onule. Ce, îl vrea de prăsilă?

— Cam da. Are şi el o iapă.

— I-l dau, Onule, da' numa peste două-trei zile. E rupt, săracu'! A tras pă caras toate iepele de pe luncă. Toată lumea mi-l cere. Săracu' Gelu!

— Lasă-l, bre, ce, crezi că lui nu-i e mai bine decât cum îl munceai matale înainte? zise Onu şi tinerii începură să râdă. Calu' ăla e cel mai fericit din Mireni, îţi zice băiatu'! Nu ca noi…

Se salutară şi Onu trase de lanţ. Ceata se porni. Când Radu trecu prin dreptul său, nea Ţâncu îi trase un scuipat fix în ochi. Scuipatul i se scurse pe faţă. Când îi ajunse în dreptul nasului, Radu îi simţi izul acru, de iaurt. Nu-l privi pe bătrân. Merse în continuare ca un câine legat de o căruţă, cu ochii în şoseaua plină de baligi. Toată scena se petrecuse într-o linişte desăvârşită. Moşul rămase pe marginea drumului, clipind des şi ridicându-şi firele sprâncenelor jucăuşe.

În dreptul pancartei cu *Mireni – Bine aţi venit/Drum bun* şoseaua se întrerupea brusc. În faţă se deschidea un câmp ce-şi înfunda întinderea într-o linie de plopi din depărtare. Undeva în dreapta se vedea o parcelă cultivată cu porumb. Se îndreptară într-acolo. Un praf fin şi înecăcios se ridica în urma lor, li se lipea de piele şi se topea apoi în şiroaie murdare.

Când intrară în porumb, tinerii începură să freamăte. Zâmbeau. Nu mai aveau răbdare. În jurul lor mirosea a transpiraţie.

— Încă puţin, îi potoli Onu, acu ajungem. Uite pista.

În momentul în care tălpile lui Radu atinseră stratul de asfalt ascuns până atunci în lanul de porumb, undeva, în stânga, la câteva sute de metri, apărură siluetele unor clădiri. Onu îl trase de zgardă şi Radu se trezi mergând de-a lungul pistei ce se înfunda, departe, în nişte stabilopozi.

— Onule, ia fă faza aia! Nu fi bulangiu, pune-l să meargă înapoi! se auzi rugămintea entuziastă a unuia.

— Da, da, răsunară şi îndemnurile celorlalţi.

Onu zâmbi, trecu pe lângă Radu, îl ocoli şi trase de lanţ. Prizonierul se smuci şi se pomeni ieşit de pe asfalt. Merse din nou prin lanul de porumb. Înainte să se întoarcă pe pistă, Onu îl plimbă ca pe o vită, îndepărtându-l de covorul asfaltic şi trăgându-l printre frunzele tăioase. Odată atinşi, cocenii uscaţi le iritau pielea transpirată. Odată cu îndepărtarea lui Radu, siluetele blocurilor se estompară şi dispărură. Dinspre grupul rămas pe pistă se auziră chiuituri şi fluierături. Onu îi porunci lui Radu să se oprească, se roti în jurul său – descriind un amplu arc de cerc cu raza cât lungimea lanţului – şi se întoarse spre pistă. Când Radu păşi din nou pe asfaltul încins de soare, clădirile reapărură. La început uşor, contururile celor şase blocuri tip vilă se schiţară fantomatic în depărtare, asemenea unui miraj, urmând ca odată cu înaintarea lui de-a lungul pistei să-şi completeze materialitatea. Lipsite de detalii în primă fază – precum lipsa de carnaţie a unei radiografii –, viluţele se construiră din ele însele şi se fixară definitiv în stânga pistei. Odată cu paşii lui, apărură şi alte clădiri-anexe: câteva hambare de avioane şi barierele unităţii militare. Fiecare pas al său avea ca efect apariţia altei şi altei clădiri ce se materializa progresiv, la început ca un fum, ca o schiţă în peniţă desenată în aerul câmpului, primele apărând ferestrele – cu tocurile suspendate în aer –, urmând apoi să-i răsară zidurile, grinzile, pereţii,

tencuiala şi celelalte elemente constructive, într-un crescendo galopant ce aşează în mijlocul câmpului trama unităţii militare.

Clădirile se dezvăluiau una după alta, ritmate de paşii prizonierului, apărând ca nişte strigoi în mijlocul mărăcinişului, de parcă întreaga unitate ar fi fost părăsită în pustietatea câmpului dintotdeauna. Unul din tineri se desprinse de grup şi o luă la fugă spre o clădire din beton ieşită ca din pământ la marginea pistei. Se repezi pe uşa metalică, intră şi apăru în dreptul geamului cu o cască de pilot pusă pe cap. Un altul fugi într-un hangar în plină dezvăluire – a cărui structură metalică prinsese contur şi îşi construia grinzile cu zăbrele ce-şi uneau curbura asemenea unei carcase de peşte gigantic –, deschise o uşă pe care scria „Accesul interzis“ şi ieşi ţinând în mâini un kalaşnikov cu care începu să tragă în sus, perforând tabla metalică a acoperişului. Tânărul râdea chiaun în timp ce gloanţele deschideau în tablă mici orificii prin care soarele îşi trimitea razele ce i se reflectau în ochii turbaţi. Ceilalţi râdeau şi-l aplaudau ca la spectacol. Pe marginea pistei apăreau, unul lângă altul, MiG-urile 21. Târât de lanţ printre avioanele de vânătoare, Radu simţea căldura reflectată de aripile încinse pe care câţiva săteni le luară cu asalt. Un bărbat voinic îşi dădu tricoul jos, se sui pe aripa unui MiG şi sparse cu o rangă sticla cupolei. Se instală pe scaunul din cabină şi începu să întoarcă frenetic de contacte şi butoane. Când vedea că nu se întâmplă nimic, dădea cu pumnul şi spărgea ecranele aparaturii de bord sau trăgea de manşă s-o rupă. Un altul culese funingine de pe lamelele unui motor şi îl fugărea acum pe Onu, vrând să-l mânjească cu negreală pe faţă. În joaca lor de copii, Radu trebuia să alerge şi el în urma lui Onu, riscând altfel să fie sugrumat. Undeva în spate se auzi o explozie. Se întoarseră cu toţii. Iorgu scosese dintr-o ladă de lemn câteva grenade. Cu o mână le scotea cuiul, iar cu cealaltă îşi lua avânt şi le arunca în clădirea turnului de radiolocaţie. Revenea periodic în mijlocul pistei, acolo unde era lada, lua câte o grenadă, împingea în asfalt, scotea cuiul şi o lansa din viteza skateboardului. Din trei grenade turnul căzu şi înecă

avioanele din preajmă într-o ceaţă groasă. Râsul lui Iorgu îi contamină şi pe ceilalţi. Onu însuşi îl târî pe Radu într-o cazarmă, unde, după ce dărâmă cu piciorul un dulap de tablă, îi deschise uşa şi scoase dinăuntru câteva pistoale Carpaţi pe care şi le îndesă la curea.

După câteva minute de mers pe jos ajunseră la capătul pistei. În urma lor rămaseră avioane cu cupolele sparte, clădiri incendiate şi fuzelaje găurite de gloanţe. Mai toţi aveau în mână câte un pistol-mitralieră cu care trăgeau în aer. Rafalele răsunau în liniştea câmpului ca nişte tunete. Graurii şi fazanii ţâşneau speriaţi din tufişurile din spatele avioanelor. Pe pistă, cartuşele goale străluceau pretutindeni şi pielea tinerilor mirosea a praf de puşcă.

Transpiraţi şi cu umerii plini de vânătăi cauzate de reculul armelor, membrii micului pluton escaladară stabilopozii din capătul pistei. Digul semicircular se deschidea pe o distanţă de câteva sute de metri şi cuprindea în concavitatea sa o pârloagă necultivată şi plină de mărăciniş. Uscăciunea pleca de la baza digului şi se întindea în zare cât cuprinde. Din câmp nu răsuna decât zgomotul electrizant al cicorilor care prevesteau canicula. Doi băieţi cu baionete la brâu îl ridicară de braţe pe Iorgu şi îl aşezară în vârful unui stabilopod, lângă ceilalţi. Skateboardul rămase lângă picioarele lui Radu, care fu chemat de Onu printr-o tragere scurtă de lanţ abia după ce toată lumea îşi găsi un loc comod pe braţele tronconice ale pietroaielor.

— Te urci încet, m-auzi? Încet de tot, nu ca data trecută! îi ordonă de sus Onu.

Radu se conformă. Când puse un picior pe o rocă de calcar, vântul începu să adie uşor. Când îl puse şi pe al doilea, briza răcoroasă îi zvântă transpiraţia de pe frunte. Trase puternic pe nări aerul sărat. Un fior îi străbătu şira spinării. Îi dădură lacrimile. Escaladă stabilopozii cu lanţul, lovindu-se de burţile de beton. Prinse în căuşul palmelor vârful unei protuberanţe şi se trase în sus. Auzi pescăruşii al căror cântec răsuna acum peste câmp. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros şi, până să ajungă lângă

Onu – care privea vrăjit în zare –, îşi plecă urechea şi ascultă apa care clipocea la baza digului. Briza aduse miros de scoică putredă. Când se aşeză pe stabilopodul de vizavi de Onu, Radu văzu şi el spectacolul la care sătenii priveau cuminţi, cu gurile căscate, încremeniţi ca nişte statui ce păreau sculptate direct în marile betoane: în locul câmpului care mai devreme îşi întindea uscăciunea până la linia orizontului, apăruse acum marea.

Soarele îşi oglindea strălucirea în micile valuri clipocinde care învăluiau digul cu umbre spectrale. Luminile alunecau pe braţele de beton, se urcau pe pielea transpirată a bărbaţilor şi le intrau în ochi, orbindu-le pentru o clipă privirea. Sătenii îşi roteau gâturile arse de soare, scrutând întinderea de apă sărată ce sclipea pretutindeni, de parcă marea ar fi ascuns în apele sale albastre milioane de bliţuri orbitoare. Stoluri de pescăruşi chirăiau deasupra digului şi aerul căpătă o nuanţă turcoaz.

Bărbatul masiv care mai devreme spărsese cupola MiG-ului îşi dădu jos tricoul cu însemnele echipei Dinamo, merse spre marginea braţului de beton şi sări. Plonjă în adâncul mării. Stropii de apă se ridicară în aer şi sfârâiră precum uleiul într-o tigaie încinsă. Ieşi la câţiva metri de dig şi începu să strige fericit:

— Haidi, bă!

În urma lui se aruncă tot cârdul însoţitor. Apa se învolbură şi făcu spumă. Tinerii urlau şi săreau în mare, apoi înotau spre mal, se căţărau pe stabilopozi şi se aruncau din nou, împingându-se unul pe altul. Corul de strigăte şi chiote agită şi mai mult pescăruşii de deasupra, care se puseră pe chirăit.

— Ce face unu’ face toţi! porunci dintr-odată Onu.

Tinerii ieşiră din apă şi se încolonară rânjind unul în spatele celuilalt. Se întinseră într-un şir indian ce împodobi crestele betoanelor fierbinţi.

— Ce face unu’ face toţi! zbieră primul şi se aruncă de pe un stabilopod.

Înainte să atingă apa, întinse piciorul în schemă de karate şi urlă cât îl ţineau plămânii:

— Picioru’ lu’ Van Damme!

— Picioru’ lu’ Van Damme! îl imită următorul.

— Picioru’ lu’ Van Damme! sări şi al treilea.

Iorgu se dezbrăcase şi le făcea semne disperat să-l arunce şi pe el în apă. Limba roşie îi sclipea de fiecare dată când deschidea gura şi urla la cei de jos. Pielea uscată, tăbăcită şi plină de riduri îl făcea să aducă cu o mare iguană ce ieşise din mare şi se odihnea pe betonul fierbinte. Dinamo ieşi din apă, cu şuncile bălăngănindu-i-se, ajunse lângă el, îl ridică – ţinându-l ca pe o mică statuetă – şi îl lansă ca din tun, la câţiva metri de mal. Iorgu înţepă apa asemenea unui proiectil şi apăru la suprafaţă. Jumătatea de om se puse să înoate pe spate, descriind cercuri ample, luând apă în gură şi scuipând-o în sus.

Soarele sclipea în metalul baionetelor şi pistoalelor lăsate de izbelişte pe stabilopozi. Radu privea la cei ce se scăldau, ghemuit ca o maimuţă. Între el şi Onu se căsca un hău de doi-trei metri. Bucla lanţului atârna deasupra golului.

— Hai, vino-ncoa! îi zise Onu şi trase de lanţ.

Radu coborî pe patul pietrelor de calcar ce sprijineau stabilopozii şi ajunse în dreptul lui Onu, care îi reteză cu o baionetă legătura de iută. Mâinile îi căzură pe lângă trup. Îşi masă uşor încheieturile. Iuta se desprinsese cu tot cu crustă şi acum sângele îi ieşise din nou prin şanţurile rănilor.

— Hai, bagă-te, că puţi a animal! îi spuse Onu şi se apropie de marginea stabilopodului, apoi continuă: Vezi, că-s cu ochi pă tine! Ai grije’! spuse el şi slăbi lanţul.

Radu sări în apă. Lanţul era mai scurt decât adâncimea mării în acel loc, aşa că nu reuşi să atingă fundul apei. Se simţi sugrumat, însă rămase un timp aşa, levitând în acea spânzurare subacvatică. Apa sărată îi intră în răni şi-l ustură. Răcoarea mării i se strecură pe sub haine şi o simţi tămăduitoare. Privea într-o linişte desăvârşită guvizii ce se strânseseră sub el. Peştii

tresăreau când în jur apăreau siluetele înspumate ale tinerilor ce săreau de pe dig. Apoi guvizii se regrupau curioşi sub tălpile sale. Hula din adânc întorcea cochiliile scoicilor şi zgomotul lor se auzea clar prin apă. Smucitura lanţului îl trase deodată afară. Ieşi la suprafaţă şi îl văzu pe Onu, care trăgea frenetic de lanţ:

— Păi, ce vorbim şi ce facem? Ţi-am zis că-s cu geana pă tine? Voiai să te-neci, ai? Ce-ai stat atât sub apă? Ia treci încoa!

Nedumerit de liniştea care cuprinsese dintr-odată digul, Radu privi în urma sa şi îi văzu pe tineri bătând apa, în tăcere. Li se vedeau numai capetele, ca la broaşte. Priveau spre stabilopozi şi se menţineau la suprafaţă. Fiecare din ei înţepenise în locul în care ieşise din adânc. Toată lumea amuţise.

Pe dig apăruse un alt grup de tineri. Stăteau în picioare pe cei mai înalţi stabilopozi, înarmaţi, însă cu ţevile pistoalelor şi mitralierelor îndreptate în jos. Radu ajunse lângă Onu' care se ridicase şi el în capul oaselor şi privea cu ură la nou-veniţi.

— Spirică, i se adresă el nervos unuia blond care ţinea între dinţi o tulpină de păpădie, care-i faza? Nu vorbirăm ceva?

— Păi, nu? zise Spirea cu o mirare forţată şi-şi plimbă păpădia în celălalt colţ al gurii.

— Azi e rându' nostru! spuse Onu şi îşi încolăci o buclă de lanţ pe după încheietură. Voi l-aţi luat ieri.

— Ieri nu l-am luat. A stat în cuşcă. Am avut treabă, i-o reteză Spirea.

— Ce contează? Azi e rându' nostru. Dacă voi nu l-aţi luat ieri, mă doare-n măciucă! îi strigă Onu şi aruncă un ochi în spate.

Prietenii săi ieşiseră din mare şi se aciuaseră pe lângă armele lăsate pe dig. Unul din ei ţipă când puse mâna pe un pistol şi metalul încălzit îl fripse în palmă.

— Hai, fii băiat giugiuc şi plecaţi în sat. Am venit să facem o baie. Sau vreţi să ne înecăm? spuse Onu şi-şi pârâi vertebrele gâtului, în semn de

amenințare.

— Ce-ai, fă, ți-e cald cu dinții-n gură? zise Spirea și scuipă păpădia spre Onu.

— Băga-ți-ai sârmă-n… strigă Onu și îndreptă spre Spirea țeava pistolului Carpați pe care și-l scoase de la brâu.

În același timp, Onu își încolăci lanțul de multe ori în jurul încheieturii, trăgând prizonierul tot mai aproape, până când îl simți lipit de el. Țevile armelor se îndreptară unele către celelalte. La un moment dat Spirea își luă ochiul din cătarea pistolului și îl privi încruntat pe Iorgu, care ieșise cu greu din apă și reușise să încalece un stabilopod. Strigă spre un tânăr cu o pălărie de paie pe cap, arătându-i-l din ochi pe omul fără picioare:

— Jean, ăla nu-i tac-tu?

Tânărul își plie în sus bolul pălăriei și strigă nervos către Iorgu:

— Tată, ce naibilor cauți cu ăștia?! Te-ai tâmpit?

După care continuă spunându-i lui Spirea:

— Văzusem io skateboardu', da' am zis că e a' lu' ăla mic a lu' Onu. Are unu' la fel. Treci încoa, tată!

Iorgu încercă să se cațere pe un picior tronconic, însă nu reuși, așa că Dinamo și încă unul îl ridicară de brațe și-l pasară ca pe o păpușă altora doi de sus. Țevile coborâră când Spirea își vârî pistolul la curea și coborî de pe dig:

— Azi era rându' nostru. L-ai luat cu japca. Să nu se mai întâmple… că o beliți!

Trupa lui Spirea ajunse pe pistă și merse un timp cu spatele. Când luară distanță, se întoarseră și-și continuară deplasarea îndreptându-se spre sat. Din când în când mai trăgeau câte o rafală în aer. Șuierul gloanțelor din depărtare sperie pescărușii, care-și luară zborul și se pierdură departe, în larg.

— Mă-ta mi-o belește, spuse Onu privind la grupul care acum ieșise de pe pistă și mișuna prin lanul de porumb. Băieți, ați văzut ce-a făcut Spirică,

nu? A încălcat pactu'. Să fiţi cu ochii-n patru de acu. Pă găozar îl mănâncă pielea. Ale dracului şarle care sunt ei şarle!

Se întoarse şi-l privi în ochi pe Radu.

— A ta e toată vina, firi-al… îi şopti Onu şi-i trase o flegmă în piept.

În timp ce Onu îşi descolăcea lanţul de pe antebraţ, Radu simţi scuipatul cald cum îi alunecă pe piept şi i se scurge în buric.

O luară din loc şi merseră de-a lungul pistei, printre MiG-urile încinse de soare. Când Radu sări pe pistă, Dinamo, rămas ultimul pe un stabilopod, văzu cum marea începe să se retragă. La orizont apăru câmpul care înainta rapid şi lua locul apei. La fiecare pas al prizonierului ce se îndepărta de dig, marea se retrăgea pe distanţe de mii de metri, astfel că, în momentul în care Radu ajunse în preajma primului avion, sclipirile apei de mai devreme fură înlocuite de pârloaga arsă de soare. Câmpul nesfârşit, plin de mărăcini şi pir, îşi cânta din nou uscăciunea în ritmul cicorilor.

Odată cu ieşirea de pe asfaltul pistei, clădirile unităţii militare se estompară şi îşi diluară formele ca nişte pete de acuarelă peste care se toarnă apă. În curând, blocurile coloniei, hangarele şi siluetele avioanelor de vânătoare deveniră transparente şi dispărură în ele însele. Decorul de mai-nainte se ascunse privirilor şi lăsă locul întinderii nesfârşitei câmpii. Înainte ca sătenii să iasă din lanul de porumb, armele, prinse până atunci la brâuri sau ţinute strâns la piepturi păroase, se evaporară. Privindu-şi cingătorile – burduşite până atunci cu zeci de pistoale – sau pipăindu-şi buzunarele pline de grenade, tinerii se simţiră mai uşori cu câteva kilograme.

Intrară în sat fluierând şi obosiţi de înot. Cercetau însă circumspect fiecare uliţă, cu privirile după brigada lui Spirea. În urma lor, târât ca un câine, cu lanţul plecându-i din zgardă atingând asfaltul şi urcând în mâna lui Onu, Radu mergea cu ochii în şosea şi sărea peste baligile întărite de soare.

Ajunseră în centru şi se risipiră. Onu îl urmări pe Radu cum se urcă în remorca-cuşcă. Îi rabată şi fixă trapa în poziţie verticală, îi legă lanţul cu un lacăt şi plecă spre luncă, la casa lui. În drum se întâlni cu Stelu, care urca

spre intersecţie. Schimbară câteva vorbe. Se despărţiră şi Stelu veni lângă remorcă. Ţinea în mână un caiet cu spiră. Pe spiră era prins un pix.

2

— L-am adus şi-n seara asta, zise Stelu arătându-i caietul cu spiră.

Se aşeză pe borna kilometrică de lângă remorcă. Radu stătea în fund, rezemat de trapa metalică. Plasa de Buzău îşi lăsa umbrele peste faţa lui şi-şi alungea caroiajul pe asfalt, ca o plasă neagră. În pomul din spatele lui Stelu nu mai era nicio corcoduşă. Căzuseră toate în iarba uscată. O femeie cu o căldare în mână ajunsese în acelaşi timp cu Stelu lângă remorcă şi se pusese pe cules corcoduşele storcoşite. Apusul îi prelungea umbra, trecând-o pe sub roţile remorcii şi urcând-o pe peretele magazinului cu ferestre sparte. Cioburile ascuţite, ca nişte dinţi stricaţi înfipţi în tâmplăria de aluminiu, păreau pătate de culoarea apusului. Spărturile – prin care se zăreau rafturile goale dinăuntru – îşi pâlpâiau rânjetul în înserare, reflectând lumina crepusculară în toată intersecţia.

— Îţi place? începu calm Stelu. Îţi place cum stă treaba?

Radu îşi ridică bărbia din piept şi îl privi fără să-i răspundă. Pe marginea străchinii de lângă picioarele sale se ridicase un guşter şi bea laptele prin care pluteau musculiţe moarte. În lumina înserării, pielea guşterului căpătă o nuanţă verde-brotăcel.

— Tu chiar vrei să se pună muşiţă pe tine, acolo, în cuşcă? continuă nervos Stelu. Am stat şi m-am gândit, m-am gândit mult. Şi nu numa io. Toţi din Mireni… ne-am dat seama: dacă tu te duci, atunci clar ne ducem şi noi, înţelegi? Dacă ce-ai scris aici s-a întâmplat – şi s-a întâmplat, asta-i clar ca vaca şi se vede –, atunci numai tu poţi să…

— Nu mai e miere, îl întrerupse deodată Radu.

— Ce zici?

— L-am auzit azi pe prostălău’ ăla când ţi-a zis. Nu mai e miere.

Îl pufni râsul. Lanţul tremura în ritmul râsului său şi inelele se loviră de platforma metalică, acompaniindu-i hohotele.

— Atât am reuşit să culegem din fagurii de pe islaz! Tu, în loc să-mi mulţumeşti că, uite, trăieşti de trei luni cu mierea adunată de noi, de când te-am adus acilea, râzi ca un diavol. De ce nu scrii? se enervă Stelu şi-i arată caietul.

Pixul se scurse prin spiră şi căzu pe asfalt. Stelu se grăbi să-l culeagă şi îl prinse la loc, după ce-l suflă şi apoi îl şterse de tricou.

— De ce nu scrii? Chiar dacă s-a dus salcâmu’. Măcar în trifoi să zboare. Că a-nflorit trifoiu’. Sunt din ce în ce mai puţini seara, acolo. Numa’ la asta nu ne mai stă gândul. S-a dat lumea pe brazdă. Nu-i mai arde… da’ să dispărem? Vrei să mori? Mori! Da’ cu noi ce-ai? Ce ţi-am făcut de vrei să ne duci dracului? Scrie: să apară şoselele, oraşele, tot! Scrie! Măcar din milă, dacă nu altfel… toată lumea din sat… le-am explicat. Le-am arătat caietu’. La mulţi nu le vine să creadă încă. Da’ se roagă pe ascuns, se roagă să pui mâna pe pix. Au înţeles, în secret, că tu eşti scăparea. Ai văzut: au vrut să bage furca-n tine la începutu’ verii, când le-am arătat caietu’. Te-am scăpat. Te-am pus acilea, sub supraveghere. O zi ei, o zi noi. E satu-mpărţit în două. Tu m-ai pus, le-am explicat, tu m-ai pus să fac ce-am făcut la nunta lui Spirea. Unii au înţeles. Alţii deloc. Păi, nu se poate! Nici aşa, nici aşa! Io înţeleg că vrei să dai colţu’, da’ ce-ai, domne, cu noi? Ce-ai? Fă să revină totu’ la normal şi uite, mă-nchin, chit că fac păcat, io, cu mâna mea, îţi întorc capu’ la spate. Te frâng ca pe pui, dacă asta vrei! Numa’ fă să revină!

Femeia culegea corcoduşe impasibilă la patosul cu care Stelu îl implora pe cel din remorcă să pună mâna pe pix. Îşi târâia poalele capotului printre micile fructe portocalii pe care le aduna şi le arunca în căldarea de plastic. Din când în când se oprea şi-şi lingea degetele încleiate în zeama dulce-

acrişoară a piureului de corcoduşe. Plescăia şi plescăitul ei aducea cu clipoceala unei ape care părea să susure în jurul remorcii când mai în spate, când mai în faţă, speriind lăcustele ascunse prin iarbă.

— Şi nea Petrică modoveanu'… tace mâlc! Ai văzut? Stă la el în gară şi e păzit de roi.

— Adu-l încoa! Ţi-am zis că vreau să vorbesc cu el!

— Nu vine. Ce, n-am fost de enşpe ori? Nu numai io! S-a baricadat în gară. Nici nu s-a uitat la tine când am apărut pe islaz. Am sărit de pe şină şi-am alergat cu tine-n spate, că altfel ne omorau albinele de acolo. Când le-am zis la ăştia din sat că e mână-n mână cu tine, s-au dus să-i ceară socoteală. El cu albinele şi drezina lui de ne-a adus aici într-o clipită. Nu-i lucru curat! Da' poţi să intri de albine? Nu poţi! Ştie că-i şi el cu musca pă căciulă şi nu iese de acolo. Stă cu aia p-acolo şi râde de noi. Asta cre' că face: râde de noi! Bă, ce mi-ai făcut în seara aia! Că io n-aveam nicio treabă cu fătuca aia. Mi-ai luat minţile, de-am făcut prăpăd cu sapa prin tot satu'. N-aveam io nevoie de ceartă cu Spirea. Aveam fiecare câte o geamănă. A lu' Cojocaru ne plăcea pe amândoi. Ne dădea fetele. Tu ai băgat zâzania! Tu şi caietu' asta, fir-ar el al dracu' să fie! Tu m-ai întunecat în cap!

La un moment dat, ultimele raze ale soarelui luminară faţa femeii şi Radu îi putu vedea trăsăturile dezvăluite de apusul sângeriu. Zvâcni turbat în picioare şi se prinse cu mâinile de cuşcă. Privea fascinat la femeia care culegea corcoduşe şi al cărui chip ieşea din când în când din penumbra baticului de sub care se vedeau fire de păr albe. Stelu privea contrariat când la Radu, când la femeia din spatele său, neînţelegând ce se petrece.

— Mamă? şopti Radu şi-şi împinse fruntea între barele ruginite.

Stelu tresări, scăpă caietul din poală şi se ridică în picioare. Se îndepărtă un pas de borna kilometrică pe care numele satului „Mireni" abia mai putea fi citit între cojiţele vopselei scrijelite şi privi atent scena. Bărbia lui Radu tremură şi primele lacrimi îi apărură când femeia se întoarse spre el şi îl privi în linişte.

— Mamă! strigă deodată Radu şi zgarda de la gât i se ridică şi coborî într-o tresărire.

Femeia îl privi impasibilă câteva secunde, apoi se întoarse cu spatele şi îşi continuă culesul fără să schiţeze vreun alt gest.

— Mamă! se lăsă pe vine Radu şi îşi scoase mâinile printre gratii.

— Nu te aude. E surdă tanti Lina, îi zise Stelu, care îl privea acum contrariat.

— E surdă?

— Tragi cu tunu' lângă ea şi nu…

— E surdă, săraca de ea, ştiu că e surdă, a surzit înainte să…

— Să ce?

— De când e aici, în Mireni? îl întrebă Radu cu ochii în lacrimi.

Respira profund. Devenise energic, deodată. Bobiţe de transpiraţie îi împânziseră fruntea şi degetele i se încleştaseră pe barele plasei metalice. Un zâmbet îi apăru pe faţă. Faţa i se însenina din clipă în clipă.

— Ai prins glas! se miră Stelu. Ia uite-l ce fierbe. Să nu faci infart! Şi dacă n-am chef să-ţi zic? Aşa cum faci tu aşa fac şi…

— Zi-mi! urlă Radu, apoi, potolindu-se, reluă: zi-mi şi scriu tot ce vrei!

— Juri?

— Jur!

— Tanti Lina s-a aciuat p-acilea demult, acu vreo zece-cinşpe ani.

— Treişpe ani, punctă Radu cu precizie fără să-şi desprindă ochii de la femeie. Treişpe ani şi şase luni! conchise el şi se lăsă de pe vine în fund.

Exaltarea de mai înainte se transforma într-o euforie. Un zâmbet tâmp îi apăru pe faţă. Părea nebun.

Entuziasmul neaşteptat a lui Radu îl făcu pe Stelu să se înmoaie, aşa că se aşeză din nou pe bornă şi-l privi pe tânărul din remorcă cu ochi mari. De fiecare dată când femeia se întorcea cu faţa, căutând corcoduşe, Radu zâmbea şi ochii i se umezeau. Îi făcea cu mâna, o striga, fără însă ca femeia să reacţioneze în vreun fel. La un moment dat, Radu îşi ridică privirea spre

coroana pomului. Părea să se gândească, să facă tot felul de calcule. Jubila, chicotea, se încrunta şi-şi muşca buzele până la sânge. Soarele apusese şi frunzele căpătară o nuanţă albăstruie. Corcoduşul deveni o pată întunecată pe fundalul cerului ruginiu. Radu continuă să-şi facă calcule şi să vorbească încet, doar pentru el, părând să recite o rugăciune şoptită din care Stelu nu înţelese mai nimic. Se ridică de pe bornă şi îşi sprijini mâinile de remorcă. Văzând că cel din cuşcă nu-l bagă în seamă, ciocăni în tabla ruginită:

— Alo! Care-i treaba? Ce te-a apucat? Te-ai ţicnit?

— Stelule, zi-mi de pistă!

— Ce să-ţi zic?

— Zi-mi: nu cumva pista aia a apărut în porumb acum douăzeci şi opt de ani? îl întrebă Radu, fără să-şi coboare însă ochii din coroana corcoduşului.

Părea în continuare euforic, prins în acea matematică de neînţeles pentru cel din faţa sa. Printre şoaptele lui Radu, Stelu prindea frânturi de ani, date, fapte. Făcea pauze, punea întrebări, îşi ridica şi cobora privirea, aşteptând confirmarea pe care părea s-o ştie deja.

— Cam atunci, îi răspunse Stelu, curios de următoarea întrebare.

— Şi digul, digul?

— Aşa, ce-i cu el?

— Digul ăla a apărut acum cincisprezece ani, într-o zi de octombrie?

Stelu se încruntă, începu să numere pe degete şi confirmă bucuros:

— Fix acu cincisprezece ani!

— Şi Ruxandra…

— Care Ruxandra?

— …tanti Lina, aici de faţă, acu treişpe ani şi şase luni?

— Tanti Lina e puţin dusă, săraca, n-aude, n-ai văzut? De ce-i zici *mamă*? E mă-ta?

— Tu răspunde! îi porunci Radu.

Stelu se conformă, îşi roti ochii peste cap în semn că numără, apoi punctă cu un bobârnac în tabla prelatei:

— Da, acu treişpe ani.

— Unde a apărut?

— Nu mai ştiu. A apărut în sat, aşa nebună cum o vezi. I s-a făcut milă lu' părintili şi o lasă să stea în spatele bisericii, la vechea casă preoţească. Îşi are rostu' ei. Colindă toată ziua satu' şi nu aude nimic. Nici nu vorbeşte. Tanti Lina! Tanti Lino, m-auzi! Vezi? N-aude. E-n lumea ei. Zici că-i mă-ta, ai? Cum dracu vine asta?

— Stelule, dă caietu'! Acum! Mi-e clar! Totul mi-e clar! izbucni Radu. Locul ăsta, locul ăsta… zâmbi el.

— Eşti sigur? îl întrebă Stelu arătându-i caietul cu spiră. Dacă-l rupi?

— Vino lângă mine! Descuie şi stai lângă mine să vezi ce scriu!

— Gata! zise Stelu şi ocoli remorca. Mai am să-ţi arăt ceva, continuă el euforic şi se scotoci în buzunar… l-am luat când te-am luat…

Deschise trapa şi, când să pună piciorul să urce în cuşcă, i se tăie vederea şi i se înmuiară picioarele. Căzu lângă roată, răpus de stinghia de gard cu care Spirea îl plesnise peste ceafă. Până să se dumirească de cele întâmplate, Radu fu tras brutal de lanţ şi aproape zbură din remorcă. Căzu grămadă peste Stelu. Înainte să primească un picior în cap, văzu în palma celui pe care căzuse o fotografie-magnet din care-l privea chipul unei fete blonde cu aluniţă sub sprânceana stângă.

3

Uşile batante se deschiseră şi apoi se închiseră în urma unei doctoriţe care străbătu spaţiul de aşteptare şi intră în oficiul asistentelor. Mocasinii ei albi clămpăneau zgomotos pe linoleumul antifungic. Mesteca gumă. Picioarele celor de pe culoar se repliară sub scaunele de aşteptare. Oamenii îi făceau loc de trecere deşi coridorul avea peste doi metri lăţime. Avea masca antibacteriană dată jos şi pliată sub bărbia mică. Halatul deschis îi flutura ca o pelerină şi mânecile îi erau stropite de sânge. Lăsă în urma ei un miros de spirt care-l trezi pe un bărbat cărunt ce moţăia pe scaunul de aşteptare de lângă Radu. Ochii celor din jur îi căutau ochii albaştri, de husky, însă doctoriţa privea impasibilă în faţă. Cearcănele i se prelungeau de sub pleoape până la baza nasului cârn. Nimeni nu cuteza să spargă liniştea sau să-i blocheze traseul. Mersul său avea ceva din solemnitatea unei zeităţi. Când ieşi din oficiu, îşi dădu jos mănuşile şi le aruncă într-un recipient de lângă lift. Zgomotul de latex întors pe dos răsună ameninţător. Câţiva tresăriră, crezând că i-a lovit ceva. Înainte să reintre în unitatea de reanimare, se întoarse spre Radu şi-i spuse:

— Facem tot ce putem.

Dispăru în interiorul secţiei ATI şi uşile batante mai împrăştiară o dată mirosul de spirt. Radu îşi sprijini bărbia în piept şi-şi reluă contemplarea linoleumului tocit. Bărbatul de lângă el oftă de câteva ori, îşi făcu o cruce şi adormi la loc. O bătrână suspina pe scaunul de vizavi. Umpluse cu muci zeci de şerveţele pe care şi le îndesase în poală. La fiecare suspin, câte un guguloi mototolit îi cădea la picioare. Lângă bătrână, la două scaune

distanţă, stătea o femeie flancată de doi copii gemeni. Copiii adormiseră cu capetele în poala mamei lor şi păreau să inspire şi să expire în acelaşi timp. Femeia le mângâia în răspăr creştetele şi sufla din când în când spre cefele lor transpirate. Ca şi Radu, îşi fixase un punct în linoleumul pe care îl privea fără să-l privească. Pe ultimul rând de scaune, cel de lângă oficiul asistentelor, dormea un ţigan căldărar. Se întinsese la orizontală şi sforăia cu horcăituri. Din când în când, câte o asistentă ieşea şi-l trezea, ţipând cu o voce impersonal-autoritară, ca atunci când adulţii îi ceartă pe copii, strigându-i că acolo nu-i hotel. Ţiganul se dezmetici, se ridică cu greu în capul oaselor şi-i răspunse ceva în ţigăneşte, a lehamite. Când asistenta plecă, bulibaşa îşi trase pălăria pe ochi şi alunecă din nou la orizontală.

Radu îşi roti ochii de-a lungul suportului de scaune prins cu buloane în linoleumul ce-şi adunase murdărie în locurile în care fusese perforat. Materialul plastic din care erau făcute scaunele îşi tocise irizaţiile spre mijlocul şezutului, care părea să fi preluat formele miilor de fese ce se aşezaseră şi îl tociseră de-a lungul timpului. De altfel, toate rosturile şi îmbinările păreau conectate la stratul de murdărie care îşi întindea reţeaua pretutindeni, brăzdând transversal holul – la îmbinarea dintre două fâşii de linoleum –, urcându-se apoi printre rosturile plăcilor de faianţă, tăind glafurile din lemn crăpat şi suind de-a lungul tâmplăriei, printre balamalele unsuroase care îi purtau substanţa de culoarea şi consistenţa unei melase până sus, spre marea pată de igrasie care îşi deschidea ochiul gălbui şi privea din tavan, veghind peste creştetele celor din sala de aşteptare şi picurându-şi lacrimile tulburi fix în ceafa lui Radu.

Uşile batante se deschiseră violent şi pe hol îşi făcu apariţia un pat mobil împins de un infirmier. Salteaua goală încă păstra urma celui ce fusese întins în moliciunea ei. Cearşaful ud leoarcă era plin de pete gălbui-maronii din care se ridica un miros pătrunzător de vomă şi urină. Infirmierul se opri în faţa liftului, apăsă pe butonul de ebonită şi, până să ajungă

ascensorul la palier, scoase telefonul, glisă cu degetul pe ecran şi-l duse la ureche:

— Alo, bagabont! Ia zi, ce-a făcut Arsenal?

Liftul veni, infirmierul dispăru înăuntru şi uşile se închiseră, înghiţindu-i înjurătura şi purtând-o către etajele inferioare. Se făcu din nou linişte. Horcăiturile căldărarului se înecară într-un acces de tuse tabagică. Ţiganul se trezi, rupse din el o flegmă şi o lăsă să-i alunece lângă scaun. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Radu îşi simţi telefonul cum îi vibrează în buzunarul blugilor. Îl scoase şi citi numele apelantului: *tata*.

— Da, tată. Nu ştiu. Nu ştiu. Ea era la volan. Nu. A venit doamna doctor, tre' să închid.

Pe hol apăruse doctoriţa. Nu mai mesteca gumă. Respira greu. Îl privi pe Radu.

— Am resuscitat la ea până acum. Îmi pare rău, domnule, îmi pare rău pentru soţia dumneavoastră…

Radu îi privi gura. Vorbea către el. Cuvintele îi ieşeau printre buze, fără sunet. Urechile îi ţiuiau ca în momentele în care se scufunda la apă adâncă, după midii. Doctoriţa întinse o mână şi-i cuprinse cu palma un umăr. Îi mai zise ceva. Nu o auzea. Îi simţi mâna de pe umăr din ce în ce mai grea. Mâna de fier îl apăsa şi i se păru că-l afundă în pardoseală ca pe o lumânare într-un tort. Ochii de husky dispărură şi în urma mocasinilor albi uşile se bălăngăniră, împrăştiind încă o dată briza de spirt ce venea dinăuntru. Privi spre pata de igrasie din tavan. Ochiul galben părea să se îndepărteze, să se facă din ce în ce mai mic. Perspectiva îi fu ocupată de silueta căldărarului. Îl fixa de deasupra şi părea să crească, să crească din ce în ce mai mult în dimensiuni, ca un uriaş ce se tot umflă. Privi în jos. Picioarele i se înfundau în linoleum ca într-o mlaştină. Când pardoseala îi ajunse la şolduri, îşi simţi picioarele libere şi le flutură în aerul palierului de dedesubt. Armăturile din placă le simţea zgâriindu-i pielea şi intrându-i în carne. Alunecând printre

fiare, avu impresia că se scurge printre degete, asemenea unei meduze strânse în pumn. Acum, trupul i se afundase până la subraţ. În curând îi rămaseră afară doar mâinile ce răsăreau din linoleum ca două nuiele drepte. Luă o gură de aer şi îşi ţinu respiraţia. Capul îi dispăru încetul cu încetul în întunericul nisipului mişcător prin care aluneca. Simţea zimţii nevăzuţi care-i brăzdaseră tibiile, coapsele, burta, pieptul şi pe care acum îi vedea mutilându-i faţa, deschizându-i tăieturi adânci ce începeau din barbă, îi crestau buzele, pomeţii, arcadele şi se terminau în creştetul capului. Înghiţit de floarea carnivoră ce se deschisese în pardoseala care îl mesteca, se pomeni cu mâinile prinse între fiarele de sus. Atârna ca un spânzurat în tavanul holului de dedesubt. Îşi privi corpul brăzdat de tăieturi prin care râuri de sânge alunecau până sub tălpi. Dintre degetele picioarelor, sângele îi picura într-o baltă ce se tot lăţea. Cu mâinile prinse în tavanul ce se cimentase în jurul încheieturilor, Radu ridică ochii şi reuşi să citească literele pictate cu vopsea verzuie pe luminatorul de deasupra uşilor din capătul acelui culoar: GASTROENTEROLOGIE. Când termină de citit numele secţiei în care atârna asemenea unei vite la abator, uşile se deschiseră.

Din întunericul de pucioasă al secţiei înaintau acum bolnavii. Apăreau, unul după altul, livizi, cu feţele îngălbenite de icter, cu sonde – ieşind de sub halatele slinoase – ca nişte cozi rozalii de şobolani, agăţaţi de suporturile perfuziilor pe care le împingeau în faţa lor ca pe nişte premergătoare, cu feşe strânse în jurul burţilor diforme sub care se dibuiau umflături tumorale cât nişte capete de bebeluşi. Păşeau în linişte, într-o procesiune funebră, iar când ajunseră în dreptul lui Radu, făcură cerc în jurul lui. Mâinile pline de vânătăi şi împodobite cu branule se agăţară de picioarele sale însângerate, i se încolăciră pe după talie, îi prinseră umerii şi îi intrară în gură.

Bolnavii îi escaladau acum trupul spânzurat, urcându-se pe el şi împânzindu-l asemenea unor larve ce iau cu asalt hoitul vreunui animal.

Degetele cu unghii roase şi tăioase ca dinţii de ferăstrău le simţea intrându-i în carne, înfigându-i-se între omoplaţi, zdrelindu-i coastele, într-o căutare mutilatoare de pârghii prin care oamenii voiau să ajungă mai sus, tot mai sus. După câteva minute se pomeni îmbrăcat într-un fuior de trupuri care se înfăşuraseră în jurul său şi care acum formaseră o masă vie ce nu mai atingea pardoseala. Simţindu-şi greutatea corpului crescută de zeci, poate sute de ori, cu pielea subraţelor începând să-i plesnească, Radu ridică privirea spre tavan şi îşi văzu încheieturile alungite cum reuşesc să se scurgă din prinsoarea betonului. Se desprinse şi căzu. Căzătura o simţi în stomac. La început rapid, apoi din ce în ce mai uşor, ca atunci când sărea de pe stabilopozi şi întâlnea rezistenţa apei. Cădea, acum, înfăşurat în viesparul de bolnavi, perforând pardoseli şi ieşind prin tavane, încet, într-o coborâre a cărei viteză nu depăşea un centimetru pe secundă, de parcă greutatea sutelor de trupuri ar fi cântărit cât un fulg. Astfel, ghemul de oameni îşi mărea diametrul de la etaj la etaj, completându-şi masa viermuindă cu alţi şi alţi bolnavi care, trezindu-se cu termitiera umană ce le străbătea încăperile în acea cădere la limita imponderabilităţii, se repezeau în fugă şi se prindeau de vecinii lor de suferinţă. Secţia de urologie completă expansiunea sferică cu un iz pătrunzător de urină ce se strecură prin ramificaţia de braţe şi picioare, iar protezele metalice ale celor ridicaţi din paturile secţiei de ortopedie făcură ravagii prin celelalte trupuri, sfârtecând picioare, perforând plămâni şi amputând mâini care rămâneau prinse de piei pline de pustule şi psoriazis. Autiştii, bulimicii şi demenţii îşi luau avânt şi se aruncau cu capul înainte, ca nişte berbeci, înfigându-se şi înaintând prin ovulul uman ce continua să coboare etaj după etaj, până când ajunse la demisolul spitalului. Acolo, minuscula planetă bubui asemenea unui balon cu apă, expediindu-şi straturile de oameni în pereţii marii prosecturi. Radu – nucleul fierbinte, magma centrului – se trezi astfel eliberat şi începu să respire profund, scăpat de sufocarea grămezilor de oameni.

Deschise ochii şi îşi privi trupul de carne vie, a cărei piele îi fusese jumulită de mâinile sutelor de bolnavi ce se agăţaseră până atunci de el. Încăperea era tapetată cu trupurile lor devenite acum inerte. Pereţii, tavanul şi pardoseala îşi îmbinau în unghiuri drepte suprafeţele pline de basoreliefuri organice, cu straturi de oameni împletiţi în cele mai diverse poziţii. Aerul din sală era fierbinte şi un miros înecăcios, de fluide omeneşti, plutea pretutindeni. În mijlocul încăperii se înălţa o masă din faianţă. Pe masă, sub un cearşaf de un alb imaculat, dibui silueta unei femei.

Se apropie, păşind peste trupuri şi simţind sub tălpi moliciunea muşchilor, călcând pe umflăturile burţilor sau împiedicându-se de proteze ce susţineau vertebre strâmbe. Ajunse lângă masă şi ridică cearşaful. Întinsă pe plăcile de faianţă, o fată blondă cu aluniţă sub sprânceana stângă îşi dormea somnul de veci cu ochii larg deschişi. Văzând-o, Radu începu să plângă. Carnea vie de pe el tremura şi tremurul ei fu preluat şi transmis prin toate fibrele musculare ale poleielii de fiinţe împietrite. Bolnavii deschiseră ochii. Sub tălpile sale zvâcneau cei pe care călca şi sutele de trupuri îşi trecură tremurul de la unul la altul, astfel încât pardoseala, tavanul şi pereţii pulsau acum într-un mare spasm de durere. Îşi apropie buzele însângerate de buzele ei şi o sărută. Lacrimile, din ce în ce mai fierbinţi, le simţea clocotindu-i sub pleoape, iar când vru să şi le şteargă, simţi pe podul palmei miros de carne arsă. Deschise ochii şi văzu încăperea incendiată de lumina ce-i ţâşnea din ochi şi lacrimile transformate în scântei. Picăturile orbitoare, ca de sudură, căzură pe jos şi aprinseră textura de oameni ale căror trupuri tremurau în ritmul horcăiturilor sale. Încăperea îşi fremăta durerea alimentată la durerea sursă: omul raşchetat de lângă masa de faianţă, al cărui urlet neomenesc făcu să explodeze sutele de perechi de ochi care-l priveau din pereţii de carne şi ale căror umori apoase se scurseră ca nişte gălbenuşuri sparte. În curând flăcările se întinseră pretutindeni, arzând totul în calea lor.

Radu plângea în mijlocul încăperii şi lacrimile sale îi carbonizară pe toţi oamenii.

4

Radu deschise ochii. Tremura. Văzu lanţul ce-i pornea din zgardă şi se întindea în faţa sa, lăsat de izbelişte. Stătea în fund şi asfaltul pistei era rece. Soarele abia răsărea şi umezeala câmpului se lăsase într-o ceaţă joasă. Singura sursă de căldură era spatele lui Stelu, de care era legat cu o frânghie. Încercă să-şi mişte umerii, însă strânsoarea era atât de etanşă, încât se rostogoliră amândoi pe o parte. Stelu gemu. Rămaseră câteva secunde aşa: cu obrajii lipiţi de pista umedă. După o vreme, Stelu îşi veni în fire. Strigă:

— Bă!

Ecoul răcnetului sperie un stol de porumbei care-şi luară zborul de pe turnul de radiolocaţie. Un fazan trecu în viteză prin dreptul ochilor săi. Pasărea străbătu transversal pista şi sări în motorul unui MiG.

— Bă! urlă din nou Stelu.

— Stel'! se auzi glasul lui Onu din porumbul de pe margine. Eşti bine?

— Bă, Onule, unde eşti? Ridică-mă! zise Stelu apoi continuă în şoaptă către Radu: tu eşti?

— Da.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu!

— Spireo! se auzi răcnetul gros al lui Onu. Spireo, lăsaţi-mă să-i ridic.

Niciun răspuns. Vocea lui Onu răsunase printre MiG-urile de pe pistă şi se pierduse între clădirile din unitatea militară.

— Spireo, bă, ăştilalţi, voi m-auziţi?! strigă iarăşi Onu.

— Doar tu, porunci Spirea de pe partea cealaltă a pistei. Vii fără armă! Să laşi arma jos!

Frunzele uscate fojgăiră metalic şi din lanul de porumb apăru Onu. Fugea lăsat pe vine şi cu o mână îşi apăsa casca de zbor de pe cap, să nu îi alunece. Ajunse lângă cei doi, le vârî mâinile sub umeri şi îi ridică în şezut.

— Ce se întâmplă, Onule? îi şopti Stelu, căutându-i privirea.

— E groasă, Stel'! Au pus mâna pă arme, da' avem şi noi, rânji Onu şi îl bătu pe umăr înainte să se întoarcă pe călcâie şi să dispară în lanul de porumb.

— Bă, tâmpiţilor, ce v-a apucat? Îl convinsesem să scrie! urlă Stelu din toţi plămânii. Ce-aţi făcut cu caietu'?

— Ne-am şters cu el la cur! se auzi, batjocoritoare, vocea lui Spirea urmată de un cor de râsete.

— Ce-aţi făcut, mă? se enervă Stelu şi reuşi să se ridice în picioare, smucindu-l pe Radu ca pe un rucsac.

De-o parte a pistei ţevile mitralierelor ieşiră din porumb, iar de cealaltă Spirea şi ai lui se ridicară dintre scaieţi şi apărură de după colţurile clădirilor. Aveau armele îndreptate unii către ceilalţi. Între cele două plutoane de săteni înarmaţi, Radu şi Stelu, legaţi unul de celălalt, priveau când spre cătarea mitralierelor din stânga, când înspre baionetele din dreapta. Soarele răsărise din spatele digului. Cupolele avioanelor se aprinseră toate deodată. Ceaţa se risipi şi cei doi prizonieri începură să se rotească în jurul unui ax invizibil, privind când la unii, când la alţii. Îmbrăcaţi cu ce stăteau prin curţile lor, sătenii erau înarmaţi până în dinţi. Unii, asemenea lui Onu, purtau căşti de zbor a căror greutate le înclina capetele într-o parte.

— Mă piş pă caietu' lui şi-i dau foc cu benzină, se auzi vocea tărăgănată a lui Spirea.

— Bă, nebunilor, strigă Stelu, ştiu că mulţi nu mă credeţi, da' io nu vă mint! Aţi văzut şi voi: a fost Vlăsceanu până la munţi şi-napoi: nu mai e

nimic! Nu mai e nimeni!

— Taci, fă! i-o tăie Spirea şi dintr-odată pista răsună de ecoul armării zecilor de arme.

— Spirică, 'tu-ţi gâtu' mă-ti de căcănar, se înfierbântă Onu de pe partea cealaltă, ce-ai căutat la cuşcă? De ce te-a mâncat în cur să-l legi pă Stelu, băga-mi-aş io…

— Taci, Onule! îi strigă Stelu. Spireo, lăsaţi armele jos, dezlegaţi-ne şi lăsaţi-l să scrie. L-am convins, aseară. Măcar să-ncercăm, să vedem ce iese.

— Io am altă idee, nu, băieţi? zise Spirea şi primi din spatele său un cor de confirmări. Au trecut deja trei luni de când ai apărut cu ăsta în Mireni. Nu-i lucru curat. Tot ce se iveşte aici, în urma lui, nu-i lucru curat. Aşa-i băieţi? Păi, cum altfel să fie? Cum zicea şi părintele la slujbă: pe satană cu foc îl răpui.

Zicând astea, Spirea ridică în aer caietul lui Radu şi îi dădu foc cu o brichetă. Când văpaia îi arse degetele, îl aruncă pe pistă. Flăcările îi cuprinseră foile şi, în câteva secunde, tot ce mai rămase din caiet fu spira metalică ce se rostogoli prin grămăjoara de funingine. Liniştea se aşternuse din nou de-a lungul şi latul pistei. Ambele tabere priviră cum o rafală de vânt ridică şi împrăştie în aer cojiţele funigeilor negri. Scrumul caietului zbură şi se evaporă deasupra pistei. Tinerii şi bărbaţii rămaseră cu gurile căscate, privind când la Stelu şi Radu, când la cei de peste pistă. Aşteptau să se întâmple ceva.

— Ce naibii?… se auzi vocea lui Dinamo, care lăsă ţeava puştii în jos.

Onu se întoarse şi îl măsură încruntat. Apoi tresări şi el. Nările i se dilatară şi inspiră puternic pe nas. Fruntea i se descreţi şi buza de iepure i se arcui într-un zâmbet. Unul câte unul, sătenii coborâră armele şi rămaseră cu privirile pierdute. Adulmecau cu toţii prin aer. Unii închideau ochii după ce inspirau puternic. În scurt timp, dibuiră sursa mirosului şi-şi îndreptară privirile către pădurea de salcâm ce se vedea mică, în spatele satului.

Primul care ieşi de pe o alee a unităţii şi o luă de-a lungul pistei fu Iorgu. Împingea în mâini, purtat de skateboard, şi în buzunarele vestei de piele i se desluşeau formele grenadelor. Se îndepărtă pe axul pistei şi merse cu spatele la digul înţesat de pescăruşii care priveau în linişte scena. Îl urmă Dinamo, mare şi gras, cu şuncile atârnând peste zecile de încărcătoare ce-i burduşeau cureaua pantalonilor de camuflaj. Rând pe rând, cele două plutoane se regrupară într-unul singur. Tinerii ieşeau din lanul de porumb, din spatele turnului de radiolocaţie, din celula de alarmă, din hambare şi cazărmi, cu piedicile armelor puse şi cu ţevile îndreptate spre asfaltul uscat de primele raze ale dimineţii. Încetul cu încetul, se adunară într-o procesiune tăcută ce luă drumul spre sat.

După ce le reteză sfoara cu care erau legaţi unul de celălalt, Onu se alătură şi el grupului. Păşea lângă Spirea, care-şi aruncase pe jos şapca şi zâmbea, adulmecând mirosul puternic de floare de salcâm.

Stelu şi Radu luară urma procesiunii, fără să-şi spună nimic, păşind unul lângă celălalt, cu lanţul huruind în urma lor. Când ieşiră de pe pistă şi intrară în sat, armele – prinse până atunci la brâu, agăţate de umeri sau îndesate prin buzunare – dispărură odată ce trecură de prima casă: cea a lui nea Ţâncu, care ieşise la poartă şi dădea unui cal să mănânce mere.

Odată cu fiecare gospodărie lăsată în urmă, mulţimea se mărea: femeile ieşite în faţa porţilor îşi căutau din ochi bărbaţii. Când îi reperau, se alăturau grupului, strângând între degetele lor pline de făină palmele aspre ale aleşilor. Porţile se deschideau şi femeile ieşite din curţi intrau în mulţime şi se lipeau de soţii sau iubiţii lor, vrăjite de parfumul ce adia dinspre pădure. Curând, strada principală a Mireniului se umplu de lume şi puhoiul coti deodată printr-o curte. Sătenii luară urma motocultorului. Mulţimea îşi mărea numărul, adunând alţi bărbaţi şi alte femei care se alăturau marşului ce urma săpătura crestată în pământ. Stelu şi Onu fură şi ei luaţi de mână de două tinere gemene ieşite de prin curţile doldora de lume. Când şanţul îşi făcea loc prin îngustimea câtorva uluci ce încă păstrau în ruptura lor urmele

trecerii lui Stelu, oamenii se repliau unul în spatele celuilalt şi traversau strâmtoarea în şir indian, pentru ca, atunci când urma şerpuia printre scaieţii unei pârloage, cuplurile să se răsfire şi să meargă unul lângă celălalt. Cu nasurile adulmecând după mirosul dulceag, bărbaţii şi femeile se îndreptară către islaz într-o linişte deplină.

Soarele se ridicase deasupra satului şi le lumina feţele dintr-o parte, sclipind în sutele de ochi ce priveau drept în faţă sau aruncându-le umbrele pe podiştile unde bătrânii ieşiseră şi ei să privească adunarea. În urma lor păşea Radu. În momentul când simţi sub tălpi iarba islazului, reuşi să-şi desfacă zgarda. Aruncă lanţul pe marginea drumului, lângă o troiţă vopsită în albastru.

Conduşi de urma motocultorului lui Stelu, oamenii intrară în pădurea de salcâm ce înflorise pentru a doua oară în acel an. Parfumul îi ameţi atât de tare, încât unii bărbaţi îşi pierdură direcţia, ca la beţie, şi numai mâinile consoartelor reuşiră să-i sprijine şi să le menţină echilibrul. Când întinderea celui de-al doilea islaz se întrevăzu prin ultimul pâlc de arbori, începură să se dezbrace. O femeie brunetă, roşie în obraji, îşi aruncă tricoul pătat de ostropel în stufărişul unor puieţi de carpen. Văzându-i sânii albi cu mugurii tari, cel ce o ţinea de mână îşi dădu pantalonii jos din mers, ţopăind într-un picior, în timp ce un altul îşi rupse cu dinţii nasturii de la manşetele cămăşii şi îi scuipă în bucile nevestei sale, care chicoti şi-şi smulse de pe cap baticul şi-l aruncă într-o tufă de urzici. Capoate pătate de rântaş, blugi pământii, sutiene îngălbenite de sudoare, chiloţi unsuroşi, salopete de lucru – cu buzunarele pline de rumeguş –, flanele mirosind a zer de oaie, fuste grele de noroiul întărit pe poale, elastice de prins părul şi maieuri mirosind a amoniac împodobiră tufele de rostopască, îşi întinseră mânecile prin smocurile de nuiele sau rămaseră atârnate în scoarţa arborilor.

În scurt timp, islazul se umplu de sătenii goi puşcă. În urma lor, crengile salcâmilor rămaseră înţesate de hainele aruncate pretutindeni, de parcă cineva le-ar fi scuturat din înaltul cerului, cernându-le deasupra coroanelor

parfumate. Roiul nu era nicăieri. Stupii făcuţi ferfeniţă de Stelu îşi întindeau resturile de-a lungul şinei pe care stătea garată drezina. Nu departe de ei, motocultorul îşi ridica mânerele dintr-o adâncitură în care se vedeau fagurii uscaţi. Urma de-a lungul căreia se încolonaseră sătenii şi alesele lor se termina sub frezele sapei înţepenite în şanţ. Cu soarele lucindu-le în piepturile şi fesele transpirate, câţiva bărbaţi se apropiară şi-şi lipiră urechile de stupii lui Rică. Zâmbiră.

— Au intrat în stupi! răsunară strigăte de bucurie.

Bărbaţii îşi strânseră femeile în braţe şi iarba islazului se strivi sub apăsarea sutelor de îmbrăţişări. Păşind printre trupurile împletite ce se dezmierdau printre stupi, Radu traversă şina şi urcă pe peronul gării, acolo unde un bătrân cu barbă albă ieşise din clădirea veche şi îl privea cu un zâmbet mare pe faţă.

5

Ti pomineşti c’ ţi-era dor di mini! Am să-ţi zic o mulţimi di lucruri cari mai di cari mai… da’ ia loc, aicişa, pun-ti jos! Ia uiti, ci ţi-au făcutără, săracu’ di tini! Îţi dau o cană di apă? Nu vrei? Bini! Nu ne-am mai văzut di anu’ trecut. Ai slăbit! Ia uiti, ci moali-i carnea pi tini! Ptiu, drăcia dracului să fii! La ci s-a ajuns, of, of, Doamne, Doamne! Încă puţin şi ti pomineşti că-ţi veneau di hac. S’ nu mă înjuri, că io n-am nicio putere. S’ mă trăsnească aicişa pi loc dacă am io vreo putere. Nu pot să mă bag. Nu-i triaba mea. Şi dacă m-aş băga, n-aş rezolva nimica. Tot ci am io de făcut i să am grijă di albini şi s’ transport mierea. Atât! Restu’ nu mai ţini di mini. Salcâmu’ aista, di peste şină, crezi că a înflorit la ruga mea? Da’ di undi atâta? S-au deschis florili de-am amuţit şi io. Auzi tu: s’ şi deschidă florili în august, a două oară în an! Ptiu, drăcia dracului! Mai adineaurea mi-am revenit în fire. Minune! Mare minune! Undi am nimerit? Da’ parcă-i singura? La câti şi mai câti s-au întâmplat aicişa de-a lungul anilor… Ptiu! Şi io stau şi mă gândesc. Undi am nimerit? Di atâţia şi atâţia ani. Undi am nimerit? Aicişa e altfel. Altfel s-orânduiesc lucrurili. Când mă văd cu ăştialalţii, nu li vini s’ creadă. Io li povestesc şi lor nu li vini s’ creadă. Stau răzimaţi în manivele ş’ s-uită la mini ca la urs. Pă peste tot i linişte, numa’ la mine-i tărăboi. La unu’ n-a apărut picior di om di atâta amar di vremi, ş’ la mini o răsărit tot satu’ ăsta! Da’ ce tărăboi! Doamne, Doamne! Nu mă aşteptam la aşa ceva. Acum, că au intrat la stupi albinili ş’ tu eşti aici, io-s gata di plecari. Ăsta-i semnalu’. Aşa s-ncheie treaba. Ho, că-ţi zic, băiatu’ meu! Nu plec fără povestea nespusă.

Da’ mari lucru nu-i di zis. Ş’ io am rămas cu ochii ca la broască când am ajuns aicişa. Fiecari dintri noi primeşti o pădurice di salcâmi di undi să-ncarce mierea. Aşa e di când lumea şi pământu’. Asta n-o ştiam când eram copchil. Am aflat abia p-ormă. Mierea şi dusu’ ei, înţelegi matali? Io-s din Huşi di fielu’ mieu. Fiecare dintre noi, aiştia cari colindăm pi drezine şinili, avem o mamă şi-un tată cari ne-o adoptat şi-un loc pi undi am copilărit. Io, unu’, am simţit mirosu’ di salcâm pi la şaişpi anişori. Alţii l-or simţit mai divremi. Alţii mai târziu. La fiecari din noi cum i-o stat scris. Numa’ stai să mă adun niţel şi s-o iau cu începutu’. Am primit semnu’, acuma pot să-ţi zic. Di acuma i-al tău locu’. Faci ci vrei cu el. Ţie îţi rămân stupii şi mierea. Ia uite: răsări şi dealu’ ăla în spatili pădurii. Ptiu, maică, ia uite-l cum se umflă: ca un balon. Aruncă umbră pi noi. Loc cu surprizi ca aista… Îţi zic şi mă duc, gata!

Ţ-am zis mai adineaurea că di felu’ meu îs di pi lângă Huşi. La o aruncătură di băţ di graniţă. Acolo m-am născut fix între războaie. Di cini, nu ştiu nici până azi. Nu mi-am cunoscut mama şi tata adevărat. Ci ti uiţi aşa la mini? S’ ţini bini moşu’ încă, nu? M-a găsit într-o noapte, pus într-un coş şi înfofolit într-o blană de oaie, o familie mare. Aveau deja unşpi copchii: cinci băieţi şî şasi feti. Cu mine s-au făcut doişpe. M-au luat din faţa curţii şi m-au băgat în casă. M-au crescut ca pi copilu’ lor. Când am aflat, să fi avut vreo zece ani, că nu ei îs părinţii mei, n-am vărsat nicio lacrimă. Mamă şi tată îs cin’ ti creşte, nu cin’ ti naşte. Aşa-i? Aşa-i!… Aoleu, băiatu’ mieu, da’ răni ai la încheituri! Vai, vai… nu mă aşteptam la treaba aiasta. Ptiu! Ia uiti cum si umflă burta pământului! Di adineaurea, di când aţi ajuns aci, tot satu’ si tot umflă, si tot umflă. Isuse Hristoase, ocroteşte-ne pi noi, păcătoşii! Îţi zic mai pi scurt şi plec de îndată.

M-am trezit într-o noapte di mai şi am luat-o prin sat. Mirosu’ di floari m-a purtat într-o pădurici di la marginea satului. Pădurícea n-o mai văzusem niciodată. Şi trecusem prin locu’ ăla în fiecari zi di când am început s-alerg şi m-au lăsat ai miei să ies din ogradă. Apăruse atunci, în noaptea aia. M-am

trezit a doua zi cu limbili lu' dulăii lu' tata pi mini. Mă căutasi tot satu' în noaptea ceia. Când le-am zis că am dormit în păduricea di salcâm, toată lumea m-o întrebat *cari păduricі?* Nu era prin preajma satului niciun salcâm. Seară di seară m-am ridicat în maiu' ăla şi am venit în păduricі. Ai mei or văzut că nu-i lucru curat şi m-au urmărit. Mă videau cum mă ridic din pat, deschid uşili, trec prin camirili lor, ies în tindă, apoi din curţi şi merg pi drum. Ei în spatili meu, pâş-pâş. La coada satului, lăsam drumeagu' în urmă şi o luam spre un tăpşan undi ziua păşteau vitili satului. Acolo mă opream şi mă uitam în sus, respiram pi nas şi pi gură, mă pufnea un râs di om nebun şi apoi mă culcam ghemuit ca un câini lângă un bolovan.

Acolo era salcâmu'. Acolo era păduricea. Numa' că ei n-o videau. Numa' io o videam. Ei videau tăpşanu', io ridicam ochii spre crengili plini di flori di deasupra. Ei videau cum întind mâna prin aer şi bag în gură nimic, io întindeam mâinili, culegeam flori di salcâm şi le mestecam dulceaţa. Ei videau cum trag pi nări miros di baligi, io miroseam parfumul di salcâm. Când mă trezeam, a doua zi, mă găseam pi tăpşan cu vitili mugind în giuru' mieu. Păduricea di cu noapte dispărusi odată cu ivirea zorilor. Asta la început. Că odată cu trecerea zililor păduricea a înţepenit acolo ş' ziua, de o videam non-stop. Când le-am povestit ce vidiam io noaptea şi cum mă cufundam între urzicili dintre copaci, ai mei m-au pus în căruţă şi m-au dus în Huşi la un doctor. Doctoru' s-a uitat la mini, apoi la ai miei, apoi din nou la mini şi m-a trimis la preot. Când or intrat ai mei cu mini di mână în bisierica din Huşi, s-o nimerit să fii acolo, rugându-si la sfânta Icoană, şi un boier, vinit di la Bucureşti. Di acolo era di obârşie, din Huşi. Toată lumea îl ştia. Era mari şi tari. Om dăştiept, inginer şcolit prin ţări străine. Avia lanţ şi ceas di aur şi pălărie din borangic cu fetru. Pisemne că o tras cu urechea ce-i povesteam părintelui de sub sutană la spovedanie, că ai mei s-or trezit a doua zi cu el la poartă. Venise cu o cabrioletă trasă de un murg de rasă, di s-o strâns tot satu' în urma boierului. O intrat în curte şi le-o zis alor mei că vrea să mă iee la Bucureşti. Că m-o văzut în biserică şi

o auzit ce-i ziceam io lu' parintili şi că el vrea să facă faptă bună ş' s' mă ducă la un doftor din Bucureşti cari venisi din străinătăţi şi s-ocupă di probleme aşa cum aviam io. La început, mama şi tata nu m-au lăsat. I-au zis cu binişorul că o să-mi dea o chelfăneală şi o să-mi treacă. Probabil era vârsta, aşa-mi ziceau şi aşa-i credeam şi io, că îmi dăduseră smocurile la subraţ şi-mi mijea mustăcioară. Alerga argintu'-viu prin mini noaptea. Boierul o dat ziua bună, s-o urcat în cabrioletă şi dus o fost. Io m-am urcat în porumbar şi l-am urmărit cu privirea. L-am văzut cum iesi din sat, tragi cabrioleta pi partea driaptă a drumeagului, o ia prin tăpşan şi s-oprieşti fix lângă bolovanu' ăla undi găsiam io pădurea siară di siară. Îl văd că ridică faţa-n sus şi rămâni aşa cum îmi povestiseră şi ai miei că mă videau nopţili: cu palmili deschisi şi rânjind ca nebunu'. Apoi s-urcă în cabrioletă, aruncă o privire înspre curtea noastr' şi dă bice calului.

În noaptea cari o urmat, m-am dus din nou în păduricea dezvăluită în tăpşan şi, cum stătiam io aşa pi spati, am văzut un cuib di albini. Di atunci, aşa cum îţi ziceam mai divremi, o început să mi se arati păduricea ş' ziua. Di cum o ieşit boieru' di pi tăpşan, în urma lui o răsărit salcâmii. Tot aşa, ascunşi di privirili din sat şi arătându-se numai mie. Aşe. S-o făcut noapte din nou şi m-am dus acolo unde-mi plăcea mie. Oricum stăteam în pat, cu plăpăma pesti nas, mirosu' di salcâm şi strecura pi la tocurili ferestrilor ş' mă chema într-acolo. Mă dau jos din pat şi plec înspre încolo. Ajung şi mă las pi spati în răcoarea parfumată. Eram mai fericit ca niciodată. Nici de mâncari nu-mi mai trebuia, nici di nimic. Aş fi stat acolo o veşnicie. Ziceam că atunci am văzut cuibu'. Mi s-o făcut poftă şi m-am urcat într-un salcâm, am băgat mâna şi am lins mierea di pi deşti. Numa' că albinili, deranjati, m-au luat la înţepat. Spuneau vecinii cari au ieşit la drum în siara aia că urlam ca apucatu' şi fugeam pi uliţă şi dădeam din mâini urmărit di albinili pi care nu le-a văzut nimini niciodat'. Se-nchina lumea di pi prispe şi-şi trăgea copchii ieşiţi pe la poartă înapoi în case.

A doua zi, tata m-a pus în căruţă şi dăi spre Huşi. Toată lumea ştia di boieru' ăsta di la Bucureşti, care avea o fabrică şi făcea locomotivi şi tot felu' di utilaje. Începuse războiu' şi regele îl lăsasi să-şi deschidă ditamai fabrica. Îndrumat de lume, m-a dat jos în faţa porţii şi mari noroc am avut, că fix atunci boierul îşi urcasi bagajili în maşină şi voia să plece. Văzându-mă, m-a mângâiet pi cap şi s-o bucurat nespus. I-o zis lu' tata să n-aibă grijă, că mă faci el bini şi că mă trimite acasă îndărăt în câteva săptămâni. N-a fost să fie aşa. Da' nu-mi pare rău. Nu m-am mai întors niciodată. Of, săracu' tata, săraca mămica, săracii fraţii şi surorili meli! Cine ştie ce s-o fi ales di ei? Buni oameni! Of, of, Doamne, Doamne!

Tot drumu' pân' la Bucureşti am dormit ca un prunc. Mă ameţisi viteza. Până atunci nici nu văzusem maşină, d-apăi să şi merg într-una. Domnu' director, c-aşa i-am zis di atunci, cum am aflat mai pe urmă că-i zicea toată lumea din fabrică, îi mai auzisem numeli prin sat, vorbeau sătenii di el şi prin piaţa din Huşi, da' mi-era greu să-l ţin minte. Io n-am făcut şcoală. Nu cunosc literili şi mi-e greu să ţin minte lucruri simple, d-apăi nume aşa complicati. A vorbit tot drumu' cu alt boier care şedea lângă el pi banchetă, un domn constructor, zi să-i zic… arhitiect. Urma să-i facă o construcţie mare în care să-şi mute toată producţia. Şi domnu' ăsta îi arăta schiţe, planşe pi foi mari cât nişti cearşafuri pi cari erau desenati schemi ş' tot felu' di minunăţii cufundati în linii ş' cifre. Când mă mai trezeam, îl auzeam pi domnu' director cum îl întreba pi arhitect şi mă arăta din cap: *şi pi ei, pi ei unde-i băgăm?* Apoi adormeam la loc.

La Bucureşti m-a cazat într-un internat di la marginea oraşului, ca un fel di spital, da' făr' oameni bolnavi înăuntru, nu diparti di undi si vedeau macaralili ci ridicau fabrica. Am primit o cameră pi cari am împărţit-o cu un băiet de-o seamă cu mini, adus tot di domnu' director di pi undeva di pi lângă Craiova. Toati camerili din internat erau ticsiti cu băietani cam de-o vârstă cu mini. Ne-am dat în vorbă ş' mari mi-a fost mirarea când am aflat că şi el are în satu' lui o pădurici di salcâm care i se arată numai lui. A doua

mirare o fost când ne-am aflat cu toţii orfani. Unu nu-şi ştia părinţii adevăraţi. Toţi fuseseră culeşi de mici, părăsiţi în coşuri de răchită şi lăsaţi pi prispe sau în faţa porţilor, cu câinii lătrându-i ca pe pisici. Carevasăzică, toţi băieţii ceia eram fără părinţi, lăsaţi di izbelişte pi faţa pământului. Câţiva infirmieri ş-un doctor treceau şi ni controlau în fiecari zi: ni se uitau în gură, ni ascultau la plămâni, da' nu ni dădeau nicio doctorie. Infirmierii făceau şi pi bucătarii. Tot iei spălau pi jos şi ni duceau hainili la spălat. Duminica cântau, se strângeau în livada din spate şi cântau atât di frumos, că pi unii din noi ni lua cu leşin. Erau buni cu noi, deşi nu prea vorbeau. Tot iei ni dădeau şi di mâncari. Aveam trei mese pi zi şi, cât era ziulica di mari, ieşeam în curte. Am legat prietenie cu mulţi di acolo… şi acum ne mai întâlnim pi nepusă masă, care pi undi, când schimbăm câte un macaz în mijlocul vreunei câmpii. Ni recunoaştim, aşa bătrâni şi cărunţi cum suntem, şi stăm o vreme la palavre, fiecare pi drezina lui.

Şasi luni, cât am stat în internat sau spital sau ce-o fi fost, singura triabă pi care ne îndemnau domnu' doctor împreună cu domn director şi infirmierii s-o repetăm zi de zi era făcutu' di stupi şi plantatu' di legume. Aveam în spatili curţii, acolo undi si termina oraşul şi începea câmpia, vreo sută di stupi plini cu albini. Un moş avea grijă di eli şi ne-o învăţat şi pi noi, în lunili alea, cum să le creştem, cum să le afumăm, cum să le curăţăm urdinişurile şi cum să alegem albinili bolnave di alea sănătoasi. Ne pişcau di ni lua mama naibilor ş' ne culcam plini de umflături. Da' domnu' doctor zicea că ăla-i tratamentu', că otrava aia din albină o să ni cureţe capetili şi-o să ni facă sănătoşi la loc, curăţaţi di vedeniile salcâmilor. Aşa că ne lăsam pişcaţi şi-n puţină vreme acili nu ni mai dureau atât di tari şi nici pielea nu se mai umfla în guguloaie roşii. Pi lângă asta, ni punea să plantăm tot felul di legume: barabule, răsaduri di roşii, morcovi, ceapă, fasoli, porumb şi lubeniţe. Aşa că în spatili stupilor se deschidea o ditamai grădina, toată plantată şi udată di noi. Tot di acolo îşi culegeau infirmierii cele trebuincioase pentru mâncărurili di pisti zi.

La spartul iernii învăţaserăm cu toţii meşteşugul apiculturii. Cu buricili deştelor umflate cât alea di la picioari, am scurs primii faguri di miere. O minunăţie!

Când au început americanii să scuture bombe peste Bucureşti, atunci ne-a băgat domn' director în fabrică, pi producţie! Toţi într-o noapte! Din proaspeţi apicultori, am devenit peste noapte sudori, strungari, tinichigii şi oţelari. Am învăţat să prelucrăm minereul şi să scoatem fierul din el. Nimeni n-a zis nici pâs! Îi eram toţi recunoscători: pân' la urmă el ni scosesi din mizerie, ni adusesi în capitală, ni dădusi un pat, o masă şi acum ni învăţa şi meserie. Numa' că nu lucram alături ea di ceilalţi muncitori din fabrică: noi aveam divizia noastră, cu intrare separată. Aveam un tunel ce pleca din internat, străbătea curtea, trecea pi sub stupi şi ne trezeam direct într-o hală. Ieşeam din camerele noastre cu noaptea în cap, coboram scările spre demisol, mergeam prin tunel, di acolo urcam la loc alti scări şi ni pomineam într-o încăperi mari, mari di tăt, cari avea geamuri numa' sus, la zeci di metri înălţime. Pi lângă noi: cuptoari mari cât casili din satili noastre, turbine, malaxoare şi-o împâslitură de ţevăraie ci si încolăceau ca nişti maţe di metal ş' se urcau în furnale ş' coşuri înalte, negre-tăciune, ca nişte arătări de care mi s-o făcut frică la început. Din mijlocu' halei pornea o pereche di şine cu nişti traverse plini di ulei şi murdare di negreală, care ieşeau pi sub o pereche di uşi mari di oţel zăvorâte di sus până jos. Unde plecau şinili acelea n-am ştiut decât peste ani şi ani, când mi-o venit şi mie rându' să ies…

Doctoru' şi infirmierii care avuseseră până atunci grijă de noi în internat s-au transformat din momentul ăla în mecanici, sudori şi ingineri care au început să ne înveţe meserie. Aşa, dintr-odată. Oaminii ăia ştiau di toati. Aşa au trecut anii, cu noi muncind şi îmbătrânind acolo. Am pus mâna pi sculi ş-am început să lucrăm. Cu toţii am devenit meşteri. Ce făceam? Uite, din astea! Drezine. Numai drezine. Ziua drezine şi în zilili libere aveam grijă de alibinili din curtea internatului şi greblam printre răsaduri. Mai ieşeam şi

prin oraş, unii dintre noi plecau şi nu se mai întorceau, alţii se întorceau după câteva luni… fiecare cum voia. Nimenea nu ni ţinea cu forţa acolo. Unii au ieşit, şi-au făcut familii şi nu s-au mai întors. Alţii, ca mini, nu. Fiecari cu libertatea lui. Unii au plecat, alţii au rămas până la capăt.

Cum era gata o drezină, cum apărea domn' director cu un calendar în mână pi cari încercuia date cu roşu. Apoi arăta cu deştu' înspre unu' din noi şi cel arătat şi urca pi drezină şi începea să dea la manivelă. Si deschideau uşili cele mari, ieşea şi se închideau în urma lui. Tot ce luau cu ei erau hainele, o geantă cu scule de dulgher, un topor, câteva cutii cu seminţe de răsad, un cocoş şi trei găini – ticsite într-un coş de nuiele – şi o lădiţă cu doisprezece borcani goali. Atât. Ni se făcuse la toţi instructaju': cum aveam să dăm di miros di salcâm, adică s' dibuim pădurea aşa cum o făcusem prin satili noastri, trebuia s' sărim di pi drezină şi s-o luăm la fugă spre pădurice. Da' ce instructaj? Că noi nu executăm ordini, ştii? Aia era răsplata promisă. Abia aşteptam să simţim din nou mirosu' di salcâm. Pentru noi, aerul ăla era tot! Aveam să ne petrecem acolo noaptea aceea. Apoi ne-am fi trezit şi-am fi găsit drezina lângă noi pi o şină desprinsă din calea ferată pe care venisem şi apărută ca din pământ acolo pesti noapti. Acolo ar fi trebuit s' ni punem pe meşterit stupi, aşa cum învăţasem în atâţia şi atâţia ani în spatele internatului. Aveam uneltili de dulgherit la noi. Curând, albinili ascunsi în acea păduri ar fi intrat înăuntru şi di acolo, an de an, în fiecare vară, ne-am fi urcat pe drezină cu borcanili umplute cu miere şi am fi dat la manivelă. Tot instructaju' aista se încheia cu noi lăsând pi peronul la prima gară cari ni se înfăţişa borcanili cu miere. Pentru cine sau cui, nu ni s-a zis niciodată. Şi nici n-am întrebat. Cu ce aviam să trăim mai pi urmă? Simplu: cu ce ni oferea pădurea plus răsadurile şi seminţili din lădiţe. Care a avut norocu' şi a dat de-o gară gata făcută să fie sănătos! Alţii şi-au făcut singuri adăpost. Unii sunt prin bordeie, alţii prin cantoane şi alţii mai norocoşi – aşa ca mini – în gări părăsite.

Când unu' din noi si apropia di ieşire, porţile cele mari si deschideau cu huruit di ni astupam urechili şi videam pe acela cum si îndepărtează pi şinili care se pierdeau prin câmp. În urma lui si închideau porţili şi noi ne puneam din nou pi lucru. Cum pleca unu', cum un alt băiet îi lua locu', adus în internat pi patu' lăsat liber. Şi tot aşa, ne-am rotit şi am făcut la drezini vreo patruzăci şi trii di ani. După ce-au venit comuniştii, domn' director a plecat. Da' înainti di asta ne-a lăsat caietul calendar. Avea filili subţiri şi pi fiecari pagină erau înscrisi lunili, ani şi zilili di atunci şi până… hăt.

Cum si apropia o dată cu roşu' ştiam că în ziua ceea aveam di pus pi şină o drezină. Odată, ne-am strâns noi toţi şi am răsfoit caietu' cela. Eram noi neştiutori di carte, da' un calendar tot ştiam să dibuim. Şi filili din spate mergeau în anii din trecut mult, mult tari di tot, până la date di cari nu auzisem, scrise altfel. Zilili noastre erau undeva spre prima parti a caietului şi ne-am crucit când am văzut cât mai e în faţă, liber. Suti şi mii di ani. Nemaiavând cini s' ni arati cu deştu', am hotărât s' plecăm fiecare după vârstă: di la cel mai bătrân la cel mai tânăr. Chiar dacă plecasi, cre' că domn' director ne plătea în continuare cazarea şi mâncarea, căci în sala de mese din internat n-a contenit nicio zi să vină mâncarea. Caloriferili au fost caldi pi timpu' la toate iernili şi aşternuturili, hainili şi încălţări ne aşteptau curăţite ş-aliniati pi marginea patului zi de zi. Infirmierii n-au contenit o zi să-şi facă treaba.

Şi uite aşa, după patruzăci şi trii de ani, o venit ş' ziua mea. Mi-am luat rămas-bun di la colegu' meu di cameră, Tică din Craiova, aşa îi zicea, m-am suit pi drezină şi am văzut cum mi si deschid porţili. Nici n-am ieşit bini în soareli amiezii, că drezina o prins o viteză de mi-a întins fălcili pe faţă şi o pastă s-a făcut ca un tunel ce curgea în jurul mieu. Când viteza s-a oprit, drezina mergea încet, printr-un câmp, şi am ochit păduricea aiasta de salcâm. Aiasta, din faţa noastră. De unde ai ieşit adineaurea tu şi tot Mireniu'. Ia uite-i ce se mai iubesc! Colcăie pân iarbă ca şerpii. Mi-e şi ruşine să mă uit. Hai, dă-te mai acana, după colţ! Lasă-i în treaba lor.

Am sărit di pi drezină şi mi s-au tăiat picioarili di la miros. În sfârşit simţeam din nou în nări salcâmu'. Aproape am leşinat di plăcere. Şi acum, când trag pi nas mirosu' mă ia cu ameţeală. Din ci cuvântare ni ţinusi domn' director la începuturi, ştiam că o să îmbătrânim în singurătăţi şi că, odatî intraţi în păduricile di salcâm printre albine, ne-am fi ascuns din lumea asta şi am fi ieşit numa' o dată în an, când am fi dus borcanele cu miere la destinaţie. Da' nu ne păsa la niciunu'. Şi io, şi toţi aşteptam asta ca pe o izbăviri. Prea mic de plătit preţu' singurătăţii pentru ci ni dau nouă florili astea. Eh, cu toate astea, la mini o fost altfel…

Abia după câtiva zile, în care m-am plimbat chiaun prin păduri, trăgând pi nări mirosu' cu cari nu mă mai întâlnisem di când eram copchil, am dibuit albinili şi m-am pus pi făcut stupi. Cum au fost gata, i-am aliniat acilea, de-a lungu' şinei ăsteia. O intrat ele înăuntru' da', de ieşit, n-au mai ieşit. Trece o zi, trec două, albinili nimic. Trec săptămânili şi salcâmii îşi scutură toati florili. S-o dus sezonu', mi-am zis. Încerc la anu'. Ajunsesem prea devreme, aşa mi-am zis. Aşa că m-am pus pi plantat răsaduri. Mi-am făcut o grădiniţă şi am plantat grâu pi jumati din islazu' di la marginea pădurii. Găinili s-au pus pe ouat şi până-n iarnă au ieşit din coji vreo sută di pui. Aşa am trăit în primu' an. Şi, când s-a apropiat maiu', am lipit urechea di stupi. Înăuntru, linişte. Li pusesim gând rău. Voiam să stric stupii şi să fac alţii, dintr-o pădure de tei pe care o dibuisem în colindărili meli. Da' minunea s-o întâmplat.

M-am trezit, în a treia zi de după înfloritu' salcâmilor, că aud gemeti dinspri stupi. O iau la pas şi dau de un tânăr şi o tânără iubindu-se acolo, lângă şină. După ce-au terminat, s-au ridicat, au trecut islazu' şi s-au pierdut înspre încolo, unde acum îi Mireniu', mână di mână. În urma lor, urdinişurile s-au umplut di albinili pi cari li credeam moarti. Şi s-au repezit albinili în flori şi uite aşa a început să curgă miere di pi fagurii din stupi. Au venit şi-a doua seară tinerii. Şi în săptămâna următoari i-au urmat alţii. Şi-au dat seama că-i văzusem şi se ascundeau şi ei care mai pi undi. Le era şi

lor, şi mie ruşini. Însă alta era neliniştia mea: cum de nimeriseră tocmai în miezul pădurii meli? Vedeau şi ei salcâmi, ba culegeau şi flori după ce se ridicau dintre stupi. Cum era posibil? Erau şi ei ca mini?

Cu întrebărili ş' neliniştili astea m-am urcat pi drezină şi am transportat prima tranşă di miere. Am ajuns cât ai clipi într-o gară di la câmpie ş-am lăsat borcanili la picioarili unui bărbat îmbrăcat în uniformă di militar. Apoi m-am mutat pi partea cealaltă şi am început să dau la manivelă în sens opus. Optâşpi ani am lăsat mierea acolo, timp în care şi io, şi militaru', care venea acum în civil, am încărunţit. Bine, io eram cărunt dinainti. Io am albit, el a încărunţit. Şi cu el, la fel ca şi cu tini, m-am înţeles numai din priviri. Apoi ai apărut tu. Ne-am privit… cât să fie, vreo cinşpe ani? Cinşpe ani ne-am privit în ochi di fiecari dată când îţi lăsam mierea la picioari. Şi-n tot timpu' ăsta, ca prin minune, tinerii de se iubeau pi islaz printre stupii miei au început să-şi ridice casele pi partea ailaltă a păduricii di salcâm. Aşa o început să crească Mireniu'. Aşa s-o făcut satu'. Nici până azi nu ştiu cum de ăştia, de-i vezi acum iubindu-se printri stupi, văd, pipăie şi miros salcâmu' ca şi mini. Parcă au venit la pachet cu locu' ăsta. Nici până azi! Numa' tu cred că ştii…

Ţi-am mai zis, când mă întâlnesc cu aldi Tică şi ceilalţi – mai dăm unii de alţii, în luna mai sunt plini şinili di noi şi drezineli noastri –, rămânem la cinci minuti di vorbă şi la mulţi nu li vini a credi ci li povestesc. Ei stau singuri cuc, ascunşi în paduricili lor, ş' n-au mai văzut ţipenie de om de când au ieşit pi porţili fabricii. Mulţi dintre ei tac şi m-ascultă doar, că au uitat să vorbească în singurătatea lor, în care li ţini di companie doar zumzetu' albinililor. Toţi îs pustnici! La mine, aicişa, a înflorit ditamai satu' în timp ce la ei înfloreşti numai salcâmu'. Aşa o fost să fie! Ăia care mai vorbesc au mai intrat în vorbă cu cini îi aşteaptă pe peroane. Aşe am aflat că îs tot felul di oameni cari nu poa' să trăiască fără mierea noastră. La fel ca tini. Şi câţi şi mai câţi n-or să mai fie! Ţi-am zis: îi plin calendaru' di dati încercuiti cu roşu. Nu te-am întrebat niciodată cini eşti şi ci faci. Pi mini nu

m-a interesat. Mi-am văzut strict di drumurili meli. Alţii au intrat în vorbă cu ai lor. Io mi-am văzut di triaba mea. Nici acum nu-mi trebuie a şti. Şi totuşi, am ştiut şi ştiu că toati grozăviili cari se-ntâmplă aici au legătură cu tini. N-ari cum altfel. Mie mi-a plăcut. Ţi-am mai zis: spre diferenţă di alţii, io măcar am stat între oameni, am ieşit când şi când din sat şi-am colindat până-n Bucureşti. Ştiu că nu era ăla adevăratu'. Ştiu că nu-i ăsta timpu' care trebuie să fie di fapt. Ştiu că m-am ascuns şi io, şi toţi ceilalţi undeva în lumia asta. Aici e o ascunderi. Da' mi-o plăcut, nu zic nu! Când am văzut că se-ntrerupi şoselili şi Mireniu' rămâne singur pi faţa pământului, am ştiut că-i mâna ta. După cum am ştiut şi când o apărat pista şi digu' şi… Gata, am terminat aici. Ultima regulă, pi cari nu ţi-am zis-o şi pi cari am aflat-o şi io abia când m-am suit pi drezină, e că, atunci când ăla de i s-o adus miere ajunge în pădurea lui – şi toţi ajung până la urmă între salcâmii lor – şi albinili intră ş-apoi ies din stupi sî duc-n flori, ei bine, atunci noi ni retragim. Di acuma stupii îs ai tăi. Care mai avem puteri trecem la următoru'. Îi plin calendaru'! Abia aştept s' văd unde ajung d-aici! Gata, băiatu' mieu, io am plecat! M-am dus încolo d-aici! Ti las cu bini!

6

Radu îl privi pe apicultor cum se îndepărtează pe şine. În scurt timp drezina dispăru în întunericul pădurii. Ascultase povestea aşezat pe peron, cu spatele la dealul ce apăruse după islaz. Simţind răcoare în ceafă, Radu se întoarse şi făcu ochii mari: umflătura de pământ ce se formase în timpul poveştii apicultorului îşi mărea concavitatea văzând cu ochii şi se ridicase deasupra coronamentului pădurii. În creşterea ei agresivă, părea să tragă în sus de salcâmii de pe margine, care începură să urce spre culmea noului deal. Ca o minge umflată sub o faţă de masă, colina îşi bomba curbura răsărită din pământ şi trăgea de pielea câmpului spre culme. Pârloagele se întindeau ca nişte membrane elastice pe rotunjimea ce tot creştea şi dădea să plesnească. Undeva sus se vedea întinsă ca o râmă alungită pista înfundată în stabilopozii mici cât insectele. La poalele calotei sferice apăruse întregul Mireni. Satul îşi urca uliţele şi casele pe marea umflătură. Mica aşezare pornise în sus spre culmea rotundă ce îşi tot bomba înălţimea. În tot acest timp sutele de oameni ce se iubeau de-a lungul întregului islaz simţiră covorul de iarbă tras de sub ei. Firele le zgâriară uşor pielea şi sătenii se pomeniră prinşi într-o alunecare uşoară spre gară. Încolăciţi unul în jurul celuilalt, bărbaţii şi femeile se rostogoliră de-a lungul islazului, care îşi mărea unghiul pantei din secundă în secundă. Ghemurile de oameni trecură printre stupi şi se prăvăliră spre pădure. Salcâmii îşi scuturau acum coroanele, care tremurau în urcuşul lor pe dealul ce se tot umfla. O ninsoare de petale cuprinse aerul de deasupra islazului. Ultimele cupluri alunecară pe

toboganul pajiştii din ce în ce mai înclinate. Fulgii parfumaţi li se lipiră de piele.

Speriate de brusca transformare topografică, animalele ieşiseră dintre trunchiurile salcâmilor ce erau purtaţi în sus, cu tot cu rădăcini, ca pe o scară rulantă. Câţiva iepuri fugeau în sensul opus deplasării arborilor, bătând pasul pe loc. Animalele săreau în aer cu o detentă impresionantă, pentru ca apoi să aterizeze fix în acelaşi loc. Dacă se opreau fie şi numai pentru o clipă, se trezeau purtate de pajiştea urcătoare spre burta colinei. Adunaţi şi traşi unii într-alţii, arborii îşi rupeau ramurile într-un trosnet ameninţător. Curând, deasupra pădurii suitoare răsunară ţipetele uliilor ale căror cuiburi fuseseră zdrobite în viermuiala crengilor.

Deodată, dintre tulpinile mişcătoare ale copacilor, apăru Iorgu. Coborâse din înaltul dealului, de pe străzile Mireniului, şi acum se îndrepta cu viteză spre stupi. Skateboardul îl purta cu o viteză ameţitoare pe panta islazului mişcător. Când fu gata să se izbească în plin de un stup, Stelu, ce se desprinsese din braţele uneia din gemene şi ieşise din pădure, îl prinse de umeri şi-l ridică. La umbra unui salcâm, Spirea o strângea în braţe pe cealaltă geamănă şi privea cu gura căscată la cele ce se întâmplau. Placa îşi schimbă direcţia şi se făcu zob în peronul gării. Radu privea înmărmurit toată scena, încolăcit cu mâinile şi picioarele în jurul unui felinar înalt. Când clădirea gării îşi începu deplasarea în amonte, Radu ridică o bucată de cărămidă desprinsă din pereţii şubrezi. Lovi cu ea în asfaltul peronului până când cărămida căpătă forma unui ţurţure. Cu ascuţişul rezultat şi ţinându-se de stâlpul metalic ca de catargul unei corăbii ce urcă pe înălţimile unui val, scrise pe peronul gării: *Stelu porni motocultorul şi tăie dealul*.

În următoarea secundă Stelu îl puse jos pe Iorgu, ajunse lângă motocultor şi trase de lanţul de pornire. După câteva încercări ratate motorul porni şi huruitul său se auzi peste întregul islaz. Stelu strânse coarnele în mână şi ambală motorul. Cuţitele frezelor se puseră în mişcare şi din două smucituri zdravene reuşi să iasă cu sapa din groapa plină de

faguri uscaţi. Fix în acel moment dealul încetă să-şi mai umfle circumferinţa. O turmă de mistreţi ieşiră guiţând din pădurea în pantă. Animalele străbătură în viteză islazul şi se pierdură în spatele gării. În urma lor alerga un călugăr în straie negre. În jurul ochilor avea legată o bandană. Petalele salcâmilor mai planară un timp prin aer. Oamenii ascunşi până mai devreme prin pădurea din faţa gării ieşeau în tăcere dintre arbori. Bărbaţii îşi ţineau de mână femeile şi priveau cu toţii la ascensiunea lui Stelu.

Frezele motocultorului tăiau în panta marelui deal şi prelungeau şanţul plecat din iarba islazului. Ieşită din clădirea gării, o fată blondă traversă şinele şi se apropie de Radu.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea buimacă, cu ochii la marea colină.

O privi. Bărbia începu să-i tremure. Nu-i putu răspunde. O prinse de mână când se împiedică. După ce o ajută să se ridice, îi arătă din ochi stâlpul. Se agăţară amândoi de felinar şi, când mâna lui atinse mâna ei, îi dădură lacrimile. Îi privea ochii verzi, cu aluniţa de sub sprânceana stângă. Ea se uita mirată în ochii lui, neînţelegând ce se petrece:

— Cine eşti? îl întrebă, privindu-l cu atenţie.

Radu încercă să înjghebe un răspuns, însă îl pufni plânsul. Se scurse de-a lungul stâlpului şi îngenunche pe peron. Îi cuprinse gambele şi-şi înfundă faţa în poalele fustei ce mirosea a ceară. Tânăra îşi lăsă mâna pe creştetul lui. Rămaseră un timp aşa: el plângând, cu faţa ascunsă în tivul întărit de miere uscată, ea cu mâna mângâindu-i părul plin de sare de mare. Tresăriră când un zgâlţâit puternic, ca de cutremur, scutură stâlpul de care se ţineau. În acel moment îşi ridicară privirile şi rămaseră înmărmuriţi, martori ai unei scene de nedescris.

Stelu ajunsese la baza marelui deal împingând de coarne motocultorul. Acum se vedea mic, urcându-i culmea. Tăietura frezelor deschidea pământul din spate asemenea unui fermoar. Astfel, în urma sa, din adâncul inciziei răsăriră aticele primelor clădiri. Blocurile se ridicau încet, murdare de pământul din care se năşteau, într-o înălţare monumentală ce sperie şi

risipi stolul de ulii de deasupra. Clădirile urcau din urma lui Stelu ca nişte imense şi tăcute ascensoare. Pe faţadele ticsite de rădăcini şi noroi mişunau speriate orătăniile pământului: şerpi ce, odată treziţi, cădeau de pe balustradele balcoanelor, zvârcolindu-se în aer ca nişte râme prinse în ac; cârtiţe alunecând spre socluri, brăzdând faţadele cu ghearele lor ascuţite – în încercarea de a se agăţa de un sprijin; gândaci, coropişniţe şi rădaşte alergau cu miile spre tăietura din care se înălţau paralelipipedele noroioase. Straturile de pământ se desprindeau de pe faţade şi cădeau asemenea pereţilor de gheţari ce se prăbuşesc în mare, înnămolind şoselele şi trotuarele ce-şi sclipeau ici-colo asfalturile şi pavelele murdare de pământ.

Odată cu oraşul ce se despletea în urma tăieturii motocultorului, burta dealului părea să se dezumfle încet-încet. Marea colină deschisă de frezele ascuţite îşi lăbărţa faldurile pământului din care răsăreau alte şi alte clădiri ordonate de străzi ce-şi desfăceau trama acolo, în mijlocul pajiştilor. Astfel, în spatele lui Stelu, care tăia crusta plesnindă a dealului, se desfăcură şi se întinseră străduţele Bucureştiului vechi, mărginite de puzderia de fronturi negustoreşti, cu marile clădiri eclectice punctând repere monumentale pe ai căror pereţi noroiul se scurgea năclăind ornamentele din piatră. Susţinând bovindouri sau răsărindu-şi obrajii bucălaţi din brâurile frizelor, armatele de îngeri de ipsos priveau cu ochii murdari, colcăind de râme, spre cel ce tăia în pielea pajiştii şi făcea să urce la suprafaţă străzi după străzi, bulevarde după bulevarde, parcuri după parcuri, de parcă oraşul şi-ar fi desfăcut tentaculele asemenea unei caracatiţe ascunse până atunci în miezul pământului. Coroanele copacilor ieşiţi din adânc aveau frunzele murdare, ascunse în teci de argilă. Într-o alunecare a unui fald care aşează Mireniul nu departe de islaz, Radu privea înmărmurit la rearanjarea urbană, cu pista ce luase locul bulevardului Unirii şi blocurile de pe margine înlocuite de două lanuri de porumb. Din lanuri se ridicau acum hangarele şi clădirile unităţii militare. Pe margine, boturile sutelor de MiG-uri ritmau perspectiva marii artere ce pornea din Piaţa Alba Iulia şi se oprea într-un imens dig ai cărui

stabilopozi erau întinşi de-a lungul coastei nesfârşite ce brăzda Bucureştiul de la nord la sud. Geamia, Cazinoul, Farul Genovez, Muzeul de Istorie, Catedrala Ortodoxă şi restul clădirilor oraşului vechi al Constanţei apăruseră în parcul Izvor, ce se ridicase pe înălţimile unei faleze ce-şi înainta peninsula în largul apelor strălucitoare. Ochii statuii lui Ovidius priveau spre apele mării, ce îşi întindea albastrul sclipitor până la orizont. Bucureştiul se amesteca cu Constanţa şi îşi contaminau reciproc ţesuturile urbane, într-o împletire a arhitecturilor ce-şi găsi inversul imaginii în apele mării. Fronturile din peninsulă se întindeau până spre Lipscănie, prelungindu-şi străduţele şi conectându-şi clădirile înşiruite cu cele din oraşul vechi. Noroiul din care se ridicaseră părea să fie liantul în care cele două oraşe îşi întrepătrundeau casele, străzile, parcurile, muzeele, cartierele şi puzderia de blocuri. Cu faţadele mânjite, prinse în acea îmbrăţişare cleioasă, construcţiile aduceau cu nişte imense termitiere. Mireniul îşi aşezase casele şi uliţele în parcul din faţa magazinului Unirea, iar bătrânii se urcaseră pe băncuţele din faţa porţilor şi priveau cu ochi loviţi de cataractă la înălţimile oraşului ce îşi revărsa imensitatea în jurul satului lor.

După ore şi ore de săpat, timp în care ajunsese pe partea cealaltă a dealului, Stelu coborî panta şi se pomeni în apropierea stabilopozilor. Se opri. Gâfâia şi inima dădea să-i rupă pieptul. Căzu în genunchi şi privi în apele mării ce se deschisese în faţa sa. Opri motocultorul ce râma în nisipul din preajma digului şi trase pe nas mirosul de alge şi scoici moarte. Rămase un timp aşa, rezemat în genunchi şi cu palmele sprijinite pe creştetul capului. Râuri de transpiraţie îi alunecau pe coaste. După ce-şi veni în fire, se ridică, urcă pe dig şi sări în mare fără să privească măcar o clipă la oraşul răsărit în urma sa. Ieşi la suprafaţă şi rămase în plută, cu un zâmbet mare împietrit pe faţă. Curenţii marini îl purtară în cerc, când în larg, când aducându-l înapoi. Stelu stătea acum pe spate, mângâiat de apele mării, cu ochii larg deschişi către cerul pe care se strânseră nori de ploaie.

Şi ploaia începu: uşor, apoi din ce în ce mai tare, până când rafalele îi făcură pe sătenii dezbrăcaţi să se retragă din nou sub coronamentul pădurii de salcâm. Ploua puternic şi apa se scurgea pe faţadele murdare, înmuind crustele pământului uscat de pe acoperişuri, alunecând în torente pe pereţi şi spălând ferestrele care îşi dezvăluiră deodată strălucirea. Curând, străzile oraşului se umplură de zoaiele ce alunecau pe pereţii clădirilor. Faţadele înmuiate îşi scurgeau mocirla de pe tencuieli şi noroiul se topea în debitul râurilor negre ce curgeau pe străzi şi dispăreau în canalizări. Un miros amar, de mâl se ridică printre blocurile curăţate de ploaie. Pe la colţurile caselor se vedeau jeturile negre ale apelor evacuate violent de burlane, iar de pe streşini picurau stropi tulburi ce ascundeau clădirile pe după perdelele lor cenuşii. Străzile se transformaseră într-o adevărată reţea rectangulară de ape murdare ce-şi vărsau debitul gros prin rigole şi grilaje de fontă. După câteva zeci de minute de ploaie torenţială norii se risipiră şi câteva raze de soare ţâşniră de sub rămăşiţele frontului. Geamurile străluciră şi oraşul se lumină dintr-odată.

Cu mâinile împreunate şi fără să-şi spună vreun cuvânt, Radu şi Raisa se dădură jos de pe peron şi o luară la pas de-a lungul pistei. Locuitorii Mireniului îi urmară. Bărbaţii goi ieşeau din pădure ţinându-şi de mână femeile şi priveau în jur curioşi, umili şi copleşiţi. În curând, tot satul se strânse în spatele celor doi. Îndreptându-se spre marele dig din faţă, grupul avea ceva din smerenia unui trib primitiv paraşutat în mijlocul civilizaţiei. Păşind pe asfaltul fierbinte al pistei pline de avioane aliniate aripă lângă aripă, priveau în jur cu gurile căscate şi-şi ridicau capetele spre cornişele înalte pe care aterizau pescăruşi. Briza ce venea dinspre mare le zvântă pielea udă şi risipi mirosul de mlaştină ce se ridica din întunericul canalizărilor. Printre cei tineri se amestecară şi bătrânii ieşiţi din casele răsfirate prin marea piaţă. Procesiunea se îndrepta într-o linişte desăvârşită spre mare, avându-i ca deschizători de drum pe Radu şi Raisa.

Când trecură prin dreptul blocurilor din colonie, femeia ce culesese corcoduşe cu o seară în urmă lângă remorcă se desprinse de grup şi o luă prin lanul de porumb, ajungând printre clădirile camuflate ale unităţii militare. Radu o urmări cum intră în scara unei viluţe staliniste, apare la fereastra etajului doi şi înţepeneşte în cadrul geamului cu un mare zâmbet pe faţă, aşa cum o văzuse în urmă cu treizeci de ani, când, îmbrăţişând coloana de piatră a blocului de vizavi, îşi ridicase privirea şi îi întâlnise surâsul. În acel moment simţi strânsoarea mâinii Raisei, trezită parcă dintr-odată. Fata îi surprinsese privirea şi îl fixa acum cu ochii în lacrimi. Se înţeleseră din priviri şi îşi zâmbiră.

Când ajunse în dreptul digului, mulţimea escaladă stabilopozii. Protuberanţele de beton se împânziră de oamenii care, odată ajunşi sus, îşi îndreptară privirile către mare. În spatele lor, oraşul spălat de ploaie înflorise în jurul Mireniului, din curţile căruia răzbătea ecoul câte unui muget de viţel.

Deodată, un zgomot puternic răsună printre clădirile oraşului pustiu. Capetele se întoarseră şi oamenii de pe dig văzură MiG-ul cu farurile aprinse ce venea la aterizare. Când roţile avionului atinseră pista şi pilotul largă paraşuta de frânare, urdinişurile stupilor se umplură de albine.

– Sfârşit –